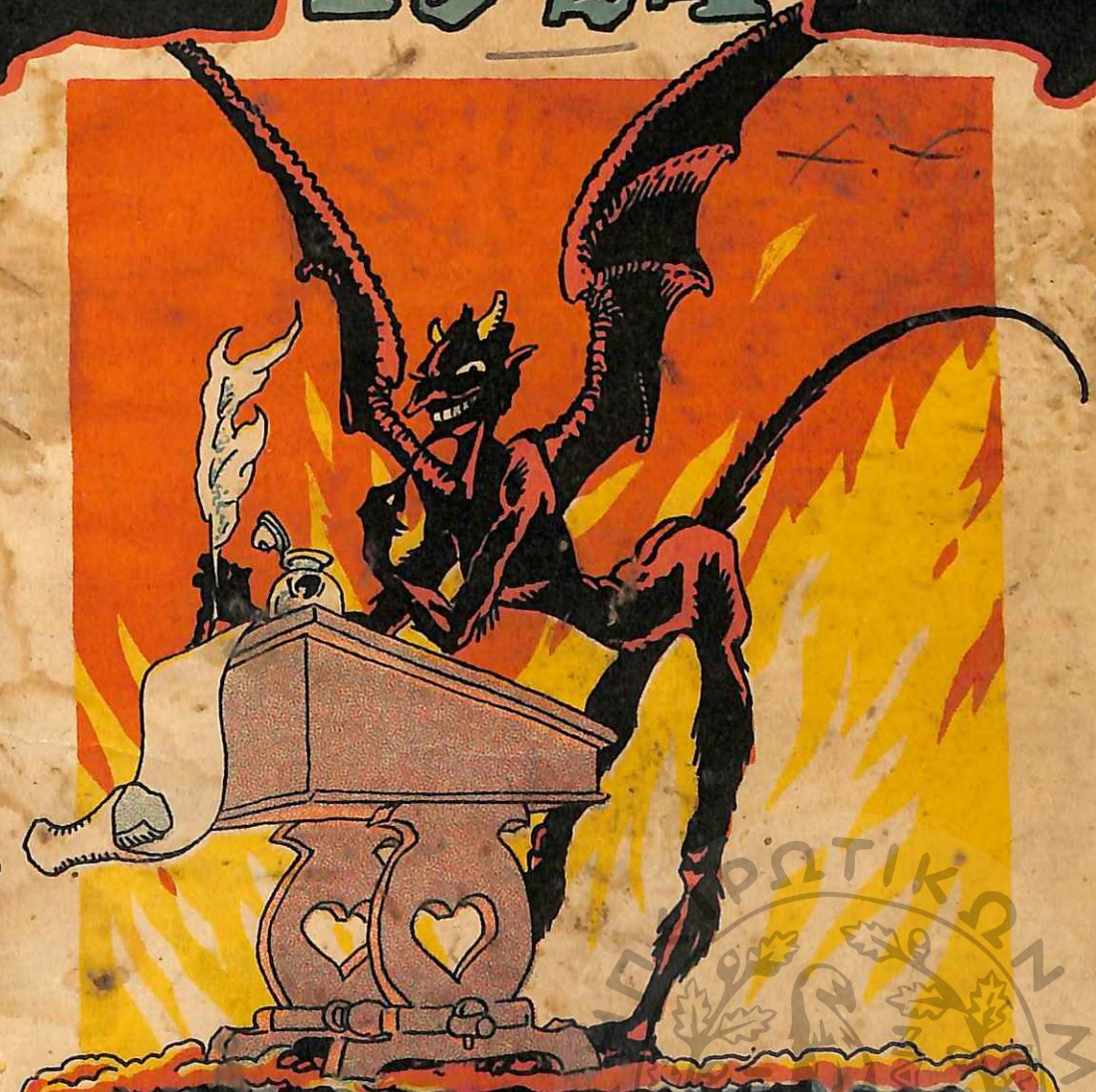

1324

9000115

ΣΑΤΑΝΑΣ 1924

Εδωκεν

ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ & ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΜΑΣ :
ΟΠΟΥΣ ΔΕΝ ΠΑΡΗ ΤΟΝ ΣΑΤΑΝΑ, ΘΑ Τ Ι ΠΑΡΗ Ο ΣΑΤΑΝΑΣ !

Εκδόσεις

ΕΚΔΟΣΙΣ : ΘΑΝΟΥ ΖΗΡΑ — ΝΙΚΟΥ ΚΑΣΤΑΝΑΚΗ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΣΑΤΑΝΑΣ

ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

ΤΟΥ

1924

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΣΤΑΔΙΟΥ 38. — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ : 14-36

ΕΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ : ΘΑΝΟΣ Α. ΖΗΡΑΣ

ΤΙΜΑΙ : ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΑΧΜΑΙ 12.50 - ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. ΓΑΛΛ. 10

ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΠΛΗ : 15.000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

Τὸ Σύμβολόν μας : "Οποῖος δὲν πάρῃ τὸ «Σατανᾶ»
Θὰ τὸν πάρῃ ὁ Σατανᾶς!..."

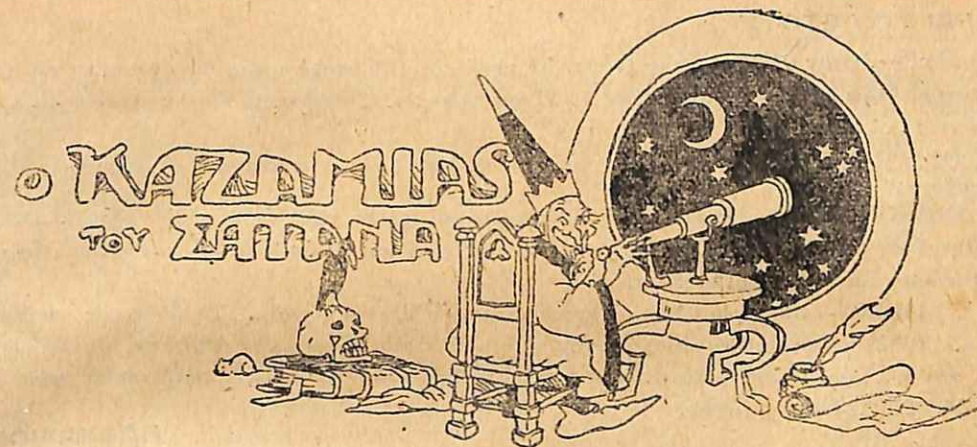

ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΜΑΣ :

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ, ΑΙΜΙΛΙΑ ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ, ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ, ΣΠ. ΜΕΛΑΣ,
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ, ΠΑΝΤ. ΧΟΡΝ. ΑΓΓΕΛΟΣ ΔΟΞΑΣ, ΣΤ. ΔΑΦΝΗΣ, ΠΑΝΟΣ Δ.
ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ, ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ, ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ, Κ. ΣΚΟΚΟΣ, Φ. ΓΙΟ-
ΦΥΛΛΗΣ, ΜΙΧ. ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΗΓΑΚΗΣ, Κ. ΜΙΣΑΗΛΙΔΗΣ, Β. ΗΛΙΑΔΗΣ, ΑΝΔΡΕΑΣ
ΔΑΥΤΑ, ΜΙΧΑΗΛ ΡΟΛΑΣ, Γ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ, ΤΕΡΠΑΝΔΡΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ,
ΔΗΜ. ΒΟΥΤΥΡΑΣ, ΙΩ. ΚΟΥΤΗΦΑΡΗΣ, ΣΥΛΒΙΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Ρ. ΦΙΛΛΥΡΑΣ,
ΦΩΚΙΩΝ ΠΑΝΑΣ, ΑΛΕΚΟΣ ΠΕΙΡΟΥΝΑΚΗΣ, ΑΓΗΣ ΔΕΒΕΝΤΗΣ, Δ. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ,
ΣΠΥΡΟΣ ΚΟΝΙΔΑΡΗΣ, ΚΩΝΣΤ. ΜΑΚΡΙΔΗΣ, ΜΙΧ. ΔΑΜΙΡΑΛΗΣ, Χ. ΠΕΤΡΟΒΙΤΣ,
ΠΑΝΑΓ. ΜΑΜΜΑΚΙΔΗΣ, Γ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΑΚΗΣ, Δ. ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ, ΘΑΝΟΣ ΜΗΛΙ-
ΔΩΝΗΣ, Ε. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ, ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΚΕΤ-ΒΕΛΗΣ, Π. ΔΟΥΚΟΠΟΥΛΟΣ, Ι. ΧΙΝΤΙ-
ΡΟΓΛΟΥ, Θ. ΤΣΑΚΙΡΙΔΗΣ, Μ. ΠΑΡΘΕΝΗΣ, Ι. ΖΗΡΑΣ, ΤΡΙΒΟΛΟΣ, ΕΩΣΦΟΡΟΣ,
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΟΓΡΑΦΟΣ, ΖΙΖΑΝΙΟΝ, ΛΑΤΚΟΣ, ΣΩΦΕΡΑΚΙ, ΑΚΡΟΣ ΑΩΤΟΣ, Τ. ΧΑΙ-
ΡΟΠΟΥΛΟΣ, ΜΙΧ. ΚΟΚΚΑΛΗΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΠΥΛΩΤΟΣ, Μ. ΑΣΤΕΡΗΣ, κλπ. κλπ.

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΟΙ :

ΗΛΙΑΣ ΚΟΥΜΕΤΑΚΗΣ, ΑΓΓΕΛΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, ΦΩΚΙΩΝ ΔΗΜΗΤΡΙΑ-
ΔΗΣ, Γ. ΜΑΥΡΙΔΑΚΟΣ (Noir), ΝΙΚΟΣ ΚΑΣΤΑΝΑΚΗΣ, ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΚΕΤ-ΒΕΛΗΣ,
ΜΙΜΗΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, ΒΙΚΤΩΡ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ (ζωγράφος), ΑΝΤ. ΑΥΓΟΥΣΤΙΔΗΣ,
Γ. ΓΙΟΛΛΑΣΗΣ (ζωγράφος), Θ. ΘΩΜΟΠΟΥΛΟΣ (γλύπτης), Γ. ΚΑΚΟΥΛΙΔΗΣ (γλύπτης),
ΣΟΦ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ, «ΡΟΠΑΛΟΣ», κλπ. κλπ.

ΕΠΟΧΑΙ

Από κτίσεως κόσμου κατά τοὺς Ὅ.	ἔτη	7.458
Αποκτίσεως ἀνθρωπίνου ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων		(ἄδηλον)
Από κτίσεως τοῦ διὰ τῶν 10 ἑκατομμυρίων τοῦ μακαρίτου Συγγρόου δωρεᾶς πρὸς διοχέτευσιν τῶν ὑδάτων τῆς Στυμφαλίας ὑδραγωγείου		85
Από τῆς καταπτώσεως αὐτοῦ	(πέρυσιν τὴν πάθαμε)	
τοῦ κανονισμοῦ τοῦ Ἡμερολογίου ὑπὸ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος		1968
τῆς τροποποιήσεως αὐτοῦ	(ἐγένετο ἤδη)	
τῆς ἐφευρέσεως τοῦ ἀσυρμάτου τηλεγράφου		14
χρησιμοποίησεως αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐφημερίδων		20
ἐφευρέσεως τῆς ναυτικῆς πυξίδος (κοινῶς μπούσουλας)		743
ἀπωλείας αὐτῆς ὑπὸ τῶν Μεταξικῶν	(τὴ χάσανε ἤδη)	
ἐφευρέσεως τοῦ ὑπνωτισμοῦ	ἔτη	50
χρησιμοποίησεως αὐτοῦ ὑπὸ τῶν τηλεφωνητῶν μας		56
ἰδρύσεως τοῦ ἐν Κερκύρᾳ δρομοκαταλείου φρενοκομείου		59
χρησιμοποίησεως αὐτοῦ ὑπὸ τῶν πολιτικῶν μας	(ἐποχὴ κατάλληλος)	
μεταβολῆς τῆς Ἑλλάδος εἰς Διεθνὲς Φρενοκομεῖον	(παρ' ὀλίγον)	
ἐποχῆς τοῦ πρώτου Πελοποννησιακοῦ πολέμου	π. Χ. 2358	
» » δευτέρου	(ἐποχὴ σύγχρονος)	
ἐφευρέσεως τῆς πυρίτιδος (κοινῶς=μπαρούτι)	(στ' αὐτιά μας)	
» » μπαρούτης (κοινῶς=πυρίτιδος)	(ἐρωτηθῆτε οἱ Βούλγαροι)	
ἐποχῆς τῆς ἀσφαλτοστρώσεως τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν	ἔτη	50
τελείας καταστροφῆς αὐτῶν	(ἐποχὴ σύγχρονος)	
ἀνακαλύψεως τῆς Βαβυλωνίας		5670
Βαβυλωνίας τῶν Ἀθηνῶν	(ἐγένετο ἤδη)	
ἐποχῆς τοῦ κατακλυσμοῦ		5190
τοῦ κατακλυσμοῦ τῆς πρωτεύουσας	(παλὴν δουλειά)	
ἐφευρέσεως τῆς βαφῆς τῶν τριγῶν		9
τῆς χρησιμοποίησεως αὐτῆς ὑπὸ τῆς πενθερᾶς μου		23
ἐποχῆς τῆς παραχωρήσεως ψήφου εἰς τὰς γυναῖκας	(χάει στὸ καλὸ χρῆστιάγοι μου)	
κηρύξεως τῆς Δημοκρατίας	(ἐρωτηθῆτε οἱ βασιλόφρονες)	

ΟΡΑΙ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

ΕΑΡ.—Όταν *ἀνθίζουν* τὰ δένδρα. Ὁ κρατικὸς Προϋπολογισμὸς δὲν γνωρίζει τέτοια *ἐποχὴν*, διότι οὐδέποτε κατάρθωσε νὰ εἶναι *ἀνθηρὸς*. Συνήθως τὸ ἔαρ ἄρχεται ὅταν τρυποῦν τὰ . . . παλιά μας!

ΘΕΡΟΣ.—Διαρκὴς *ἐποχὴ* διὰ τοὺς πρόσφυγας, διότι ἡ πείνα καὶ αἱ στερήσεις τοὺς *θερίζουν*!

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ.—Ἐποχὴ καθ' ἣν *πίπτουν* τὰ φύλλα τῶν δένδρων καὶ τὰ φύλλα τῶν Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων. Τὴν ἐποχὴν αὐτὴν *φθίνουν* καὶ αἱ ὁπῶραι, μὴ κατορθώσασαι νὰ *φθηνύνουν* κατὰ τὴν ὀρίμανσίν των!

ΧΕΙΜΩΝ.—Ἐποχὴ καθ' ἣν οἱ *χυμοὶ* ἐκκλίνουν ἀπὸ τοὺς νέους. Τὸ βούτυρον, τὸ ἔλαιον κ.λ.π. δὲν γνωρίζουν καμμίαν ἐποχὴν, διότι εἰς ἐκάστην *χημικὴν* ἀνάλυσιν, ἀποδεικνύεται καὶ ἡ . . . ἀγνότης τῶν συστατικῶν των! Τὸ *Χημεῖον* ἐν τούτοις, *χειμάζεται* εἰς εὐρὺ ἐν τῇ ὁδῷ Χ. Τρικυπῇ χώρον.

ΠΑΣΧΑΛΙΟΝ

Διὰ τὸ *Πασχάλιον* ὁ «Σατανᾶς» σᾶς παραπέμπει εἰς τοὺς συνήθεις Καζαμίας, διὰ δὲ τὰ *Πασχάλια* μας, καλύτερα νὰ μὴν τὰ ἰδῇτε πουθενά, διότι πρὸ καιροῦ τᾶχουμε χαμένα!

Ἥλιον Κύκλοι . . . ὅταν *φλογίζῃ* πολὺ καὶ μᾶς ταράσῃ τοὺς κύκλους μας.

Σελήνης Κύκλοι . . . ὅταν τὰ *σέλινα* ἐξαφανίζονται ἀπὸ τὴν ἀγοράν.

Ἀπόκρεω . . . ὅταν ὁ κ. Ρῶμος Φιλύρας, ἀναγινώσκει τὴν ἐπιθεώρησίν του τὸ «Ἀθηναϊκὸν Σαλόνι»! — Συνήθως ἔχομεν ἀπόκρεω ὅταν ἔχωμεν καὶ ἐκλογάς.

Κρεωφαγίας Ἡμέραι . . . ὅταν ὁ ἐταῖρος μου κ. Ν. Καστανάκης εἶναι στὰ . . . νεῦρα του καὶ τρώγει τὰ . . . κρεάτά του.

Νηστεία τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων . . . ἄρχεται ὅταν ὁ διευθυντὴς τοῦ «Ἀβέρωφ» κ. Λεκάς ἀγοράζει 1)2 λαγροῦ διὰ τὸ ρεστωράν του. Ἡ Νηστεία διαρκεῖ καθ' ὅλον τὸ . . . ἔτος!

ΗΜΕΡΑΙ ΑΡΓΙΑΣ

Τῶν συγκοινωνιῶν μας, 266 τὸ ἔτος.

Τῶν δημοσιογραφικῶν γραφείων, ὅσας καὶ τὰ ἐπισκέπτεται ὁ συνάδελφος κ. Δ. Ζούλας καὶ ἀναπτύσσει τὰς κομμουνιστικὰς του ἰδέας.

Τῶν τράμ τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς, θὰ ἐξακολουθῇ ἡ ἀργία πρὸς σωτηρίαν τῶν διαβατῶν!

Τῶν Τροχιοδρόμων ἐν γένει, ἀφ' ὅτου πλημμυρίζουν αἱ ὁδοὶ τῶν Ἀθηνῶν λόγῳ τῶν βροχῶν.

Τῶν μαθητῶν . . . ὅταν ἀρχίζουν τὰ σχολεῖα!

Τῶν σιαγόνων μερικῶν ὑπαλλήλων, 365 τὸ ἔτος!

Τοῦ δημοσιολόγου κ. Ντούφα, ἄγνωστοι!

ΕΚΛΕΙΨΕΙΣ

Μερικὴ ἐκλειψὶς τοῦ κ. Κ. Καραμούζη (Ἀθάνατου) ἐξ Ἀθηνῶν, ὁρατὴ ἐν Παρίσις.

Μερικὴ ἐκλειψὶς τοῦ Ἀδριανίου ὕδατος, ὁρατὴ ἐν Ἀθήναις.

Ὀλικὴ ἐκλειψὶς τῶν σιγαρέττων τοῦ κ. Ν. Καστανάκη, ὁρατὴ μόνον παρὰ τῷ ἐταίρῳ του.

Ὀλικὴ ἐκλειψὶς τῶν σκηνῶν τῶν θεάτρων, ὅπισθεν τῶν νέων καπέλλων τῶν Ἀθηναίων μας.

Μερικὴ ἐκλειψὶς τοῦ Ταχρᾶ - μπέη ἐκ τῆς σκηνῆς τοῦ «Κεντρικοῦ», ὁρατὴ μόνον εἰς τὰ πορτοφόλια τῶν Ἀθηναίων.

Ὀλικὴ ἐκλειψὶς τοῦ κ. Γ. Κ. Πῶπ, ἐκ τῆς πολιτικῆς καὶ δημοσιογραφίας, ὁρατὴ μόνον εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου καὶ τοὺς πέριξ τῆς Βουλῆς οἰκοῦντας.

Ὀλικὴ ἐκλειψὶς τοῦ Ἀμοῦρ τοῦ κ. Μπουσμπουρέλλη, ὁρατὴ . . . πουθενά.

Ὀλικὴ ἐκλειψὶς τοῦ κ. Ρ. Φιλύρα εἰς τῆς Βουλῆς, ὁρατὴ ἔξωθεν αὐτῆς.

Μερικὴ καὶ θαυτολοισιῆς ἐκλειψὶς τῆς δεκάρας ἐκ τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου, ὁρατὴ εἰς μερικὰ μινάδικα.

Νέον ἔτος.—Ἐορτάζουν οἱ διευθυνταὶ τῶν χαρτοπαιγνίων, οἱ ὁδοκαθαρισταί, οἱ φανοκόροι, οἱ διανομεῖς, οἱ φύλακες τῶν νεκροταφείων κ.λ.π κ.λ.π Δὲν ἐορτάζουν οἱ χαμένοι στὸν . . . ἔρωτα καὶ στὴν . . . κοντινὰ!

Ἀναστασίας τῆς φορμακολυτρίας.—Δὲν ἐορτάζει οὔτε δέχεται ἐπισκέψεις ἡ . . . Λογοκρισία. (Ἀργία καὶ νηστεία).

Τῶν Ἀγίων Δέκα.—Ἐορτάζουν πάντες οἱ ἔχοντες ἔστω καὶ δέκα λεπτά στὴν τσέπη των.

Ἡ Περιτομή τοῦ Χριστοῦ.—Δὲν ἐορτάζουν τὰ Στρατοδικεῖα!

Βασιλείου τοῦ Μεγάλου.—Δὲν ἐορτάζουν οἱ *βάσιν* ἔχοντες τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον.

Μελάνης τῆς δσίας.—Πανηγυρικὴ ἐορτὴ τῶν Σωματείων τῶν δημοσιογράφων.

Μαλαχίου τοῦ προφήτου.—Πρωτότυπος ἐορτὴ διὰ τοὺς μαθητὰς τῶν Γυμνασίων.

Εὐστρατίου τοῦ Θαυματουργοῦ.—Ἐορτάζουν αἱ ὁδοὶ τῶν Ἀθηνῶν.

Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου.—Δὲν δέχονται ἐπισκέψεις οἱ 45 Γιάννηδες, ἐξαιρέσει τοῦ ἡθοποιοῦ κ. Ἰ. Πρινέα.

Θεοφάνεια.—Μεγάλῃ ἐορτῇ τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ Πειραιῶς καὶ τῶν περιχώρων, διαρκούσης τῆς ἡλιοφωτίστου ἡμέρας. Τὸ ἐσπέρας ἅπαντα τὰ καταστήματα, ἡλεκτρικοῦ, φωταερίου, οἰνοπνευμάτων καὶ ἐν γένει φωτισμοῦ, ὡς καὶ οἱ φανοὶ τῆς Δημοκρατίας θὰ ὦσιν, τιμῆς ἔνεκεν, . . . ἐσβεσμένοι! Τὰς ἄλλας ἡμέρας τοῦ ἔτους φωτίζονται μὲ . . . σπερματόετα!

Σαμπὼν τοῦ Ξενοδόχου.—Μεγάλῃ ἀθλητικῇ ἐορτῇ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων εἰς τὴν ὁμώνυμον Λέσχην των. Οἱ Μάγειροι τῆς Λέσχης θὰ ὑποδέχονται μὲ μαγειρευμένας σιαγόνας ὄνων, ἱππων καὶ βόων (συσφιγκτήρων) τοὺς πελάτας των.

Ἰῶβ τοῦ πολυάθλου.—Πανηγυρικὴ ἐορτὴ τῶν συμπολιτῶν τῶν ἔχοντων ὥραιās συζύγους καὶ πενθεράς.

Τρύφωνος μάρτ.—Δὲν ἐορτάζουν τὰ Ὁδεῖά μας. Τὸ ἑλληνικὸν μελόδραμα ἀνασυντάσσονται. Τρι-φωνία γὰρ ἀπαιτεῖται.

Βουκόλου ἐπισκόπου.—Ἐορτάζουν ἔνιοι τέως βουλευταὶ μας.

Παρθενίου μάρτ.—Καταργεῖται ἡ ἐορτὴ αὕτη μὴ ὑπαρχόντων πλέον παρθένων καὶ δὴ μωρῶν!

Ἀγαπίου μάρτ.—Ἐορτάζει τὸ γεφυρωθὲν χάσμα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Σωφρονίου μάρτ.—Οἱ ἀντιβενιζελικοὶ δὲν δέχονται ἐπισκέψεις.

Μύρωνος μάρτ.—Κατ' ἐξοχὴν ἀθηναϊκὴ ἐορτὴ. Ἡ ἀγορὰ σηματοστόλιστος, ὡς καὶ αἱ συνοικίαι ἀπαξάπασαι.

Τῆς Κοιμήσεως.—Κοινὴ ἐορτὴ τῶν θαμνῶν τοῦ Cinema.

Ὁσίας μάρτ.—Δέχονται ἐπισκέψεις οἱ προκαλέσαντες τὸν διχασμὸν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Φορτούνιο.—Δὲν ἐορτάζει ὁ κ. Σπ. Μελάς.

Τῆς Ἀλύσσεως.—Μεγάλῃ ἐορτῇ εἰς τὰ Πατήσια, καθ' ἣν παρασημοφοροῦνται ἄλυσσο-δεγόμενοι μερικοὶ πολιτικοὶ μας.

Γαλακτίωνος κ. λ. π.— 'Η μεγαλύτερα έορτή τής Πρωτευούσης εις τήν Δεξαμενήν.
 "Όλα τὰ βουστάσια καὶ γαλακτοπωλεία κλειστά.

Ερμείου μάργ.— Έορτάζουν πάντες οἱ ψωνίζοντες ἐκ τῆς ὁδοῦ Έρμου.

Πελαγίας μάργ.— Έορτή πρὸς τιμὴν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Αἰμιλιανοῦ ἱερομ.— Έορτάζει ὁ κ. Αἰμ. Δραγάτης!

Η ὕψωσις κ. λ. π.— Έορτή ἀποκλειστικὴ τῆς Ἀγγλικῆς καὶ τοῦ Φράγκου.

Αἰγίων Ἀναργύρων.— Ἄλλη έορτή κι' αὕτη, ἐθνικὴ ὅμως, τῶν Ἑλλήνων. Τέϊον καὶ μπρίδτζ εις τὰς Τραπεζὰς μας.

Τυφλοῦ.— Έορτή τῶν σωφέρ. Τὰ αὐτοκίνητα ἀργοῦντα εἶναι σηματοστόλιστα.

Η μεταμόρφωσις.— Πανηγυρικὴ έορτή τῶν ἡθοποιῶν.

Παραλυτικοῦ.— Πρωτοφανὴς έορτή ἐν Ἑλλάδι. Οἱ σιδηρόδρομοι Πελοποννήσου καὶ Κηφισσίας σηματοστόλιστοι. Τὰ ἀτμόπλοια, τὰ τράμ, τὰ Τ. Τ. Τ. καὶ αἱ τηλεφωνήτρια έορτάζουν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἀμάξια καὶ τοὺς ἀραμπάδες, οὔτινες κινοῦνται.

Τῶν Βαῖων.— Δὲν έορτάζει ὁ Ἀθ. Βάγιας!

Ηλιοῦ μάργ.— Έορτάζει τῷ Δημοτικῶν Συμβούλιον. Οἱ φανοὶ τοῦ Δήμου καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν εἶναι ἀναμμένοι! Οἱ ἀνθρακοπῶλαι διανέμουν δωρεὰν ἀνθρακας εις τοὺς συμπολίτας.

Εὐτυχοῦς ἱερομ.— Κανεὶς δὲν έορτάζει.

Ιούδα τοῦ Ἀποστόλου.— Ἀποκλειστικὴ έορτή τοῦ ἡμερολογίου μας. Έορτάζει ὁ ΣΑΤΑΝΑΣ

ΧΑΡΙΝ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

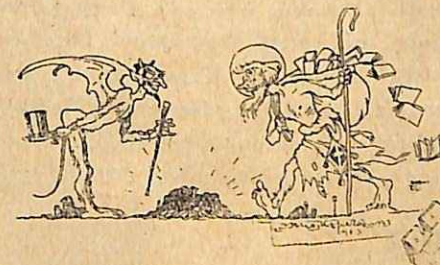

Διὰ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς πωλήσεως τοῦ «ΣΑΤΑΝΑ».

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Τὸ νέον ἔτος ἄρχεται ἅμα τῇ λήξει τοῦ παλαιοῦ.— Ὁ ἥλιος μέσα στὰ . . . σύννεφα! Ἐχει ἡμέρας ὁ μὴν οὗτος τριάκοντα μίαν, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ εἶναι οὔτε χαρτοπαίκτης, οὔτε γαλλικὸν φράγκον! — Ἐφέτος ὁ Ἅγιος Βασίλειος θὰ ἔλθῃ μετὰ τὸ νέον ἔτος. Ἡ καθυστέρησίς του αὕτη ὀφείλεται διότι καθ' ὁδὸν ἠγγαρεύθη ὑπὸ τοῦ «Σατανᾶ» νὰ πωλήσῃ τὸ ἡμερολόγιόν του— μὲ τὸ ἀζημίωτον— καὶ τὰ ποσοστὰ νὰ τὰ παίξῃ εἰς τὸ χρηματιστήριον.— Συνέρχεται τὸ ὑπουργικὸν Συμβούλιον καὶ μετὰ τετράωρον σύσκεψιν, ἀποφασίζει τὴν διενέργειαν ἐκλογῶν, αἰτινες, προκηρύσσονται μὲν, ἀναβάλλονται ὅμως κατόπιν ἐπ' ἀόριστον.— Ψῦχος ἀφόρητον. Πάγοι καλύπτουν τὴν πρωτεύουσιν καὶ τὰ περὶχωρα. Οἱ μετεωρολόγοι ἐξηγοῦν τὸ φαινόμενον τοῦτο, ὡς ἀποτέλεσμα τῶν προεκλογικῶν ὑποσχέσεων τῶν πολιτευτῶν μας! Οἱ κ. κ. Ἐπ. Χαρίλαος, Ζαῖμης, Δεμερτζῆς κλπ. κλπ. δηλοῦν ὅτι θὰ ἀπόσχουν τῶν ἐκλογῶν. Τὸ

χαμόμηλον, τὸ τσάϊ, καὶ τὰ λοιπὰ θερμαντικὰ εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν συνεπεία τῶν δηλώσεων τούτων, καὶ τῆς συγκινήσεως ἥτις κατέλαβε τοὺς παρακολουθήσαντας τὰς προεκλογικὰς ἀγορεύσεις τῶν πολιτικῶν μας.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Ὁ ἥλιος εἰς τοὺς ἰχθύς. Ἐπειδὴ ὅμως οὗτοι τιμῶνται ἀκριβὰ, ὁ ἥλιος παίρνει... πόδι γιὰ τὸ Καπανδριτίον! Ὁ Φεβρουάριος ἔχει ἡμέρας πολλὰς, ἐκάστη ἡμέρα ἔχει καὶ νύκταν ὡς καὶ μεσονύκτιον. Σπείρονται— ὅπως γράφει ὁ Καζαμίας— κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον, σέλινα, πράσα, κουνουπίδια, ραπάνια, κάρδαμον, ρόκκα, πετροσέλινον (μαῖδα- νός) ντομάτα, μελιτζάνα, πιπεριές, καπνὸς κ.λ.π. ὡς καὶ οἱ νέοι πολιτικοὶ ἄνδρες τῆς

Ἑλλάδος. Αἱ ἐφημερίδες ἀγγέλλουν, ὅτι ὁ κ. Βενιζέλος ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δέχεται νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀγοράσας ἓνα ἀγροκήπιον εἰς Γαλίαν καὶ καταγινόμενος μόνος εἰς τὴν καλλιέργειάν του, σὺν Κικινιάτος. Ἄς ὀνομασθῇ, λοιπὸν, Κικινιάτος Β'.— Γίνεται ἔργον ὑπὲρ τῶν ἀπόρων προσφύγων. Συλλέγεται τὸ ποσὸν τῶν 85 λεπτῶν, τὰ ὁποῖα κατατίθενται εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν, ἐκ τῶν τόκων του δὲ τρέφονται 1000 πρόσφυγες. Ὁ κ. Δοξιάδης, ἐν τούτοις, δηλοῖ ὅτι προσφυγικὸν ζήτημα ἐν Ἑλλάδι δὲν ὑφίσταται, δι' ὃ καὶ παρασημοφορεῖται. Οἱ ἐν Ἀθήναις ὑπαῖθροιο καστανάδες ἰδρύνουν κόμμα σκοπὸς τοῦ ὁποῖου εἶναι ἡ προάσπισις τῶν συμφερόντων των. Τοὺς μιμοῦνται οἱ ἱατροὶ οὔτινες καὶ ἰδρύνουν τὸ ἱατρικὸν κόμμα. Ἀπεργοῦν οἱ σιδηροδρομικοὶ. Ὁ Φεβρουάριος δὲν... τελειώνει! Ἀναβάλλει ὁθεν τὴν ἀναχώρησίν του διὰ τὴν 31ην ἰδίον.

ΜΑΡΤΙΟΣ

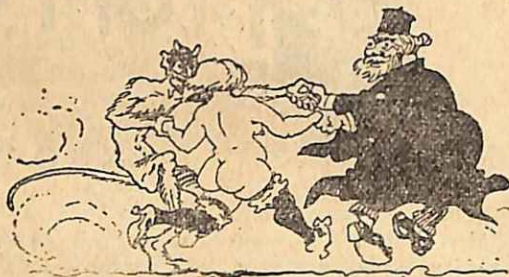
Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Κριόν, ἢ μᾶλλον εἰς τὰ κέρατά του. Ἄλλ' ἐπειδὴ ταῦτα ἐξέλιπον ἀπὸ αὐτὸν, εὐρίσκεται εἰς τὰς κεφαλὰς μερικῶν συμπολιτῶν μας. Παντελὴς ἑλλειψις σαρκωστιανῶν! Τὰ μόνα ἐν ἀφθονίᾳ ὑπάρχοντα εἶναι τὰ καλαμπούρια τῶν συναδέλφων

κ.κ.Γ. Γκεϊβελη και "Αγη Λεβέντη. "Απόκρεω. Τὰ χοροδιδασκαλεία κατάμεστα κόσμον παν-
τὸς φύλλου και ἡλικίας. "Εκδίδεται διαταγή, δι' ἧς ἀπαγορεύεται ἡ ἔξοδος μασκαράδων.

"Ενεκα τούτου οἱ συμπολιταὶ παραμένουν
κεκλεισμένοι εἰς τὰς οἰκίας των. Προκη-
ρύσσονται ἐκλογαί. "Ο συνάδελφος και
ὑποψήφιος ὑπουργὸς κ. Ρῶμος Φιλύρας
(ἀπόκρεω γὰρ) δηλοῖ ὅτι δὲν δέχεται τὸ
ἀξίωμα τοῦ ὑπουργοῦ. "Απέχει δηλαδή.

Εἰς τὰ γραφεῖα μιᾶς ἐφημερίδος γνωρί-
ζεται μὲ μίαν παξιμαδό, εἰς ἣν ὁ κ. Φιλύ-
ρας προσφέρει δείπνον εἰς τὸ μπάρ
«'Απόλλων» πληρώνουν 48,25, και κα-

τόπιν πάλιν... ἀπέχει. Τὸ γεγονός σχολιάζεται ποικιλοτρόπως ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων.
"Ιδρύνονται δύο ἔτι κόμματα: τῶν Ζηλωτῶν τῆς Ντάμας, και τὸ τῆς λεβέντισσας Βασίλως.
Τὸ "Αστεροσκοπεῖον ἀνακοινοῖ, ὅτι ὁ Τρελλὸς εἶναι σῶμα...στερεόν. "Ο Μάρτιος ἔχει ἡμέρας
31. Διαμαρτύρεται κατὰ τοῦ συναδέλφου του Φεβρουαρίου, ὅστις ἔχει ὀλιγωτέρας ἡμέρας,
και ὑποβάλλει ἀναφορὰν εἰς τὴν Κυβέρνησιν, ἥτις ὑπόσχεται νὰ συζητήσῃ τὸ ζήτημα ἐν
ὑπουργικῷ Συμβουλίῳ. Πολλοὶ συμπολιταὶ δένουν μάρτυ γιὰ νὰ μὴ τοὺς μαυρίσῃ ὁ ἥλιος.

Α Π Ρ Ι Λ Ι Ο Σ

"Εχει ἡμέρας 30, κατόπιν ὁμοφώνου ἀποφάσεως τοῦ ὑπουργικοῦ Συμβουλίου. Κη-
ρύσσεται ἡ Δημοκρατία. Πρωτοφανὴς ἡ εὐρωστία τῶν οικονομικῶν τῆς "Ελλάδος. "Αν και
εἶναι Κυριακὴ ἀργία, ἐν τούτοις τὰ μάτια πολλῶν συμπολιτῶν εἶναι κλειστά, κατ' ἀν-

τίθεσιν πρὸς τὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα ἀνοίγουν.
"Η Βουλὴ συνεδριάζει. Δὲν προσέρχεται κα-
νεὶς βουλευτής, ἐνῶ ὁ προϋπολογισμὸς ἀνέρ-
χεται, ὅπως και ἡ Αἷρα, τὰ τρόφιμα και
τὰ φορέματα τῶν κυριῶν, εἰς πείσμα τῶν
Ζηλωτῶν, οἵτινες ἴδρυσαν και κόμμα. Με-
γάλη ἐβδομάς. Εἰς τινα παρὰ τὸ χρηματι-
στήριον ἐκκλησίαν, ἀναγινώσκονται τὰ δώ-
δεκα Εὐαγγέλια συνεπείᾳ ὁμῶς τῆς πτώσεως
τοῦ συναλλάγματος και ἰδία τοῦ μάρκου.
τὸ κατὰ Μάρκον Εὐαγγέλιον παραλείπεται.
Αἱ ὑπάλληλοι τῶν τηλεφώνων μας δὲν κοι-
μοῦνται πειά. "Ιδρύνεται και νέον κόμμα τὸ
ἀγροτικόν. Οὐ καταντήσῃ δηλ. στήν "Ελ-
λάδα νὰ ἔχῃ πᾶσα ἑνας και τὸ κόμμα του.
Εἰς τὰ Μεσόγεια, εἰδικοί γέροντες κατη-
χοῦσι τὰ τέκνα των, ἀναπτύσσοντες τὰς
ἀρχὰς τοῦ νέου κόμματος. "Ανακαλύπτεται

νέον φάρμακον κατὰ τῆς φυματιώσεως. Οἱ συμπολιταὶ μετ' εὐλαβείας παρακολουθοῦν τὰς
δοκιμὰς του εἰς τὰ Νεκροταφεῖα. "Ο Βορονῶφ ἐφεῦρε νέον φάρμακον. "Η πενθερά μου
κάμνει χρῆσιν και ξαναγιώνει. "Αλλοίμονον! "Υπανδρεύεται ἕναν 18ετῆ νέον. "Ο φίλος
κ. Γ. Μανριλάκος μεταφέρει τὸ φαρμακεῖον του εἰς τὴν Βιβλιοθήκην, και ἡ Βιβλιο-
θήκη μεταφέρεται εἰς τὸ . . . φαρμακεῖον . . . Μανριλάκων. "Ολος ὁ κόσμος ἀνάστατος
ἐκ τῆς ἀναγγελίας ὅτι εἰς τὴν Κρήτην ἐνεφανίσθησαν . . . κοριοί! "Η Κυβέρνησις στέλ-
λει ἀποσπασμάτα πρὸς σύλληψίν των! Κι' ἔτσι πηγαίνουν ὅλα κ-ῶρατα και καλὰ!

"Οσα λοιπὸν σὰς εἶπαμεν ἀνωτέρω εἶναι ὅλα ψέμματα πρωταπριλιάτικα. Εἶναι, ἄλ-
λως τε, ἡ 1ῃ "Απριλίου, ἡ μόνη ἡμέρα ποῦ οἱ "Ελληνες ψευδόμενοι, λέγουσι τὴν ἀλήθειαν!

Μ Α Ϊ Ο Σ

"Ο ἥλιος εἰς τὸν ὄνον (κοινῶς=γαῖδοῦρι). "Ο μὴν τῶν ἐρώτων, διπόδων τε και τετρα-
πόδων, διὰ τοῦτο οἱ χαρτοπῶλαι πλουτίζουν ἀπὸ τὰς ἐρωικὰς ἐπιστολάς. "Ο Κλεάνθης

ἀπευθύνει εἰς τὴν... "Αμαλιάδα ἐρωτικὴν ἐπι-
στολήν, (λογοκρισία πέντε λέξεων). Γάμοι δὲν
γίνονται τὸν μῆνα τοῦτον διότι, λέει τὸ ἔτος, λέει,
εἶναι, λέει, δίσκετον, και οἱ παπᾶδες πᾶνε γιὰ
θροῦμπες ἐλῆες, ἐλλείπει ἐργασιῶν. Κόπτονται
τὰ ἄνθη, πολλοὶ συμπολιταὶ ἀπὸ τὰ τραμ και
τ' αὐτοκίνητα, τὰς τιμὰς τῶν τροφίμων, και
ὑπὸ τῶν ποξιμαδῶ! Οἱ πολιτευταὶ μας μεταβαί-
νουν ἐν σώματι εἰς τὴν "Αλυδοῖδαν και ἐορ-
τάζουν τὸν ἐρχομὸν τοῦ Μαΐου. Συλλαμβάνουν
δηλαδή τὸ... μαγιόφυλο. Αἱ κακαὶ γλώσσαι δια-
δίδουν ὅτι οἱ πολιτικοὶ μετέβησαν εἰς τὴν "Αλυσ-
σίδον διότι εἶναι γιὰ... δέσιμο. "Αρνούμεθα νὰ
τὸ πιστεύσωμεν! "Ο κ. Κ. Καραμούζης μετα-
βαίνει μὲ ε(ι)δικὴν ἀποστολήν, διπλωματικὴν
εἰς Παρισίους. Γνωρίζεται ἐκεῖ μὲ τὸν κ. Ζαχάρωφ
και ἀρχίζουν τὰ ζαχαρώματα μὲ... διαλέξεις!
Και ἔπειτα λέγουν πῶς ὁ κ. Καραμούζης δὲν
εἶναι "Αθάνατος! "Ας ὀνομασθῇ λοιπὸν Φαραῶ.
"Εμφανίζονται τὰ ἀγγούρια και ἡ... τομάτες!

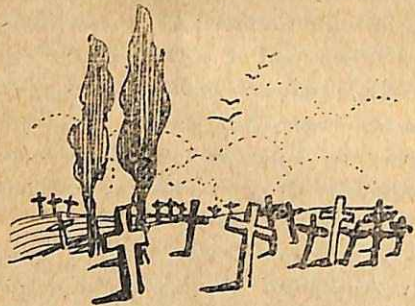
Νέα δηλ. πολιτικὴ ἐμφάνισις, μαγιάτικη ὁμῶς αὕτη.

Ι Ο Υ Ν Ι Ο Σ

Θάνατος τοῦ Λεωνίδου εἰς τὰς Θερμοπύλας! "Ο "Ιούλιος ἔχει ἡμέρας και νύκτα
ὅσας εἶχε και ὁ περυσινὸς συνάδελφός του. "Αρχονται τὰ κυνικὰ κύματα, κατὰ τὸ
Καζαμίαν πάντοτε. "Αλλὰ και ἂν δὲν ἀρχίζουν δὲν ἔχει
σημασίαν. "Εκδίδονται 200 σατυρικὰ περιοδικά, και μὲ
τὰ καλαμπούρια των δροσιζεται ὁ φλεγόμενος λαός. Διορί-
ζονται εἰδικοί ἄνθρωποι, οἵτινες περιερχόμενοι τὰ διάφορα
κέντρα, καλαμπορίζουν πρὸς δροσισμὸν τῶν θαμνῶν.
Προκηρύσσονται δημαρχικαὶ ἐκλογαί! "Ο φίλος ποιητὴς
κ. Ρῶμος Φιλύρας ποιεῖται ὑποψηφιότητα, και ἀποτυ-
χών, ποιεῖται βουλευτοῦ, και ἐκ δευτέρου ἀποτυχών, ὑπο-
βάλλει ὑποψηφιότητα... ὑπουργοῦ (ἄνευ χαρτοφυλακίου).
"Εν τῷ μεταξὺ δίδει διάλεξιν: «Πῶς ἀγαποῦν ἡ "Αθηναῖες».
"Ο φίλος "Αλκίς τοῦ διορθώνει τὸν τίτλον! «Ποῖον ἀγα-
ποῦν ἡ "Αθηναῖες». Καὶ ἐδῶ ἀποτυχία! Ἐτα δίδει εἰς
ἕνα θίασον τὴν πασίγνωστον και πρωτοφανῆ ἐπιθεώρησιν
του: «Τὸ "Αθηναϊκὸν Σαλόνι». Τὰ πρόσωπα τοῦ θιάσου
προσβάλλονται ὑπὸ τυφοειδοῦς πυρετοῦ κατὰ τὰς δοκιμὰς.
Και ἐδῶ πάλιν ἀποτυχία! Δόγῳ τοῦ γεγονότος τούτου αἱ
ἐκλογαὶ ἀναβάλλονται και πάλιν. "Ο κ. Γ. Κ. Πῶπ
τίθεται ἐπὶ κεφαλῇ τῆς ἀξιωματικῆς ἀντιπολιτεύσεως.
"Εξακολουθοῦν τὰ κυνικὰ κύματα. Πρωτοφανὴς ἡ ἐνημερότης τῶν ἐφημερίδων μας. Γρά-
φουν ὅτι εἰς τὰς Πλαταιὰς ἐγένετο μάχη κατ' ἣν οἱ "Ελληνες . . . ἐνίκησαν.

«Ο ήλιος εις τὰς . . . Ἀθήνας, καὶ τὰ περίχωρα. Οἱ ἀρουραῖοι συγκροτοῦντες ἀγροτικὸν κόμμα, οὕτως τὴν διεύθυνσιν ἀναλαμβάνει ὁ φίλος κ. Δελῆς, λύουν τὸ ἀνω-κατωθὲν ἀγροτικὸν ζήτημα. Ἀποφασίζεται ἐπειγόντως ἡ ὁριστικὴ ἐγκατάστασις τῶν προσφύγων.

Ἐλλείπει ἐπαρκoὺς χώρου τοποθετοῦνται εἰς τὰς τελευταίας τῶν κατοικίας, καὶ οὕτω λύεται τὸ προσφυγικὸν ζήτημα. Ὁ γελοιογράφος κ. Ν. Καστανάκης ἀγοράζει ἓνα κουτὶ σιγάρα (ντάμες). Τὸ γεγονὸς σχολιάζεται ποικιλοτρόπως. Ὁ ποιητὴς κ. Σωτ. Σκίπης, ἰσχυρεῖ ποιητικὴν σχολήν. Ὁ κ. Βουτιερίδης εὐρίσκεται ἐν Ἀθήναις. Ὁ κ. Στέφ. Δάφνης ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ. Ὁ κ. Δ. Παλαιολόγος γράφει ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ζήτω ἡ Δημοκρατία!». Ὁ κ. Χ. Σταματίου εὐρίσκεται εἰς τὸ ζώδιόν του. Ὁ κ. Γ. Βραχηνὸς εἰς τὴν Βουλὴν. Ὁ κ. Νούλης

τραγουδεῖ: «Τὰ μυρωμένα χεῖλή σου!» Ὁ κ. Γ. Οἰκονομόπουλος . . . ἀπωλέσθη. Ὁ κ. Μανιάτης φοιτᾷ εἰς τὸν «Παρνασσόν!» Ὁ κ. Ἀρνέλλος ἀστυνομεύει! Ὁ κ. Ζωγράφος πολιτεύεται! Ὁ κ. Κονιδάρης ἐρωτεύεται καὶ ὁ κ. Παπαστρατηγάκης, στρατηγεύει!

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Τρυγητὸς σταφυλῶν, χερῶν, συζύγων, καὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Κράτους! Θέαμα ἀδαμναίων περιβολῶν, περιφέρεται γυναιὶ ὡς καὶ μηροὶ ὀλόγγυμοι, εὐθυτενεῖς, γραφικοὶ, ὠραῖοι κατὰ μῆκος τῆς φαλληρικῆς ἀκτῆς. Τὰ μπαῖν-μῆξτ εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Ἡ ἀστυνομία τῶν πόλεων θεᾶται κολυμβῶσα καὶ αὐτὴ μετ' ἄλλων μωρῶν παρθένων! Ὁ Φακίρης Ταχρᾶ - μπέης κατερχόμενος εἰς Φάληρον δίδει παράστασιν φαυλικήν, καταπίνων τὴν Φαληρικὴν θάλασσαν καὶ ἐξεμῶν ταύτην ἀντιθέτως! Κατόπιν ἐνταφιάζεται, ἀποδνήσκων ἐπὶ 1 ὥραν. Ὁ ἰατρὸς Μαίχρος, κάμνει τὰ πειράματα τοῦ Ταχρᾶ, ἐξάγων συνάμα καὶ τίς μασέλες τῶν θεατῶν. Ὁ ὑπνωτιστὴς Καρᾶ-Ἰκὶ δίδει παράστασιν εἰς τὸν «Ἀπόλλωνα», καὶ ἔνεκα τούτου ὁ Δήμαρχος δωρίζει ἓνα ἀποκρηάτικο κουστοῦμι γιὰ νὰ ντυθῇ ὁ Εὐλοθραύστης. Ὁ Ζαχάρωφ προσφέρει γενναῖον χρηματικὸν ποσόν, δι' οὗ νὰ ἐνδύσῃ ἡ Κυβέρνησις τὸν ἐν τῇ πινακοθήκῃ Ἀπόλλωνα καὶ τὴν λύραν του. Ἐνεκα τούτου τὸ συνάλλαγμα ὑπερτιμᾶται. Ἡ λίρα ἀνέρχεται, ὅπως καὶ αἱ φουστὰς τῶν γυναικῶν. Τὰ αὐτοκίνητα συνεβλήθησαν μὲ τινὰς κλινικὰς ἵνα ταῖς παρέχουν ἐργασίαν μὲ ποσοστά.

Τὸ Θεραπευτήριον ἢ «Σωτηρία» μεταφέρεται, λόγῳ τοῦ καύσωνος, εἰς τὸ Α'. Νεκροταφεῖον, καὶ τὸ Α'. Νεκροταφεῖον εἰς τὴν «Σωτηρίαν» λόγῳ τῆς ἐξαιρετικῆς περιποιήσεως τῶν ἐν αὐτῷ ἀσθενῶν. Κατὰ τὴν ἐναλλαγὴν ὅμως ταύτην οἱ ἱατροὶ τῆς «Σωτηρίας» ἀποδνήσκουν, καὶ ἔτσι μετατρέπεται ὁ τίτλος τοῦ ἀπὸ σωτηρίας εἰς καταστροφῆς! Ἐκδίδεται τότε ὑπὸ τοῦ κ. Λαμπικῆ βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον: «Πῶς περνοῦν οἱ φθισικοὶ», γινόμενον ἀνάρπαστον ὑπὸ τοῦ κόσμου! Ὁ ἐκδότης παρασημοφορεῖται.

«Ο ήλιος εις τοὺς ἡμιόνους (κοινῶς=μουλάρια), ἀλλ' ἐπειδὴ οὗτοι εἶναι πολλοί, ἀλλάσσει τροχίαν καὶ πηγαίνει εἰς τὰ σαμάρια τῶν. Μὰ ποῦ ἠθέλατ; νὰ πάη! Στὸ Χρηματιστήριον; Ἡ γῆ, ἡ δυστυχὴς αὐτὴ ὑπαρξίς, ἐξακολουθεῖ, ὡς λέγει τὸ Ἀστεροσκοπεῖον, νὰ στρέφεται περὶ τὸν ἄξονά της. Τὰ κόρρα τοῦ μελοδράματος καὶ τῶν ὑπερετῶν εἰς τὴν . . . θέσιν τῶν, ἦγουν εἰς τὸ ζώδιόν τῶν.—Ἀνασυντάσσεται τὸ μελόδραμα καὶ δίδει δύο παραστάσεις, διαλυόμενον ἔπειτα! Ἀνοίγουν τὰ σχολεῖα καὶ τὰ χαρτοπαίγνια! Ὁ μουστος, πανάκριβος ἐφέτος, πάλιν στίς δόξες του. Πολλοὶ οἶνοπῶλαι γεμίζουν τὰ βαρέλια τῶν μὲ θαλασσόνερο! Ὁ Γιάννης Ἰωαννίδης (Χριστὸς, χιλιαστὴς) ὁ ἡγέτης τῶν ἐν τῇ ὑδρογείῳ χιλιαστῶν, κηρύσσει ἀπὸ καθίσματος, ὅτι μὴ ἔχων τὴν δύναμιν τῶν ἐν Ἀμερικῇ συναδέλφων του, τῶν ἐχόντων μέγαρα ὑψηλά, νὰ φέρῃ τὴν Δευτέραν Παρουσίαν, ζητεῖ τὴν συνδρομὴν ὅλων τῶν χιλιαστῶν πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ του. Ἐν τῷ μεταξύ δέ, προσφέρει εἰς τοὺς ὀπαδοὺς του . . . σιγαρέττα, μετὰ καταβολὴν τοῦ ἀντιτίμου. Κηρύσσει κατὰ τοῦ . . . διδασκάλου Βδελοπούλου, ὃν ἀποκαλεῖ ἐρπετὸν καὶ . . . λύεται ἡ συνεδρίασις, τελευτῶντος καὶ τοῦ Σεπτεμβρίου.

Ὁ κ. Αἰμίλιος Δραγάσης ἀνακινεῖ τὸν «Πειρασμόν» του, ἐνῶ οἱ κ. κ. Λοιδωρικής καὶ Μωραϊτίνης συγγράφουν τὴν «Μαντὰμ-Μαρη». Κατὰ τὸ ρητὸν «οἱ γέροντες παλινπαιδες γίνονται».

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

«Ο ήλιος εις τὸν σκορπιόν, τὸν ὁποῖον παρ' ὀλίγον νὰ . . . φάγωμεν.—Ἰδρύνεται Ἀκαδημία, εἰς τὴν παρὰ ἡν ὁδὸν Πειραιῶς δμῶνυμον πάροδον... Ἀκαδημία μετὰ ταῦτα παραχρῆσται εἰς τοὺς Κορινθίους πρὸς ἀποθήκευσιν τῆς σταφίδος τῶν!—Ἡ Βουλὴ μεταφέρεται εἰς τοὺς Σταύλους καὶ οἱ Σταῦλοι . . . ἐκποιοῦνται.—Οἱ καφεπῶλαι τῆς πόλεως μας, ἐπειδὴ κερδίζουν ἐξ ἐκάστου κυπέλλου καφῆ δραχμὰς 1,10 ἀναβιβάζουν τὴν τιμὴν του εἰς 2 δρ.—Ὁ φίλος συγγραφεὺς καὶ δημοσιογράφος κ. Β. Ἡλιάδης, ἐλλείπει ἄλλου μέσου μεταφορικοῦ, ἱππεύει τίς «Χελῶνες» του, καὶ ἐξέρχεται εἰς περίπατον.—Ολιβερόν ἄγγελμα! Βουλγαρικὸν ὑπερντρέντω, διενδυνόμενον μὲ φορτίον λουτινῶν εἰς Ἀμφισσαν, προσήραξε παρὰ τὰ . . . Τρίκαλα. Ἀζημίαι εἶναι ἀνυπολόγιστοι. Καὶ δεύτερον Βροντὴν πεσοῦσα παρὰ τὸ Γύθειον, κατέ-

στρεψεν ἓνα ἀλευρόμυλον! Ὁ βουλευτὴς καὶ συνάδελφος κ. Χαμόδρακας, ἐνδιαφερόμενος διὰ τὸν τίτλον του κάνει ἐπερώτησιν εἰς τὴν Βουλὴν, ἢ ὁποία ἐπιφυλάσσεται νὰ λάβῃ τὰ . . . προσήκοντα μέτρα.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

‘Ο ήλιος εἰς τὸν...Καζαμίαν μας! Τὸν μῆνα αὐτὸν οὐδὲν γεγονὸς θὰ διαταράξῃ τοὺς οἰκοῦντας τὴν χώραν ταύτην, ἐκτὸς τῆς ἀπονομῆς τῆς δευτέρας σειρᾶς τῶν Ἀριστείων! Οἱ κ. κ. Ξε-νόπουλος καὶ Βουτυρᾶς, λαμβάνουν καὶ ἐκ δευτέ-ρου τὸ Ἀριστεῖον, τὰ ὅποια λόγῳ τοῦ βάρους των τὰ φορτώνουν εἰς ἓνα...ὄνον πρὸς μεταφοράν. Πολλὰ κορίτσια βγάζουν... χιονίστρες λόγῳ τῶν πολλῶν χοροεσπερίδων ποῦ δίδονται. Πρωτοφα-νῆς ἐπιδημία... καστανάδων καὶ... σαλεπιτζίδων! Ὀλόκληρος ἡ Θεσσαλία ἔρχεται εἰς Ἀθήνας, καὶ οὕτω λύεται τὸ ἀγροτικὸν ζήτημα! Ὁ κ. ὑπουργὸς δέχεται συγχαρητήρια! Τί ἄλλο ἠθέ-λατε νὰ δεχθῇ;

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Βροχή—βροχή, χάλασα, κατακλυσμὸς πρωτοφανῆς μεταβάλλουν τὴν πρωτεύουσαν εἰς λιμένα παμμέγιστον, καὶ ὁ βουλγαρικὸς στόλος συγκεντρῶνται εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος καὶ κατὰ μῆκος τῆς οδοῦ Ἑρμοῦ. Τὸ ζήτημα τῆς ψήφου εἰς τὰς γα-ναϊκας πάλιν εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Κατ’ ἰδιαιτέρας ἡμῶν πληροφορίας ἐξ Ἰσπανίας, κόβεται ἐκεῖ ἡ πῆττα καὶ τρώγεται ὑπὸ τῶν Ἰσπανῶν. Ἡ πῆττα ὅμως αὕτη δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μ’ ἐκείνην ποῦ ἔφαγαν ὁ σπανός, διότι ἐκείνη ἦτο...κολοκυνθένια! Τὸ λέγει ἄλλως τε καὶ ἡ λαϊκὴ ποροιμία.—Ἡ Κυβέρνησις ἀποφασίζει νὰ χαιρετισθῇ ἡ Πρωτο-χρονιὰ μὲ...κανονιοβολισμούς. Ἡ ἐκτέλεσις δὲ τῆς ἀποφάσεως ταύ-

της ἀνατίθεται εἰς διαφόρους Τραπεζας, καὶ χρηματιστικὰ γραφεῖα.

Ὁ «Σατανᾶς» τοῦ 1925, εἰς μέγα σχῆμα, ἐκ 320 σελίδων, εἰκόνων πολυχρώμων, γελοιογραφιῶν, Ἑλλήνων καὶ Εὐρωπαίων γελοιογράφων, ἐτοιμάζεται πυρετωδῶς καὶ κυκλοφορεῖ τὴν 20ὴν ἰδίον. Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται ἀπὸ τοῦδε.

Ὁ «Σάκος»

Εἶναι τὸ καλύτερον σατυρικὸν περιοδικόν. Κυκλοφορεῖ κάθε Κυριακὴν. Ἐπιμελεῖται καὶ διευθύνεται ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Γκέϊβελ, γελοιογράφου.

ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ «ΣΠΙΘΑ»

Καλλιτεχνικὸν πολυχρῶμον περιοδικὸν μὲ ἐξαιρετικὸν πλοῦτον καὶ ποικιλίαν ὕλης.

ΑΠΟ “ΤΑ ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ,” 6.

Τὰ κεφάλια τοῦ Γένους καὶ τοῦ Κράτους
‘Ο βουλευτὴς κι’ ὁ δάσκαλος τὰ πιάσαν
“Ὅλα τὰ πόστα” νοῦς, καρδιά, δικά τους.

Δέσαν τὸ νοῦ, τὴν καρδιά σὴν ντροπιάσαν
Νὰ τὸ ρουσφέττι, νὰ κι’ ἡ ἑλληνικοῦρα,
Τ’ ἄρματα τους. Μὲ κεῖνα μᾶς χαλάσαν.

Ἡ σκέψη νοῦλα, ἡ τέχνη πατσαβοῦρα
‘Ο ψευδοαττικιστὴς κι’ ὁ ψηφοφόρος
Τ’ ἄγιο κόνισμα, μιὰ καρικατοῦρα!

Στὸν τόπον ὅπου πιάνει καὶ προκόβει ὁ
[σπόρος

Κάθε λογῆς τζουτζέδων καὶ πιερρότων
Κι’ ἐγὼ φυτρῶνῶ ἀνάξιος ριμαδόρος.

Μαύρων θυμῶν καὶ πορφυρῶν ἐρώτων.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

“Ελα, κ’ ἐδῶ στὰ γόνατα
νὰ κρούσωμε τὸ ἀθάνατο σαντούρι,
κι’ ἀπ’ τὸνα ὡς στ’ ἄλλο χέρι νὰ περνᾷ
τ’ ὀλόγιομο ὡς ν’ ἀδειάσῃ μας παγούρι.

Παθητικὰ νὰ λέμε, ἀνατολίτικα
γιὰ τοὺς παλιούς καὶ νέους τραγούδια,
ποῦ ὡς νᾶρθουνε στὰ χεῖλη τρέμουνε
σὰν τ’ ἀνοιξιάτικα στὸ φῶς λουλούδια.

Κι’ ὁ ἀρματοδρόμος ἀμαξᾶς ἀνεμοδέρνοντας
μὲς στὸ σκοτάδι σφυριχτὰ τὸ καμουτσίκι,
νὰ μᾶς τραβᾷ τοὺς πόθους στὰ μεσάνυχτα,
ὅπως τῆς θάλασσας ἡ τρικυμία τὰ φύκη.

Νὰ κρυφακοῦν στὸ παραθύρι οἱ ἀνύπαντρες,
νὰ τρέμουν ἀπ’ τὸν πόθο οἱ παντρεμένες,
νὰ κλαῖν’ κ’ οἱ χῆρες κάποιες θύμησης
διπλομανταλωμένες.

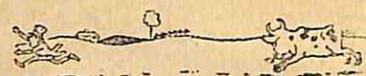
Κι’ ἄμα ἡ ψυχὴ μας γείνη ἀνάλαφρη
ἀπὸ τὸ ἀσήκωτο τῆς ἔγνοιας βάρος,
ν’ ἀκοῦμε τὸν τραγουδιστὴ καὶ νὰ πιστεύουμε
πὼς θὰ πεθάνῃ ὁ Χάρος!

(Ἀπὸ τὰ «Χρυσὰ Κύπελλα»).

Ἡ κ. ΑΙΜΙΛΙΑ ΣΤ. ΔΑΦΝΗ
ποιήτρια τῶν «Χρυσῶν Κυπέλλων».
(Τοῦ γλύπτου κ. Θωμοπούλου)

Ο ΚΙΤΣΟΣ

Όταν πρωτοήρθα στο σπίτι, πού κάθουμαι τώρα, βρήκα μέσα έναν ωραίο, παχουλό, γκριζό γάτο. Πιστός στους έφεστλους θεούς, δεν έφυγε μαζί με τους παλιούς του κυρίου. Έμεινε στο σπίτι. Και μās υποδέχτηκε με την ευγένεια, πού δέχεται ένας φιλόξενος κύριος, στο σπίτι του, αγαπημένους ξένους.

Τόν βαφτίσαμε Κίτσο. Τό άρματωλικό όμως αυτό όνομα—όπως έπελοθηκα σέ λίγες ήμέρες, από μιá τραγική αποκάλυψη—δεν εταίριαζε στο δυστυχισμένο αυτό ζώο. Ό Κίτσος, χωρίς νά τά πολυλογώ, δεν ήτανε άντρας. Δεν ήτανε ούτε γυναίκα. Ήτανε ευνούχος.

Ποιοι κακοί άνθρωποι τόν είχανε στέρήσει από τόν άνδρισμό του κι' από τή χαρά της ζωής του; Και για ποιά λόγο; Μήπως ήτανε για νά φυλάξη τήν άρετή κανενός χαρεμιού ενός Γάτου; Σουλτάνου—Τέτοια υποψία δεν μπορεί νά σταθί. Γιατί λοιπόν; Από άπλη κακία ή για μιá ήλιθια διασκέδαση; Δυσκολεύεται νά πιστέψω κανέναν σέ τόση ανθρώπινη κακία και σέ τόση ήλιθιότητα. Κάποιος ώστόσο μου έδωκε μιá πιθανή εξήγηση:

—Ίσως νά του τώκαμαν, μου είπε, για νά μήν τρέχη στά κεραμίδια, και νά κάθεται στο σπίτι νά πιάνη τά ποντίκια!

Ό άνθρωπος έγωΐσμος λοιπόν μπορεί νά φθάση σέ τέτοιο βαθμό κακουργίας; Όλα είναι πιστευτά για τό μεγάλο αυτό θηρίο, πού είναι ό άνθρωπος.

Ό Κίτσος, από τή στιγμή πού γνώρισα τή δυστυχία του, έγινε ό καλύτερος μου φίλος. Στερεμένος από κάθε άλλη τρυφερότητα, μου χάρισε κι' αυτός όλη του τήν

αγάπη του. Περνάει τις ώρες του άπάνω στά γόνατα μου κι' άπάνω στον ώμο μου. Ρονρονίζει αδιάκοπα γύρω από τό λαιμό μου και τρίβει τό καθαρότατο κεφάλι του, με μιá σγκινητική τρυφερότητα, άπάνω στά μάγουλά μου. Και τότε νοιώθω πως είμαι για τό δυστυχισμένο αυτό ζώο ή αγάπη και ή ευτυχία, μιá ψεύτικη αγάπη και μιá ψεύτικη ευτυχία.

Μιá φεγγαρόλουστη βραδεία τόν έχασα. Κάποια μυστική όρμη τόν είχε διώξει από τό σπίτι. Είχε ανεβή στά κεραμίδια. Δεν έλειψε πολύ. Ξαναγύρισε, θλιβερός, λυπημένος. Πήδησε στον ώμο μου και άρχισε νά ρονρονίζει πάλι, με μιá ασυναίσθητη τρυφερότητα γύρω από τό λαιμό μου, τρίβοντας τό κεφάλι του στά μάγουλα μου.

Έγώ πήρα τότε ένα χαρτί κ' έγραψα τις θλιμένες αυτές γραμμές. Ό Κίτσος ρονρονίζει έλοένα τρυφερά, μονότονα, παραπονεμένα σαν νά μου υπαγόρευε τόν πόνο του, έναν πόνο πού κι' ό ίδιος δέ γνώριζε τό μυστικό του. ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

SCHERZO

**Παιγνιδιάρη πεισματάρη,
τραγουδίστρη, πού περνάς
άπ' τά Κέντρα με κιθάρα
και διπλά με τυραννάς.**

**Και μου λές: «Απόψε βράδυ
σε προσμένω και νάρθεις
στο καλύβι μου, τό χάδι
μιās γλυκιās ζωής νά βρείς.**

**Και διαβαίνεις. Μ' αν σε πιάσω
παιγνιδιάρη, πού γελάς,
τήν κιθάρα σου θά σπάσω
κ' ύστερα;—Θά με ζητάς.**

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ό κ. Παύλος Νιρβάνας
και ό... Κίτσος του.

ΣΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Τό χωριό ήταν ριζωμένο σ' ένα ήσυχο και γαλήνιο, γαλανό κι' άπηνεμο κολπάκι του Κορινθιακού. Ήταν μιá φωλιά καταπράσινη. Άπάνω ήταν τό βουνό.

Κάτω ή θάλασσα. Γύρω—γύρω σηκώνονταν ψηλό, φοβερό, γηρασμένο τό κάστρο. Παλαικό βενετσάνικο κάστρο. Τάπιες, πύργοι, πυργίσκοι, μπεντένια, σκοπιές. Μιá ζωγραφιά άληθινή πού καθρεφτιζότανε στού γιαιλού τόν σερωτό καθρέφτη...

Τό χωριό ήταν ήσυχο. Σπάνιες ή χαρές και τά πανηγύρια του. Μιá παράξενη μελαγχολία, τό έβάρυνε, έρχοι πάνω του τούς ίσκιους τών φτερών της...

Και σαν αιώνιο πένθος...

Έπειτα από τήν Έπανάστασι του 1821 οι Τούρκοι φύγανε τελευταίοι από τό χωριό αυτό. Τά έθιμά του ήσαν παλαιά, άγρια άκόμη. Ιστορίες για τά στοιχειά και για φαντάσματα, βρουκόλακες και νεράιδες ύπηρχαν και λεγότουσαν από στόμα σέ στόμα. Τρομερά φονικά είχαν γίνει και τό αίμα έσκουζε τις νύχτες στον τόπο πού άδικοχύθηκε.

Οί άνθρωποι ήσαν κατσούφηδες, ξωμάχοι, πότιζαν τή γής με τόν ιδρώτα τους, μιλούσαν με χειρονομίες και με τά μάτια. Λίγα λόγια...

Όταν δεν ύπηρχε δουλειά οι άντρες καθόντουσαν στά μπεντένια, αντίκρυζαν ώρες άτελείωτες, μακριά τή θάλασσα, τούς συνέπερνε, θαρρείς, τό στοιχείο της, ή γαλαζάδα της.

Η γυναίκες δεν ξεμύτιζαν από τά σπίτια τους. Κλειστές χρόνια δεν πρόβαλαν ούτε στά παράθυρα. Ό έρωτας ποτέ δέ χτύπησε τά φτερά του πάνω από τις άνθισμένες αύλεις και τά στενά καλντερίμια.

Η αγάπη τιμωριόταν με αίμα.

Φωτιά και μπαρούτι μέσα στά σπλάχνα κεινού πού θά άποτολμούσε τέτοιο πράγμα.

Οί γάμοι γίνονταν μ' έπισημότητα. Προξενιά, συσκέψεις, οικογενειακά συμβούλια...

Κι' όμως τό χωριό είχε κορίτσια σαν τό κρύο, τό κρούσταλο νερό, καμαρωτές, βοϊδομάτες, περδικόστηθες, βεργολυγερές, γλυκές, άνεραΐδουσες!

Κ' είχε παλληκάρια ως κεί πάνω, λεβέντες, χεροδύναμους, γερούς, δρακοντανθρώπους...

Τό θυμάμαι σαν τώρα. Όλη ή λεβεντουριά μαζεύονταν, τά χρόνια κείνα, κάτω άπ' τά πυκνόφυλλα πλατάνια, στά πυρά μεσημέρια και μολογούσε κ' έλεγε για της γυναικός τις χάρες, για τις γλυκές της αγάπης, για τά γητέμματα του έρωτα, του φιλιού τό μέλι και τό χαλάρωμα, της άγκαλιάς τό μούδιασμα, του κρεββατιού τις χάρες...

Βρισκότανε πάντα εκεί, ανάμεσό τους, ένας παλιός θαλασσολόγος, ένας πολυτάξειδεμένος, ένας γερομουντάρης πού χε φάει τη θάλασσα με τή φούχτα, πού χε δει χώρες και

πολιτείες. Καθότανε σταυροπόδι, άναβε τή πύλην τσιμπούκα του και τούς ιστορούσε και τούς έλεγε:

—Γαργαλιόσατε μπρέ; Γυναικολογάτε; Ξεροπριτοαλίζετε μπρέ; Έ;... Γκούχ... Με τό δική σας, λέω, με τό δική σας. Παιδιά πράματα εϊστε, λέω... Νταμάρια. Κριντάλια... Νάχате βοή σεις θηλυκό στά χέρια σας, λέω, θά του μασούσατε τά κόκαλα. Κράτσ, κράτσ, κράτσ!.. Θά τό στραμπουλάγατε. Έ;...

Κι' έπειτα έκλεινε τό μάτι, στραβοσαγό-

—Γαργαλιόσατε μπρέ...

Ύιαζε και ξανάρχιζε πονηρά—πονηρά:

—“Αμ’ πού είδατε σεις μωρὲ γυναῖκα στὰ μάτια σας; Σφίξατε μωρὲ κορμὶ στὴν ἀγκυλιά σας; Κορμὶ τριζάτο, λέω.... Φιλήσατε μπρὲ λαιμὸ σὰ χιόνι. Μάάατς.... σωστή Ἀνάστασι! Λιγοθυμιά!.... Πλαγιάσατε μπρὲ, λέω, μὲ τσούπρα; Τὴ κανακέψατε;....

Καί.... κλάπ! πλατάγιζε τὴ γλῶσσα του.

ΤΤΟΙ ΤΟΤ ΤΤΟΤ ΜΑΣ

Κ’ οἱ νέοι, οἱ λεβέντες, ἄκου-
γαν, ἄκουγαν καὶ
δὲν χόρταιναν.
Τέντωναν τοὺς
λαιμούς τους σὰν
τὰ γαλιά, γούρ-
λωναν τὰ μάτια
τους, ἄνοιγαν τ’
αὐτιά τους, σα-
λιάζανε, κρέμο-
ταν ἢ γλῶσσα
τους ὅξω, τρι-
βόταν ὁ ἕνας τους
πάνω στὸν ἄλλο
καί....

— Χέϊ, χέϊ, νά-
χαμε τωραδιάμιά,
καλὴ ὥρα! Πές
μας, πές μας
μπαρμπα, μολό-
γατα!

Ἦταν ἡ Πά-
τρα δεξιά, ἀντι-
κρυνά. Ψηλά ἀπ’
τοῦ κάστρου τὴ
κορφὴ φαινόταν
στὸ δῦσμα τοῦ ἡλιοῦ νὰ λαμποκοπᾷ τὸ κα-
μπαριὸ τῆς Χρυσοπεντάνας. Κι’ ὁ γέρος,
ὁ καπετάνιος τοὺς ἰσορροῦσε γιὰ τὰ κορίτσια
ποῦνε στὶς ροῦγες τῶν Πατρῶν, τὰ παιχνιδιά-
ρικα, πού στὴν ἀγκυλιά τους βρῖσκανε οἱ
ταξιδευτάδες τὸ πειδὶ ἡσυχὸ λιμάνι.

— Ἀλήθεια μπάρμπα!....

Κι’ ἄκουγαν αὐτοὶ καὶ δὲν χόρταιναν καὶ
φούσκωναν κι’ ἄψωναν κι’ ἀναβαν καὶ θό-
λωνε ἡ ματιά τους καὶ κορροῦάάν τριζοβο-
λούσαν τὰ δόντια τους!

— Κορίτσια! Ἀλήθεια μπάρμπα;

— Ἐμ’ ἀλήθεια μπρὲ κοῦκοι. Κορίτσια!

— Καὶ πάει ὁ καθέννας;

— Ὁ πᾶσα ἕνας βέβαια. Ὁ πᾶσα ἕνας. Νὰ
αὔριο τὰ πλωρίζω γιὰ κεῖ. Δὲν ἔρχεστε μπρὲ
γὰ σὰς πάρω. Τὶ χάσκετε μπρὲ; Ἐλάτε. Κο-
ρίτσια λέω, κορίτσια!

Τὴ πέρασαν τὴ νύχτα χωρὶς νὰ κλείσουν
μάτι, χωρὶς νὰ κοιμηθοῦν. Γύριζαν καὶ στρι-
φογύριζαν, δερνόντουσαν στὸ κρεβάτι τους
κι’ ἐσφιγγαν τὸ μαξιλάρι καὶ τὸ δάγκωναν.

Τοὺς ἔκαιγε ἡ ἀποθυμιά, τοὺς ἀναβε, τοὺς
βαλάντωνε.... Πόθος, καὶ μὸς καὶ φλόγα!

Σιγά—σιγά ροδόφεξεν ἡ αὐγὴ. Ἀνθισαν τὰ
πρωῖνὰ ρόδα.

Ὁ καπετάνιος τοὺς βρῆκε μαζεμένους
ὅλους φρέσκους, φρέσκους στὰ μουράγια.
Ἦσαν ἀγουροῦξηνητοὶ κι’ ἐκύτταζαν μὲ λαχ-
τάρια πέρα ἀπὸ τὸ πέλαγος, στὰ βουνὰ καὶ τ’
ἀκρογιάλια τῆς Πάτρας κ’ ὑγραίνωνταν τὰ
μάτια τους καὶ κοκκίνιζε ἡ ὄψη τους....

Μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλιοῦ μπαρκάρισαν κι’
ἀνοίχτηκαν στὸ πέλαγο.... Ψυχὴ γεννητὴ δὲν
φαίνονταν στὸ χωριό.

Ἦσαν ὅλοι τοὺς ἀνυπόμονοι, ἀσυγκρά-
τητοι. Ὁ καπετάνιος γελοῦσε κάτω ἀπ’ ταῖς
μουστάκες του. Κι’ ὅταν τὸ καράβι ξεμπου-
κάρισε ἀπ’ τὸ λιμάνι, ὁ γεροθαλασσόλυκος
στάθηκε ὁλόρθος στὴ πλώρη, κύτταξε μιὰ
τοὺς λεβέντες, στράφηκε πρὸς τὸ μέρος τῆς
Πάτρας, πρότεινε τὸ γρόθο του καὶ φώναξε
μὲ τὴ χοντρὴ, βραχνή, χάλκινη, φωνὴ του:

— Φουρτούνα στὰ πατζάκια σας!

— Ἐ! μπρὲ μαῦρες καὶ κατακαυμένες καὶ
τί, σὰς περιμένει ἀπόψε. Φουρτούνα στὰ
πατζάκια σας, μπρέέέέ!...

Χ. ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΝΑ ΤΟΥ ΤΟ ΔΩΣΟΥΝ!

Ἀφιερῶνται τῷ κ. Βενιζέλω.

Μετὰ τὰ τόσα γράμματα
περὶ Ἑλλάδος, περὶ κόμματος,
ὅπου φωτίζεται κι’ ἀόματος,
γιὰ τὴν οὐσία τῶν πραγμάτων!
Θὰ ἦτο ἔξω Νόμον, κι’ ἔξω νοῦ
νὰ μὴν τοῦ δώσουν κι’ αὐτουνοῦ
τὸ Ἀριστεῖον τῶν... Γραμμάτων!

ΦΟΡΤΟΥΝΙΟ

ΕΚΛΟΓΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Ὁ μακαρίτης ὁ Γιώργος εἶταν ψεύτης τρομερὸς καὶ ἀσυναγώνιστος. Μὰ δὲν τὴν ἐξασκοῦσε τὴν ψευτιά ὡς ἐπάγγελμα, νὰ σὲ γελᾷ καὶ νὰ κερδίῃ τίποτε, τὸ πα-
ραμικρότερο· ὄχι. Τὴν ἐξασκοῦσε τὴν ψευτιά, ἔτσι γιὰ γούστο, *ἐρασιτεχνικόν*, νὰ ποῦμε.

Σοῦλεγε ψέματα, ἀπλῶς γιὰ νὰ σὲ γε-
λάσῃ, γιὰ νὰ αἰστανθῇ τὴν ἡδονὴ τῆς
ἀδημονίας σου. Μιά ἡδονή, βλέπετε κι
αὐτή, ποῦ μιάζει λίγο μὲ
τὴν ἡδονὴ ποῦ αἰσθάνον-
ται ὅσοι δένουν τενεκέδες
στὴν οὐρὰ τῶν σκυλιῶν
καὶ τὰπολνοῦν νὰ τρέχουν
σὰ δαιμονισμένα.

Σὲ ἀντάμωνε λ. χ. ὁ μα-
καρίτης ὁ Γιώργος στὸ
δρόμο, σὲ σταματοῦσε, ὅσο
βιαστικὸς κι' ἂν ἦσουν καὶ
σοῦλεγε:

— Πέτυχα μιὰ ἔκδοση
τοῦ Πολυλᾶ τῶν ποιημά-
των τοῦ Σολωμοῦ... Μὴν
τὰ ρωτᾷς! Κελεπύρι!...

Καὶ τὴν πέτυχα διπλῇ...
— Μωρέ, τί μοῦ λές!..
Καὶ τὴν ἀγόρασες ἀκριβὰ;
Ὅσον ὅμως κι' ἂν ἔδωσες,
φτηνὰ θὰ τὴν πῆρες πάν-
τοτε... Ἐγώ, ἂν εὑρίσκα
μιὰ τέτια ἔκδοσι, θᾶδινά...

— Πὼς ἐσὺ τὴ βρήκες
κιάλας χωρὶς νὰ δώσης λε-
φτό... Γιατί θὰ σοῦ χαρίσω
τὸ ἓνα ἀντίτυπο... Σὲ συλ-
λογίστηκα κιάλας ἅμα τὰγό-
ραζα... Πέρασε στὶς δυὸ
τάπομεσήμερο ἀπὸ τὸ σπίτι
μου νὰ σοῦ τὰ δώσω!...

Καὶ σὲ κουβάλαγε στοῦ διάλου τὴ
μάννα, ποῦ καθότανε. Καὶ τὴ μιὰ φορὰ
ἔλειπε. Τὴν ἄλλη, εἶξε χάσει τὸ κλειδί τῆς
βιβλιοθήκης του. Τὴν τρίτη, ἡ γυναῖκα
του—τὴ στήν ὁργὴ ἀνακατώνονται κι'
αὐτὲς οἱ γυναῖκες παντοῦ!—εἶχε δανείσει
τὸ βιβλίον σὲ κάποια φιλενάδα τῆς ποῦ
καταγινότανε μὲ τὴν. «ἐλαφρά φιλολο-
γία» ἢ ἔγραφε στίχους. Τὴν τέταρτη,
ἄλλη ψευτιά. Τὴν πέμπτη...—καὶ οὕτω

καθεξῆς ὅσο ποῦ σὲ ξεθέωνε γιὰ νὰ πλη-
ροφορηθῇς στὸ τέλος πὼς τέτιο ἀντίτυπο
τὸ εἶδε μόνο στὸν ὕπνο του.

Ἄν σ' ἔβλεπε πάλι στενοχωρημένο καὶ
μυριζότανε πὼς οἱ στενοχώριες σου εἶτανε
οἰκονομικὲς, σοῦ πρόσφερε δάνειο...—Τὶ
δάνειο; Χρήματα ὅσα θές, βρὲ ἀδερφέ,
νὰ κάνῃς τὴ δουλειά σου!... Μεταξὺ
φίλων.... Μὰ ἔτσι εἶναι οἱ φίλοι... Στὶς
ἀνάγκες φαίνονται.

— Πόσα σοῦ χρειάζονται,
βρὲ ἀδερφέ; Ἐλα, μίλα μου
λεύτερα... ἄνοιξέ μου τὴν
καρδιά σου... Ξέρεις, ἐγώ...

— Καμιά ἑκατοστὴ δραχ-
μὲς...

— Ἐκατὸ δραχμὲς!..
Καὶ τί θὰ σοῦ κάνουν ἑκατὸ
ψωροδραχμὲς;... Νὰ σοῦ
δώσω χίλιες δραχμὲς...

— Μὰ δὲ μοῦ χρειάζον-
ται τόσες...

— Τί θὰ πῇ, δὲ σοῦ
χρειάζονται; Τὰ χρήματα,
πάντα χρειάζονται...
Ἄκου με πού σ' τὸ λέω!..
Χρήματα εἶναι... Δὲν
εἶναι κάρβουνα ἀναμμένα
νὰ σοῦ κάψουν τὰ χέρια...
Περίμένε με τὸ βράδι στὶς
ἔξη ἀκριβῶς στοῦ Ζαχα-
ράτου νὰ σοῦ τὸ φέρω τὸ
χιλιάρικο...

— Σ' εὐχαριστῶ!... Μὲ
σώζεις!...

— Κολοκύθια!... Αὐτὸ
ἔλειπε τώρα, νὰ μ' εὐχαρι-
στῇς!... Μεταξὺ φίλων...

Καὶ δὲν τὸν ἐβλεπε οὔτε
ὑστερὰ ἀπὸ ἓνα ἑξάμηνο!

Ὅταν μᾶς εἶπαν πὼς πέθανε, δὲν τὸ
πιστέψαμε ὅσοι τὸν ξέραμε καλά. Μπα!
Δὲ γίνεται! Θὰ κάνῃ τὸν πεθαμένο κι'
ἅμα τὸν πᾶνε στὴν ἐκκλησιὰ κι' ἀρχίσουν
τὸ «Ἄμωμοι ἐν ὁδῷ, ἀλληλοῦτα!...»
Θὰ ξαφνιάσῃ τοὺς «τεθλιμμένους φίλους».

Καὶ ὅμως πέθανε. Εἶναι ἴσως ἡ πρώτη
φορὰ ποὺ εἶπε ἀλήθεια, μὰ ζωντανή, γιὰ νὰ
πάῃ στὸν ἄλλο κόσμον ν' ἀρχινήσῃ νὰ λῇ
ψευτιὲς στοὺς πεθαμένους!.. Ὁ κ. ΙΕΡΕΜΙΑΣ

Ὁ κ. Δ. Π. Ταγκόπουλος

ΟΙ ΞΕΝΥΧΤΙΔΕΣ

(*Η σκηνή εἰς διανυκτερεῖον γαλαντοπωλείον*)

ΠΑΞΙΜΑΔΑ.— Δὲν πέτυχα ἀπόψε κα-
νένα νὰ τὸν *κόψω*!

ΣΩΦΕΡ.— Μὴν ἐπεμβαίνεις στὰ καθή-
κοντά μου!

ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗΣ.— Τί εἶπατε, παρα-
καλῶ; Ποιὸς θέλει νὰ *κόψη*;

ΠΑΞΙΜΑΔΑ.— Ἐλα, πάρε μου γλυκά.
ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗΣ.— Δὲν ποντάρω ποτὲ
στὴ ντάμα.

ΠΑΞΙΜΑΔΑ.— Καὶ ποιὸς σὲ θέλει!

ΣΩΦΕΡ.— Πάψε, μωρή, κατσίκα!

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ.— Μωρέ, ξανα-
βγῆκε ἡ «*Ἀκρόπολις*»; . . .

ΠΑΞΙΜΑΔΑ.— Τί εἶπατε, παρακαλῶ;

ΣΩΦΕΡ.— Δὲν ἀκουσες; . . . Εἶπε πῶς
εἶσαι ἡ Ἀκρόπολι.

ΠΑΞΙΜΑΔΑ.— Ὅποιος ἔχει μάτια ἄς
βλέπῃ. Εἶμαι μόνο 28 χρονῶν.

ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗΣ.— Τριανταένα παί-
ξεις καὶ στάθηκες στὰ εἴκοσι ὀκτώ;

ΣΩΦΕΡ.— Κουράγιο! . . . Τράβα νὰ καῖς.
Χαρτί, παρακαλῶ, τῆς κυρίας . . .

(*Διπλοῦναι καὶ κάθεται κοντὰ στὴν παξιμάδα
ἕνας γέρος μὲ γένεια*).

ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗΣ.— Εἴκοσι ὀκτώ, καὶ
δέκα ὁ Ρήγας, τριάντα ὀκτώ.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ.— Γκαρσόν, φέρε
μερικά νερά, παρακαλῶ!

ΓΚΑΡΣΟΝ.— Ἀμέσως . . .

(*Σὲ λίγο ἔρχονται τὰ νερά*).

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ.— Γιατί τὸ νερὸ
εἶναι θολό;

ΓΚΑΡΣΟΝ.— Μὰ δὲ παρηγγείλατε γάλα;

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ.— Ὅχι, νερὸ σοῦ
εἶπαμε.

ΓΚΑΡΣΟΝ.— (Πηγαίνοντας πρὸς τὰ
μέσα). Τρία νερά ἄνευ κόλλας! . . .

(*Φθάνουν οἱ ἀρτίστες ἀπὸ τὸ ἀπέναντι καφέ-
σαντάν πού σκόλασε*).

ΣΩΦΕΡ.— Μωρέ, νάτες σκόλασαν! . . .

(*Ἐρχονται ὅλες μὲ καβαλλιέρους, ζευ-
γαρωμένες*).

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ.— Τὸ γῆρας οὐ
γὰρ ἔρχεται μόνον . . .

ΣΩΦΕΡ.— Ὅλες ἔχουν περάσει τὰ 30 . . .

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ.— Δὲ λὲ; τὰ σα-
ράντα . . .

ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗΣ.— *Τρὰντ ἔκαρὰντ!*
(*Ἐρχεται μία ἡθοποιὸς τῆς ἐπιθεωρήσεως*)

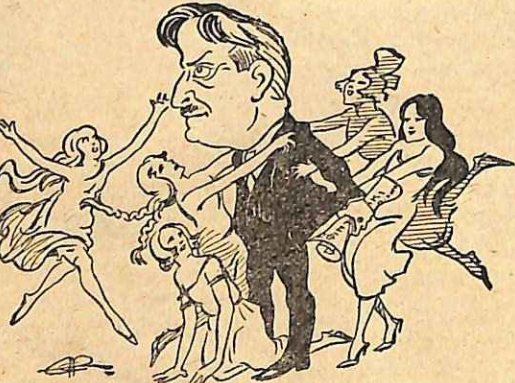
ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗΣ.— Ποία εἶναι αὐτή;

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ.— Δὲν τὴν θυμά-
στε στὴν ἐπιθεώρησι;

ΠΑΞΙΜΑΔΑ.— Γιατροὶ εἶσατε; . . .

ΣΩΦΕΡ.— Ἐλα, σήκω νὰ σὲ πάω μία
βόλτα ἴσα με . . . τοῦ Συγγροῦ.

ΠΑΞΙΜΑΔΑ.— Νὰ μοῦ κάνῃς τὴ χάρι.
ΓΚΑΡΣΟΝ.— Τὸ κατὰστημα στὴν τελευ-

Ὁ κ. Π. Χόρν καὶ τὰ «*Φιντανάκια*» του.

ταῖα ἱατρικὴ ἐπιθεώρησι εὐρέθῃ κα-
θαρόν.

ΠΑΞΙΜΑΔΑ.— Ἀκούς, ἐγὼ στοῦ Συγ-
γροῦ! . . .

ΣΩΦΕΡ.— Βρὲ κατσίκα, στή Λεωφόρο
Συγγροῦ σοῦ εἶπα!

ΠΑΞΙΜΑΔΑ.— Νὰ ξέρῃς σὲ ποιὰν μιλάς.
Ἐμένα δὲ μοῦ ἀρέσουν αὐτά. Δὲ σοῦ

λέω, μ' ἀρέσει. . . .

ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΠΩΛΗΣ.— Τὸ «*Εμ-
πρός*»!

(*Ἀδελφαί*)

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΧΟΡΝ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΠΡΟΟΔΟΥΣ ΜΑΣ

ΠΩΣ ΕΠΑΝΔΡΕΥΘΗΚΑ

Κτυπᾷ ἡ πόρτα.

— Ἐμπρός . . . Ὁ κύριος;

— Ὁ κ. Σατανᾶς!

— Χαίρω πολὺ. Ἡ φυσιογνωμία σας δὲν
μοῦ εἶναι ἀγνωστος.

— Θὰ ἐπεθύμουν νὰ σᾶς ζητήσω μίαν χάριν.
Θέλω νὰ σᾶς ἀπασχολήσω δι' ὀλίγα λεπτά . . .

Ὁ κ. Σατανᾶς ἦτο νέος κομψός, ἀμέμπτου
περιβολῆς, ἐφοροῦσε μονόκλ καὶ τὸ μουστάκι
του ἦτο ἐπιμελῶς ψαλιδισμένον. Εἰς τὸ ἀρι-
στερόν χέρι κρατοῦσε χαρτοφυλάκιον ἀπα-
στράπτον.

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι ἀκριβῶς ποῦ σᾶς ἔχω
συναντήσει. Μέσα εἰς τὴν Βουλὴν;

— Ἀ, εἶμαι τακτικός της θαμῶν.

— Ἡ εἰς κανένα χοροδιδασκαλεῖον;

— Ἐκεῖ δὲν ὑπάρχει θέσις δι' ἐμέ. Πηγαί-
νουν πολὺ πονηρότεροι ἄνθρωποι!

— Τότε ποῦ σᾶς ἔχω ἰδῆ;

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι. Ἐγὼ δὲν σᾶς βλέπω
διὰ πρώτην φορὰν. Ἀλλ' αὐτά, κύριέ μου, δὲν
ἔχουν σημασίαν. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον με ἠνάγ-
κασε νὰ ἀνέλθω τὰς κλίμακας τοῦ ὑπογείου
μεγάρου σας, εἶναι ὅτι θὰ ἐπεθύμουν νὰ πλη-
ροφορηθῶ, ἂν δέχεσθε νὰ *νυμφευθῇτε*!

— Νὰ νυμφευθῶ; Ἀλλὰ πῶς σᾶς ἤλθε στὸ
μυαλό;

— Εὐερετε. . . ἐγὼ ἔχω ἀνοίξει γραφεῖον
διαγυγίων καὶ γάμων! Ἐκρίνα λοιπὸν ὅτι αἱ
ἐργασίαι μου δὲν θὰ ἐπῆγαιναν καλὰ καὶ τὸ
γραφεῖόν μου θὰ ἔκλινεν, ἂν δὲν ἐφρόντιζα νὰ
παντρεύω τὸν κόσμον. Πῶς θὰ
γίνουν διαγύγια χωρὶς νὰ γίνωνται
γάμοι; Φροντίζω λοιπὸν νὰ κάμνω
γάμους!

— Κύριε Σατανᾶ, εἰσθε ἐκ-
πληκτικὸς ἄνθρωπος.

— Εἶμαι ἀπλῶς ἕνας ἐπιχει-
ρηματίας. Δὲν ἤξεύρω ἂν ἐγνωρί-
σατε κάποιον κ. Θεόν. Μὲ τὸν κύ-
ριον αὐτὸν εἶμεθα ἄλλοτε συνε-
ταῖροι! Μέχρις ἐνὸς σημείου τὰ

ἐπηγαινάμε καλὰ. Αὐτὸς ἦτο ἐπι-
τήδειος ἄνθρωπος. Μίαν ἡμέραν
ὁμῶς ποῦ εὐρίσκετο ἐμπρὸς εἰς

τὸν καθρέπτην του καὶ εἶδε τὴν
μορφὴν του ἐσκέφθη νὰ κατα-
σκευάσῃ διάφορα ὁμοιώματά του.

Ἦτο πολὺ ἐκκεντρικὸς ἄνθρωπος.
Ἐπιασε, λοιπὸν, νὰ ἐφτιασε ἕναν

ὁμοῖόν του, καὶ ἐπειτα ἤθελε νὰ
φτιάξῃ καὶ ἄλλον. Δυστυχῶς, εἶχε κάμει κάποιον
λάθος καὶ ὁ ἕνας δὲν ὁμοιάζε καθόλου μὲ τὸν

ἄλλον! Ἐν τούτοις τοῦ ἄρεσε. Ἀρχισαν τότε

νὰ κινοῦν τὰ χέρια τους καὶ τὰ πόδια τους
οἱ ὁμοιοὶ του καὶ αὐτοὶ ἐκινεῖν ἐνθουσιασμέ-
νος, τόσο, ὥστε τοὺς ἐτοποθέτησε μέσα εἰς τὸ
κτῆμα ποῦ εἶχαμε συνεταιρικῶς. Αὐτὸ δὲν μοῦ
ἄρεσε καθόλου. Διέλυσα λοιπὸν τὴν ἐταιρείαν
καὶ ἔφυγα. Θὰ μοῦ πῆτε τί σᾶς ἐνδιαφέρουν
αὐτά; Σᾶς τὰ λέγω διὰ νὰ μάθετε τὴν ἀλή-
θειαν διότι εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ ἔχετε ἀκούσῃ
πολλὰς ἀνακριβείας· διότι αὐτοὺς διὰ νὰ μ' ἐκδι-
κηθῇ εἶπεν ἕνα σωρὸ κατηγορίας.

— Καὶ τί ἀπέγειναν ἐκεῖνα τὰ δύο ὁμοιώ-
ματα;

— Ἐγιναν, φίλε μου, ἄνθρωποι. Ἀκούς,
κύριε; Ἐνῶ ἡ συμφωνία μας ἦτο νὰ ἔχωμεν
εἰς τὸ κτῆμα μας μόνον ἀγγέλους! Δὲν φθά-
νει δὲ αὐτό. Τοὺς ὑπεχρέωσε κατόπιν νὰ πολ-
λαπλασιασθοῦν, ἀφοῦ προηγουμένως τοὺς ἐπέ-
ταξεν ἔξω ἀπὸ τὸ κτῆμα, διότι δὲν εἶχαν ἀφή-
σει τίποτε. Ἐπωλοῦσαν κρυφὰ τοῦ Χριστοῦ τὰ
μάτια. Ἐγὼ, φυσικὰ, ἐχάρηκα, γιὰ τὸν ἐκλε-
ψαν οἱ προστατευόμενοί του. Ἀλλὰ τί νὰ τὸ
κάνῃς; Ἀπάνω στὸ θυμὸ τοῦ ἔκανε ἄλλην ἀνο-
ηρίαν. Ἀντὶ νὰ τοὺς στείλῃ στὸν Εἰσαγγελεᾶ,
τοὺς ἐδῶκε κ' ἔτσι εὐρέθησαν ἀνάμεσα στοὺς
ἀνθρώπους τὰ ὁμοιώματα ἐκεῖνα, διὰ νὰ γε-
μίσουν τὸν τόπον καὶ νὰ διαδίδουν τοῦ κόσμου
τὰ πράγματα γιὰ μένα, ἐνῶ ἐγὼ, σᾶς ὀρκίζο-
μαι εἰς ὅτι ἔχω ἱερὸν, σὰν τίμιος ἄνθρωπος,
ὅτι εἶμαι ἀδικημένος. Οὔτε διαμαρτυρίαν ἔκαμα
οὔτε λογαριασμοὺς ἐζήτησα, οὔτε κατέφυγα
εἰς τὰ δικαστήρια, ἀφοῦ τὸ κτῆ-
μα τὸ εἶχαμεν ἐξ ἀδιαιρέτου!

— Γιατί νὰ τὰ κάνετε αὐτά,
κ. Σατανᾶ;

— Φοβοῦμαι πολὺ τὰ δικαστή-
ρια, ὅπως καὶ τοὺς ἀνθρώπους.

— Λοιπὸν τώρα, εἰς τὴν οὐσίαν.
Τί νομίζετε ὅτι εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ
διὰ τὴν ὑπόθεσιν ποῦ ἤλθατε;

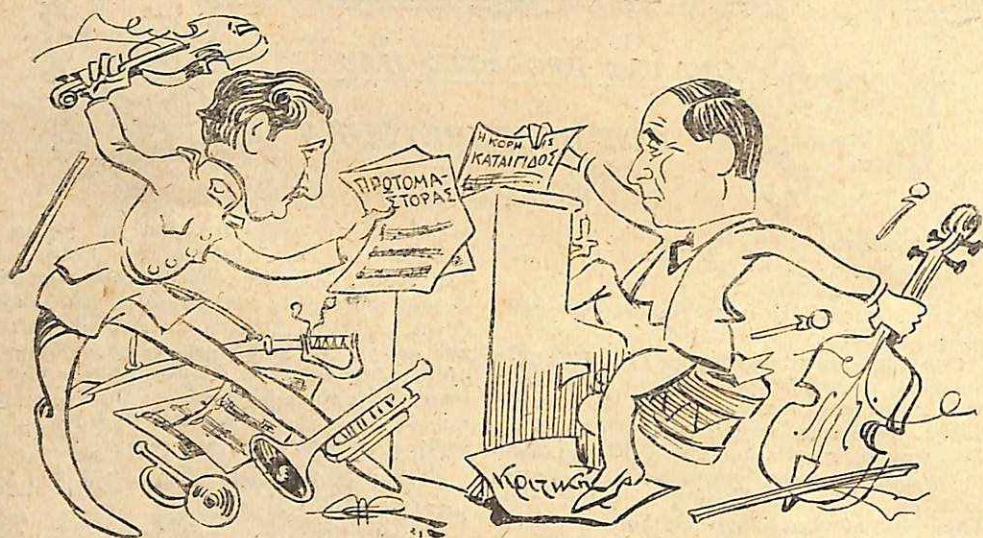
— Ἐμαθα ἀπὸ τὸν στενότερον
φίλον σας, ποῦ τοῦ εἶπατε νὰ
μὴν εἰπῇ σὲ κανένα τὸ μυστικόν
σας, ὅτι ἔχετε, πολὺ καιρὸ τώρα,
ἐρωμένη. Ἐσκέφθηκα ὅτι θὰ εἰσθε
θαυμάσιος πελάτης διὰ τὸ γρα-
φεῖόν μου. Διότι μόλις τυχὸν παν-
δρευθῇτε θὰ χωρήσετε. Δὲν θὰ
ἠμπορέσετε ποτὲ νὰ ζήσετε μὲ
τὰς εὐχὰς τῆς Ἐκκλησίας.

— Εἶμαι κατάπληκτος, κύριε!
— Ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι βέβαιος, ὅπως σᾶς βλέπω
καὶ μὲ βλέπετε, γι' αὐτὸ ποῦ σᾶς λέγω.

— Νὰ μοῦ δώσετε λίγο καιρὸ νὰ σκεφθῶ.

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΣΑΤΑΝΑΣ

Οί κ. κ. Καλομοίρης — Σακελλαρίδης

— ΆΑ, κύριέ μου. Είναι γνωστόν, ότι το γραφείον του κ. Σατανά, υπογράφει τα συμβόλαιά του άμέσως. Το ίδιον συνέβη και με ένα γνωστόν χημικόν, τον κ. Φάουστ.

— Και μου υπόσχεσθε την ευτυχίαν ;
— Σας υπόσχομαι μίαν σύζυγον με την όποιαν θα χωρήσετε το ταχύτερον. Θα είναι πολύ νόστιμη, ωραία, μονταίν, θα έχη προίκα, θα χρεεύη, θα καπνίζη, θα πηγαίνει στα κοσμικά κέντρα, και το βράδυ θα έρχεται και σε σας... Τι άλλο θέλετε ; Γάμος με μίαν ωραίαν και διαζύγιον με μίαν μονταίν. Έν τώ μεταξύ το γραφείον θ' αναλάβη την συντήρησιν της έρωμένης σας, αν έχη ανάγκην. Επίσης, αν είναι νόστιμη, δεν άποικίζεται το γραφείον να της εύρη ένα από τους συζύγους που αγαπούν τη γυναίκα τοις, δια να κερδίση το γραφείον από το νέον διαζύγιον. Σας βλέπω να σκέπτεσθε. Δεν συμφωνείτε ;

— Δηλαδή...
— Δεν επιτρέπεται να διστάζετε. Ή ναί, ή όχι. Το όχι αποκλείεται, διότι ή άρνησις θα σημαίνη, ότι είσθε άνθρωπος κουτός που δεν ήξεύρει το συμφέρον του. Μήν την πάθετε σαν κι έμένα που έμπλεξα μ' εκείνον τον κ. Θεόν. Ρωτήστε όσους θέλετε και όλοι θα σας πούν πόσον τίμιος ήπηρεα πάντοτε εις τας ύποθέσεις μου. Νά, κυττάξετε...

Έβγαλε από το χαρτοφυλάκιόν του ένα σωρό επιστολάς και μου είπε να τας διαβάσω. Ήσαν όλες επιστολές πελατών του, που έβεβαίουν ότι ο κ. Σατανάς ήτο τίμιος και συνεπής εις τους λογαριασμούς του. Είδα εκεί την υπογραφήν γνωστής μου κυρίας, φημιζομένης δια την λατρείαν της προς τον σύζυγον βεβαιούσης ότι ο κ. Σατανάς επί τη αίτησει της έδωκεν εις αυτήν εντός 24 ώρων ένα έραστήν. Ο παπās της συνιοκίας μου έβεβαίωνεν ένυπογράφως, ότι μίαν κυρίαν την όμοίαν έξω-

μολόγησε, την κατέκτησεν εντός δέκα λεπτών χάρις εις την θανατουργόν ανάμειξιν του γραφείου του κ. Σατανά. Είδα την υπογραφήν χρηματομεσίτου βεβαιούντος ότι με χιλίας υποσχέσεις, και με μόνην την δαπάνην ενός ζεύγους καλτών, ώδήγησεν εις την γκαρσονιέραν του την κόρην ενός τιμίου ανθρώπου, το καύχημα της οικογενείας της, και της επιμελητηρίας του σχολείου της.

Ο κ. Σατανάς με διακόπτει:
— Αυτά δεν είναι σπουδαία. Τοúτο έδω σας άρκει. Έπρόκειτο περί ενός συμβολαίου συναφθέντος μεταξύ αυτού και ενός παντοπώλου, βεβαιούντος ότι μία νέα κόρη άνωτέρου ύπαλλήλου, με ψυχήν παρθενηλήν, θαύμα όμορφιάς, του έφαγεν όλο το κατάστημα και τον άφησεν εις τους δρόμους. Τη έπεμβάσει του κ. Σατανά κατωρθώσε να λυτρωθή από αυτήν.

— Αυτή είναι ή επιχείρησις. Σας την προσφέρω ως σύζυγον νόμιμον.

Δεν έδίστασα καθόλου και υπέγραψα το διπλούν συμφωνητικόν του γάμου και του διαζυγίου μου, με στραβά μάτια. ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ

ΤΣΟΥΧΤΡΕΣ

Εις την Κυρίαν Φνιασίδου.

Με τέτοια τέχνη μαγική την έμμορφή της βάφει, που ακόμα θα ζηλεύανε... κι οι κοσμηματογράφοι. Κι όλοι έρωτούν το μυστικό να μάθουν το κρυμμένο. Μα αυτή, μέσ' στο συρτάρι της το έχει... κλειδωμένο.

ΚΩΝΣΤ. ΣΚΟΚΟΣ

Ο ΚΟΛΑΣΜΕΝΟΣ

Τάχα σ'αν ήτανε κι' αυτός στα ράσα τυλιγμένος και τακτικά 'στην εκκλησιόα υπόχρεος να ψάλλη δεν ήμπορούσε σ'αν πολλούς νά'ναι έρωτευμένος και ή καρδιά τ' αδιάκοπα κι' έρωτικά να πάλλη ;

Τάχα σ'αν ήτανε κι' αυτός, 'στα γένεια βουτηγμένος και πάντοτε εύλόγαγε με το λιβανιστήρι δεν ήμπορούσε νά'ν κι' αυτός καλοκαβουρδισμένος στού έρωτος το τσουχτερό κι' άγιο καβουρδιστήρι ;

Ναί, βέβαια, ήτο κι' αυτός, παππās ιερωμένος και μάλιστα επήγαινε δεσπότης... για να γίνη ! στα αίματα τον έβαλε ο τετραπερασμένος... και τώρ' άρχισ' ο παππās ν' ανάβη και να σβύνη !

Δεν είχε νου σ' την εκκλησιόα πρωί για να πηγαίνει της προσευχής προσπάθαγε γρήγορα να τελειώση και τελευταίον τακτικά τον έβλεπες να μένη ! γιατί' έπερνε ις λειτουργίες σε κείνη να τις δώση.

Ναί, μάλιστα, σ' εκείνη, σε μιá αφράτη χήρα π' όταν την είδεν ο παππās 'πήγε να παλαβώση ! το ήξευρε τ' άμάρτημα, μα τώρ'ιχνε στη... μοίρα που θέλησε τον άγιο... για να τον άμαυρώση.

Νά 'δ'ητε πώς γνωρίστηκε εκείνος με τη χήρα ; ήταν βραδυά ανέφελη, ρομάντζα απ' τις πρώτες ! (μα μη νομήσετε τον παππά πώς από πίσω πήρα ; γιατί κοιμοῦμαι τακτικά, άμα... κουρνιάν οι κόττες).

Πλήν θε να πήτε όλοι σας : πώς όλα τα γνωρίζω ; μα μάθετε, αγαπητοί, πώς μοιάζω τ' ύπνοβάτη που μ' έρχεται ή τρέλλα μου τις νύχτες να γυρίσω και το πρωί να βρίσκομαι πάλι εις το κρεβάτι.

Με άλλους λόγους, κύριοι, είμαι και ύπνοβάτης προ πάντων σ' έρωτοδουλιές πολυ άνοικτομάτης !

Έτσι λοιπόν και του παππά ξέρω τον έρωτά του γιατί τον είδα μιá βραδυά σ' της χήρας μας το δώμα, γιατί άκουσα τα ήχηρά, τρανταχτερά φιλή του και τόσα λόγια έρωτικά, και τόσα τόσ' ακόμα...

Περνούσαν μέλι, ζάχαρι, αυτός μ' εκείνη, φίνα... πανένas δεν τους τάραιζε τα τόσα όνειρά τους... κι' έτσι ο χήνος ! τακτικά με τη καλή του χήνα ! τίναζαν και ξεσκόνιζαν στη λίμνη τα φτερά τους !...

Μα ο Σατανάς εξήλεψε τ' άθώο το ζευγάρι ! και βάνει τη χηράρα μας άλλον για ν' αγαπήση κι' αυτόν τον άλλον βάλθηκε γρήγορα να τον πάρη και τον παππά εις του λουτρού τα κρύα να άφήση...

Κ' ένα πρωί εύρέθηκε μόνος ο εύλογημένος και θυμωμένος ύβριζε τη φθονερή του μοίρα, κι' άόρατα εκάγχαζε ο Τρισκαταραμένος... που τον παππά εκόλασε με την αφράτη χήρα !

ΕΩΣΦΟΡΟΣ

ΝΗΣΙΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΠΛΙΕΠΛΙΕΣ

Στή χώρα του μικρού νησιού όλοι τον αγαπούσαν τον Πλιεπλιέ. Ήτανε καλός για όλους. Όποιος ήθελε να κάμει μιὰ αναφορά στο Δήμαρχο ή στην Κυβέρνηση, έτρεχε στον Πλιεπλιέ. Κ' εκείνος πάντα ήτανε προθυμότατος. Αφινε όλες τις άλλες δουλειές του για να τους ευχαριστήσει.

Μα είχε πολλές δουλειές και σκουτούρες ο Πλιεπλιέ. Έκανε το δάσκαλο στα σπίτια που είχανε κορίτσια. Ήτανε βέβαια κ'οί Μαυροκεφάλαινες που μάθαιναν στα κορίτσια το «Απάνθισμα». Μα ήτανε αυστηρές πολύ. Γι' αυτό όσα κορίτσια ήτανε πιό χαϊδεμένα τα μάθαινε γράμματα στο σπίτι ο τόσο καλός και συμπεριτικός Πλιεπλιέ.

Μα ήτανε και ψάλτης ο Πλιεπλιέ. Σ' όποια εκκλησιά δεν είχε άριστερο ψάλτη, έτρεχε ο Πλιεπλιέ κ' έκανε αυτός τον ψάλτη τζάμπα. Έτρεχε να βοηθήσει. Για λεφτά δεν τον έμελε...

Ήτανε ακόμα και κλητήρας του Ταμείου ο Πλιεπλιέ. Είχε από κει ένα μικρό μιστό. Μα έθεωρούσε πως είχε υποχρέωση να δουλέψει περισσότερο. Γι' αυτό έκανε τζάμπα τον κλητήρα και στο ειρηνοδικείο...

Μα προπάντων διευκόλυνε όλον τον κόσμο στη μικρή χώρα. Πάντα, σαν τον ζητούσαν, έλεγε:

— Πολύ ευχαρίστωζ. Να βοηθήσω εγώ τον έν Χριστώ αδελφόν.

Αφού ήταν έν Χριστώ αδελφοί, μπορούσε να μην τους βοηθήσει;

Από την εποχή του γάμου του έγινε «τύπος» ο Πλιεπλιέ. Πήρε για γυναίκα μιὰ αγράμματη κόρη απένταρη. Μα έννοωσε στο γάμο του να γλεντήσει, να γλεντήσουν κ' οί φίλοι. Προεξώφλησε και τρείς μιστούς του από το Ταμείο, δηλαδή

ακριβώς 109 δραχ. και 80 λεπτά. Είχε και βιολιά στο γάμο. Κι' αφού έγινε το μυστήριο, άρχισε το γλέντι. Ο μεζές και το κρασί....

Κάποια στιγμή ο Πλιεπλιέ βγήκε έξω από το σπίτι του, στην αυλή «προς νερού του»... Μα οί καλεσμένοι άκουσαν από το παρεθύρι πως αυτός έμιλούσε μέσα στη νύχτα. Έκοίταξαν με ποιόν μιλεί και τί λέει. Κι' άκουσαν που έλεγε:

— Για σένα, μωρή μαριόλα, για σένα βαρουνε τα βιολιά, για σε και τα λαγούτα. Για σένα γίνονται όλα αυτά απόψε....

Μα ήτανε μονάχος του. Σε ποιάν τάλεγε;...

Από τότες ο Πλιεπλιέ έγινε «τύπος».

— Λοιπόν, Πλιεπλιέ, για ποιάν βαρουνε τα βιολιά;

Κ' εκείνος δεν άπαντούσε, μα γελούσε αγαθά σαν πάντα...

— Γιατί, έν Χριστώ αδελφοί; Σας φαίνεται παράξενο;

Όλα τον ευχαριστούσαν τον Πλιεπλιέ. Όλα, όλα! Μονάχα ένα τον έπειραζε.

Όταν έλεγαν τη γυναίκα του «κυρία».

— Όχι! όχι! Αυτή δεν είναι κυρία μου. Είναι γυναίκα μου. Εγώ είμαι κύριός της....

Όστόσο, για πείσμα στην αρχή, από συνήθεια έπειτα, άρχισε να λέη, «κυρίες» την γάτα του, τη γίδα του και τις κότες του.

— Γυναίκα, μωρή γυναίκα, κοίταξε την κυρία γάτα μην πάη και φάη το ψάρι. Έταίσιες τις κυρίες κότες;....

Έτσι τον άκουγαν κάθε τόσο να μιλάη οί γειτόνοι του.

Έπερνούσαν τα χρόνια μέσα σ' ένα πέλαγο από αγαθότητα κι' αγάπη. Ο

Πλιεπλιέ ήθελε όλους να τους ευχαριστήσει... Από το Ταμείο στο Ειρηνοδικείο κι' από το Ειρηνοδικείο στο καφενείο να γράφει αναφορές, έπειτα να πάη να βγάλει τα χαρτιά ενός ναυτικού, να κανονίσει τα φυλλάδια για τη σύνταξη μιās χήρας, και κατόπι να τρέξει να κάμει το μάθημα στις κοπέλλες του Ποτέντε.

Μα οί κόποι τον έγεράσανε... Άρχισε να ξεφτάη... Οί φαβορίτες του άσπρίζανε πιά... Μα γιατί να γεράσει ο Πλιεπλιέ; Έσκέφτηκε τη βαφή. Μα στο μικρό νησί δεν μπορούσε να βρη καλή βαφή... Και κείνη όμως που βρήκε έκανε τη δουλειά της...

Και σε λίγες μέρες οί καλοί έν Χριστώ αδελφοί έβλεπαν τον Πλιεπλιέ με... πράσινα γένεια... Η βαφή φαίνεται είχε ξεθυμάνη! Μα τί να κάμει ο Πλιεπλιέ; Την μεταχειρίζονταν κ' έτσι. Μερικοί τον πειράζανε.

— Ε, και τί; έλεγε. Από νάχη κανείς άσπρα γένεια και να φαίνεται γέρος, καλύτερα νάχη πράσινα... Μήπως οί άχινιοί δεν είναι και μαύροι και πράσινοι; Το ίδιο είναι...

Και γελούσε αγαθότατα... Σε λίγον καιρό οί καλοί νησιώτες έσυνήθισαν, μαζί με τ' άλλα, και τα πράσινα γένεια του Πλιεπλιέ.

Για να λάβετε ιδέα όλης της σιλουέτας του μάθετε πως: Ο Πλιεπλιέ έφορούσε και τρία τέσσαρα σακκάκια, το ένα άπάνω από το άλλο, άλλα κονιύτερα, άλλα μακρύτερα. Τα μακρύτερα από μέσα και τα κονιύτερα άπόξω.

Έκρατούσε στο χέρι κι' ένα σανίδι για ραβδί.

— Γιατί, έλεγε, να στερήσω ένα έν Χριστώ αδελφόν από το ραβδί του, το όποϊον να μεταχειρισθώ εγώ; Έμε μου άρκει και το σανίδι...

Μια μέρα ο Ταμίας «διέταξε» τον Πλιεπλιέ να πάη άμέσως στο τηλεγραφείο ένα τηλεγράφημα έπείγον.

— Τρέξε άμέσως και να γυρίσεις εύθυσ έδώ να μου πής ότι έστάλη, του έλεπε. Έπηρε εκείνος το τηλεγράφημα. Μα στην πόρτα του Ταμείου του τον πρόσμενεν ένας καπετάνιος.

— Θέλω να μου κάμης μιὰ αναφορά στο Έπουργείο.

— Πώς; Ευχαρίστωζ! Μπορώ να δυσανεστήσω τον έν Χριστώ αδελφόν; Πές μου λοιπόν, καπετάνιε μου...

Και άρχισεν ο καπετάνιος να διηγείται την υπόθεσή του. Ο Πλιεπλιέ άκουε προσεκτικά. Μα ο ταμίας στο μεταξύ άνυπομονούσε. Όρα περνούσε κι' όκλητήρας δεν έρχόντανε... Στο τέλος έκοίταξε από το παρεθύρι και είδε άπόξω από το Ταμείο τον Πλιεπλιέ.

— Λοιπόν, έπήγες; τον ρώτησε.

— Όχι! Τώρα θα πάω... άπάντησε αδιάφορα.

— Τώρα θα πās;

— Μπορούσα να δυσανεστήσω τον έν Χριστώ αδελφόν, που με χρειάστηκεν; άπήντησεν ο Πλιεπλιέ....

Ο ταμίας ήταν αυστηρός. Και αυθημερόν έκοινοποίησε στον Πλιεπλιέ την πάλη του!

Άρχισαν οί νησιώτες να φεύγουνε άφθονοι για την Αμερική. Το νησί φτωχό, τα χρόνια δυστυχισμένα... Μα για να πάνε στην Αμερική, ήθελαν όλοι αυτοί να μάθουν άγγλικά.

Ο Πλιεπλιέ είχε χάσει πια το μισθό του κλητήρα κ' είχε ανάγκες. Έσκέφτηκε

λοιπόν να γίνη καθηγητής της άγγλικής. Δεν ήξερε λέξη άγγλικά. Μα εύρηκε εύκολα μαθητές. Άλλος καθηγητής της άγγλικής δεν ήτανε στον τόπο. Και τους διδασκε με πολλή επιμέλεια.

Κάποιος τότες τον έρώτησε:

— Μα πως διδάσκεις άγγλικά, Πλιεπλιέ, αφού δεν ξέρεις λέξη άπ' αυτά;

— Δεν μπορώ, φίλε μου ν' άρνηθώ. Πώς μπορώ ν' άρνηθώ τη διδασκαλία μου στους έν Χριστώ αδελφούς, αφού δεν υπάρχει δάσκαλος της άγγλικής στο νησί

ΤΤΠΟΙ ΤΟΤ ΤΤΠΟΤ ΜΑΣ

Ο κ. Φώτος Γιοφύλλης

μας; Μπορώ να τους άφίσω στην τύχη τους; Είναι καθήκον μου να τους βοηθήσω...

Αφού ήταν έν Χριστώ άδελφοί, μπορούσε να μιν τους βοηθήση;

ΦΩ ΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΤΣΟΥΧΤΡΕΣ

Στόν σιδηρόδρομον Κηφισσίας

Μόλις ξεκίνησες, πρό τριμηνίας, έν της πλατείας της Όμονοίας, φθάνεις έν μόχθω τε και βασάτω είς τά Πατήσια εύθους τά άνω. Τότε όργίζεσαι και άσθμαίνεις και μιά βδομάδα στο Ήράκλειο μένεις. Έπειτα κάνεις ένα γιουρούσι κι' αίσίως φθάνεις είς τό Μαρούσι. Κι' άπελπισμένοι, σου λέν' πολλοί: Βάλε τουλάχιστον και... βαγκόν-λί. Μά ή εταιρία γυρίζει τó φύλλο κι' άντι για κάρβουνο, σου δίνει... ξύλο! Χαρά στην ταχύτητα, πόχεις και φήμη. Μωρε περνάς κι' αυτόν τόν κύριο... Ζαίμη!

ZIZANION

Σ' ένα φαγά

Είναι πολίτης Άθηνών και γέρος, πούχει χάρι στά νειάτα του τόν ξήλευαν ποιά να τόν πρωτοπάρη.

Από τά νειάτα του φαγάς και τώρα στο τραπέζι καταβροχθίζει ό,τι βρή νομίζεις ότι παίξει.

Μά τί φαγάς νομίζετε; τρώει μιά γαλοπούλα κι' άπ' όλα τά πετούμενα τ' άρέσει ή γουρνοπούλα.

Είναι μικρός τ' άνάστημα δέν γνώρισε στομάχι και τόν φοβούνται οί έδω φαγάδες μονομάχοι.

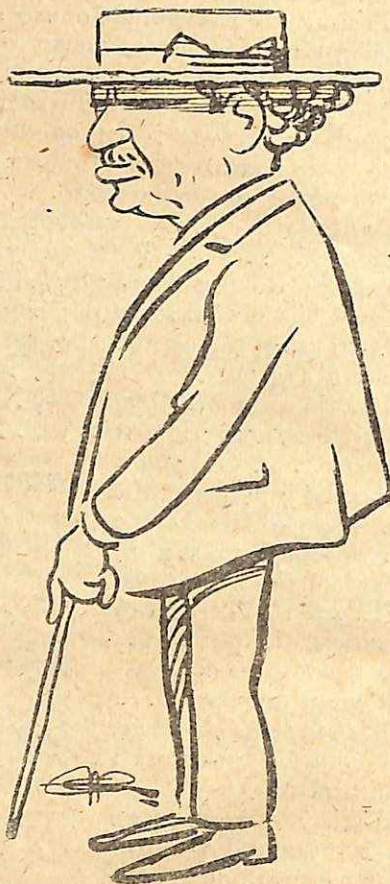
Πολίτης είναι τέλειος και συγγενής και φίλος ό άριστος του οίκου του, της κοινωνίας στόλος.

ΣΑΤΑΝΑΣ

Ο ΡΟΠΑΛΟΣ

ΤΤΠΟΙ ΤΟΤ ΤΤΠΟΤ ΜΑΣ

Ο κ. Σωκράτης Σολωμονίδης διευθυντής της «Αυαθθείας».

ΥΔΡΗΥΚΙΑ

Πού λέτε φούσκωσ' ή κοιλίτσα της Μαργώς κ' ή γειτονιά έβουίξε: πώς τώπαθε; πώς; Για τούτο κλήθη και ό Μίμης, ό γιατρός να γνωματεύη για την έγκυμωσύνη της Μαργώς.

Και ό γιατρός προσεκτικά κυττάξας την [κοιλιά της έβγαλε τή γνωμάτευσι: Άστεία! «Ή κόρη σου, άγαπητέ, λείει στόν μπαμπά της, [πάσχει από... ύδρωπικία!!»

ΣΑΤΑΝΑΣ

Στους πολιτικούς καιροσκόπους Δημοκρατία άπ' έδω και βασιλευομένη Δημοκρατία άπ' εκεί. πιδ πέρα άλλη παράτα που δέ γυρεύει τίποτα, μόν' στά κρυφά [προσμένει λάδι να μπη και να φανή σε τούτη τη σαλάτα.

Ο ΛΑΪΚΟΣ

ΣΑΤΑΝΑΣ

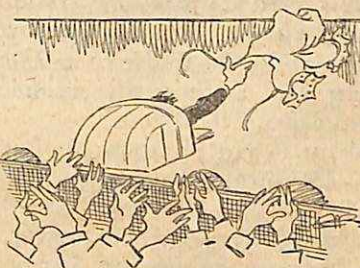
ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ

Ο Γιωργάκης ό Τσιμπιμπλής είχεν είς τήν ζωή του κάποιον όνειρο. Έφαντάζετο τόν έαυτόν του δραματικόν συγγραφέα. Έγραφε δράματα, κωμωδίες, ιλαροτραγωδίες. Και τό τέλος τών δραματικών του έργων έβιζε τήν έντύπωσι κωμωδίας ένθ ή κωμωδίες του ήσαν σπαρτακτικές και για κλάμματα. Τι δέν έδιδε για να θανατώσιν τό ταλέντο του από σκηνής! Έγύριζε από θίασο σε θίασο, με τά θεατρικά του έργα υπό μάλης. Έσκόρπιζε ένκοστώρικά, παρέθετε γεύματα και διωργάνωνε έκδρομάς διά να διαδώσιν τά θεατρικά του έργα. Έγνο και μειδίαματα οί άκροατί του λόγιοι, κομολόγοι και ήθοισιοί. Ο Γιωργάκης ό Τσιμπιμπλής ό' αυτοκτονούσε αν δέν κατώρθωνε να πραγματοποιήσιν τά όνειρα και τή λόζα του. Προσπαθούσε να δίδη είς τόν έαυτό του και τό ύφος του δραματικού συγγραφέως. Μαλλιά δραματικού κινίσματος, γραβάτα φλοτάν, μάτια γλοσούρα και κινήσεις τραγική. Τά κορίτσια της γειτονιάς και οί νέοι της παρέας του τόν είχαν πάρη πλέον στο μαξέ. Ο δραματικός συγγραφέας! Πφφ! Έπέρασε κικρός και επί τέλους άνέτειλε μιά εύτυχισμένη ήμέρα διά τόν Γιωργάκη τόν Τσιμπιμπλή. Κάποιον μπουλουκιά έδάρθη ν' άναδίδασιν ένα δραματικό του έργο. Τόν «Σπαρχιμόν της Άρετής», είς πράξεις τρείς μετά πρόλόγου. Η πρωταγωνίστρια του μιά γηραιά παλαιά ήθοισιάς τεραστίων διαστάσεων είς όλα τά μέλη του σώματός της. Έξεδόθη και τό πρόγραμμα ή άναστήλωσις του όποιου υπήρξε διά τόν Γιωργάκη τό εύτυχέστερο γεγονός της ζωής του. Και τό γεγονός τούτο έστοίχισε ύπέρ τας διακοσίας δραχμάς είς καρδάματα, πρόχειρα γεύματα κ.λ.π. Οί ήθοισιοί του μπουλουκιά διά πρώτην φοράν από καιρόν έφαγαν τόσον λουκουλαίως είς όγειαν του συγγραφέως και χάριν της έπιτυχίας του «Σπαρχιμού της Άρετής». Η γηραιά πρωταγωνίστρια μάλιστα της παραστάσεως είχε παραπλή και παραφάγη τόσον ώστε ήρχισε να χορεύη τόν χορόν της κοιλιές και να κατασπαράξιν τήν άρετήν και τήν εύσχημοσύνην κατά τόν πλέον άηδέστερον τρόπον. Ο Γιωργάκης ήτο κατενθουσιασμέρος. Τό βράδυ της παραστάσεως έφθασεν. Ο συγγραφέας είς τά παρασκήνια έτοιμος να έμφανισθή είς τήν σκηνήν. Η πλατεία γεμάτη από φίλους γνωστούς και μερικούς άνθρώπους της σοφίας υπερκριτικής. Η παράστασις ήρχισε από άμόσφαιραν ιλαροτραγικήν. Ο Γιωργάκης από τά παρασκήνια περηκολούθει τήν παράστασιν. Τι θλίμδος λοιπόν είς μίαν στιγμήν τραγικής έξάρσεως της γηραιάς πρωταγωνίστριας! Η πλατεία έχειροκροτούσε, έφώναζε, αλλάλαζε έζη-ταύσε μπιζάρισμα. Γέλοια μέχρι δακρύων, χειροκροτήματα ατελεύτητα. Τά είχε χάση ό Γιωργάκης. Η παράστασις είχε διακοπή και ένθ

μαθυσμέρος ό Γιωργάκης ήτοιμάζετο να βγή να εύχαριστήσιν τό κοινόν εκκλίσεν αποτόμως ή αυλαία ένθ ό υποβολεύς από τό καθύκλι του έπε-τούσε προς τήν σκηνήν ένα τεράστιο δέμα με παλώριες τιντέλες. Ο Γιωργάκης δέν έννοούσε τίποτε μέσα είς τό μεθύσι της δόξης του. Άλλ' ό κόσμος της πλατείας τά έννόησε όλα. Διότι άντελήφθη ότι τήν στιγμήν της υπερτραγικής έξάρσεως της γηραιάς πρωταγωνίστριας είς μίαν κίνησιν της σπαρτακτικήν της έπεςε τό πανταλόνι της τό όποιον περιτυνέλεσε ό άτυχής υποβολεύς.

Και τό κοινόν χειροκροτούσε τό πανιαλόνι. Αι δύο άλλαι πράξεις δέν έδόθησαν. Ήτο τόση ή έπιτυχία της μιάς μόνον πράξεως μετά της εικόνας που είδε τό κοινόν ώστε πρεσβύον ή δύο άλλες πράξεις. Α! τέτοια δόξα έν τήν είχε φαντασθή ό Γιωργάκης, ό δραματικός συγγραφέας!

Β. ΗΑΙΑΔΗΣ

ΤΣΟΥΧΤΡΕΣ

Τό άριστεϊόν

Με κρίσι άκριβοδίκαιη, με πνευμα ύπερνη- [φάλιον Τό Άριστεϊόν δώσανε στην Τέχνη και στα [Γράμματα Τεχνίτης φίνος λάξευσε τό σχετικόν με- [τάλλιον Καί χάραξε τό Σύμβολον: «Στήν Τέχνη και [στ' Άγρόμματα»!

Ο ΛΑΪΚΟΣ

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΓΙΑΤΙ ΑΡΓΗΣΑ

Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου.
Ήταν ὁ ἴδιος ὁ διευθυν-
τῆς τοῦ «Σατανᾶ». Νὰ κ' ἕνας ἄνθρω-
πος πὺν καταγίνεται μὲ τὸ Διάβολο μιὰ
φορὰ τὸν χρόνο. Θὰ τὸν ὑποθέτετε Με-
φιστοφελειδῇ, κί' ὅμως εἶναι ἄνθρωπι-
νώτατος.

—Θὰ βγάλουμε τὸν «Σατανᾶ», μοῦ
εἶπε. Γράψε κάτι.

—Βουλευτὴ θὰ τὸν βγάλετε; Τότε νὰ
τὸν στείλετε στὸν κ. Ζαΐμην νὰ τὸν πάρῃ
εἰς τὴν Συνταγματικὴν Παράταξιν.

Ὁ διευθυντὴς διεμαρτυρήθη ἐντόνως.
Οὔτε τὸν «Σατανᾶ» του δὲν ἐννοοῦσε νὰ
στείλῃ εἰς τὸν κ. Ζαΐμην, μολονότι ὁ
ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ ἠδύνατο κάλλιστα ν'
ἀποτελέσῃ ἕνα ὡραιότατον πεσκέσι γιὰ
τὸν Διάβολον.

—Σοῦ μιλῶ γιὰ τὸ φετεινὸ ἡμερολό-
γιο, μοῦ ἐξηγήθη. Θὰ γράψῃς;

—Α!

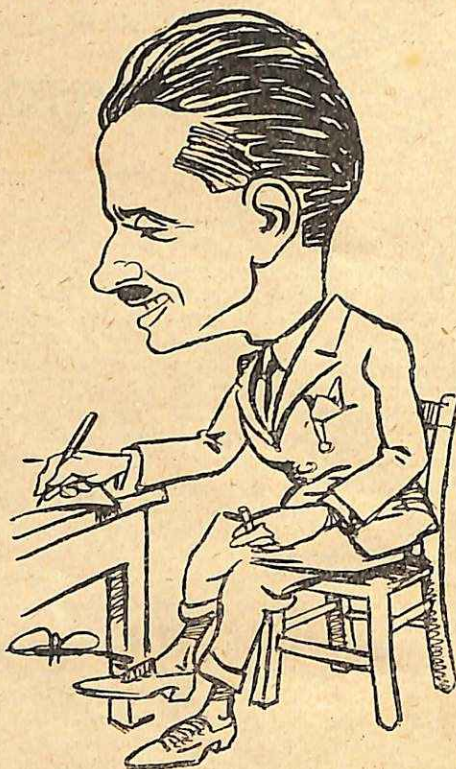
Τοῦ ὑπεσχέθη χωρὶς δισταγμό, ὅμως
κατὰ βάθος εἶχα σπουδαίας ἀντιρρήσεις.
Διάβολε! Κάτι πὺν θὰ γραφῇ γιὰ ἕναν
«Σατανᾶ» πρέπει...πρέπει....

Πὼς νὰ κάμω; Ἀλλοτε ἔμπαιναν ὁ
Διάβολος μέσα μου, τώρα μοῦ ζητοῦν νὰ
μπῶ ἐγὼ μέσα σ' αὐτόν. Σωστός Ρουβί-
κων αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις. Πὼς θὰ τὸν πε-
ράσω;

Ἀποκοιμήθηκα μὲ τὴν ἐννοια αὐτῇ.
Κ' εἶδα στ' ὄνειρό μου τὸ ἄψυχον αὐτὸ
τομίδιον τοῦ «Σατανᾶ» νὰ μετουσιώνεται
εἰς πραγματικὸν Διάβολον καὶ νὰ μοῦ
τραβᾷ τὸ κεφάλι σὰν νὰ ἠθελε νὰ μοῦ τὸ
ξεκολλήσῃ. Ὑστερα τὸ κατώρθωσε κί'
ἀλλοίμονο! σὲ δυὸ λεπτὰ ἐννοιωθὰ τὸ
κεφάλι μου ν' ἀποχωρίζεται ἀπ' τὸ σῶμα
μου καὶ νὰ φέρεται ἐπὶ χειρὼν Διαβόλου
εἰς τὰ ὕψη.

Ἐξύπνησα κἀθίδρωσ καὶ ἐθυμήθηκα
τὴν ὑπόσχεσιν πὺν εἶχα δώσει. Ἐπλύθηκα
βιαστικά κ' ἐκάθισα στὸ γραφεῖο μου,
τρέμων μὴ ἐπαναληφθῇ τὸ τρομερὸν
ἐνύπνιον.

Ἀρχισα νὰ γράφω, μάλιστα...νὰ γράφω
γιὰ τὸν «Σατανᾶ». Συμβαίνει ὅμως συχνὰ
ὅταν γράφῃ κανεὶς νὰ κτυπᾷ ἡ πόρτα.

Ὁ κ. Γ. Τόμπιδάρος (Γκρέκο).

Δὲν εἶχα τελειώσει τὸ πρῶτο χειρόγραφο,
καὶ ἰδοὺ δύο ἐλαφρὰ κτυπήματα ἀκού-
στηκαν στὴν πόρτα μου.

—Ἐμπρός.

Μιὰ κοντοῦλα δεσποινὶς ἐπρόβαλε δειλὰ.

—Ὁ κύριος Δ.;

—Ἐγώ.

Ἐπλησίασε στὸ γραφεῖο μου.

—Παρακαλῶ;

—Κάμνω ἔρανον γιὰ τοὺς πτωχοὺς.

Ἄν ἠθέλατε.... Στηρίζομαι στὴν ἐγνω-
σμένην φιλανθρωπίαν σας.

Ἐσκυψε τὸ κεφάλι της λιγάκι. Τότε
διέκρινα κάποιον τρόπο νὰ τῆς ρυτιδῶνῃ
τὸ πρόσωπο. Τὸ χρῶμα της εἶχε ἀλλάξει.
Ἐτρεμε. Μ' ἐκύτταξε περιδεῆς. Ἐμάν-
τευσα τὰσιν πρὸς λιποθυμίαν. Μὲ πολὺν
κόπον ἡ δυστυχὴς νέα κατώρθωσε νὰ
συρθῇ μέχρι τῆς πόρτας. Ἐσηκώθηκα
τότε νὰ τὴν βοηθήσω.

—Ἄν ἐπιτρέπεται ;...

—Μὴ μ' ἐγγίετε, ἐφώναξε, μὴ μ' ἐγγί-
ετε. Εἰσθε ἕνας μάγος!

—Κατάλαβα. Ὅταν ἐπλησίασε στὸ
γραφεῖο μου θ' ἀντελήφθῃ ἐκεῖνα πὺν
ἔγραφα γιὰ τὸν «Σατανᾶ». Ἦσαν πράγ-
ματα πὺν ἀρχίζαν μὲ διαβόλους κ' ἐτέ-
λειωναν μὲ διαβόλους.

Σωστός πανδιαβολισμός!

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἔπρεπε νὰ τε-
λειώσω. Κ' ἐσυνέχισα.

Ὅταν ἐτελείωσα, ἐμάζεψα τὰ διαβο-
λικά χειρόγραφα μου καὶ τᾶκρυσα στὴν
τσέπη μου, ἀποφασισμένος νὰ τὰ στείλω
ἐπὶ τέλους τὴν ἄλλη μέρα πρωτὶ-πρωτὶ.

Τὸ βράδυ ἐκοιμήθηκα ἡσυχος. Ὁ Σα-
τανᾶς θὰ ἔμεινε, φαίνεται, ἱκανοποιημέ-
νος καὶ δὲν μ' ἐπεσκέφθη καὶ ἐκ δευτέρου.

Ὅταν ἐσηκώθηκα τὸ πρωτὶ, ἐζήτησα
στὴν τσέπη μου τὰ χειρόγραφα γιὰ νὰ
τοὺς ρίξω μιὰ ματιά. Πάντα πρέπει νὰ
ξανακιντᾷ κανεὶς κάθε τι πὺν πρόκειται
νὰ παραδώσῃ εἰς τὸν...Διάβολον.

Τίποτε! Ἡ τσέπη μου ἄδεια. Φωνάζω
τὴν ὑπηρετρίαν.

—Μαρία, τὰ χαρτιά.

—Ἐκεῖνα πὺν εἴχατε στὴν ἀριστερὴ
τσέπη σας, κύριε;

—Τέρας! μοῦ τὰ πήρες;

—Ὁχι, κύριε. Κατὰ λάθος...τὰ εἶδα
τὴν στιγμὴ πὺν ἐξεσκόνιζα τὸ σακκάκι σας..

—Καί;

—Κ' ἐπειδὴ ἐγράφατε ὅλο γιὰ τὸν
Ὁξαποδῶ, ἐνόμισα πὼς κάποιος ἠθελε νὰ
σᾶς κἀνῃ μάγια....

—Λέγε, σ' ἐσκοτώσα....

—Σταθῆτε, δὲν τᾶχασα....

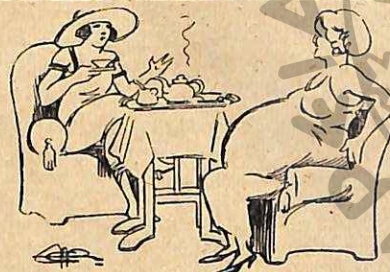
—Λέγε, τί τᾶκανες;

—Τᾶδωσα στὸν παππᾶ νὰ τὰ ...ξεορκίσῃ.

Ὅριστε γιατί ἀργήσα νὰ σοῦ δώσω τὰ
χειρόγραφα μου, κύριε διευθυντά.

Γι' αὐτὸ καλὸν θὰ εἶνε οὔτε τὸν Σα-
τανᾶ νὰ δῆς οὔτε τὸ σταυρὸ σου νὰ
κάνῃς.

ΑΝΔΡ. ΔΑΥΙΔ

—Μὰ πὼς συνέβη αὐτό, Νίνα μου ; Ὁ ἄνδρας σου
εἶναι δυὸ χρόνια τώρα πὺν λείπει...

—Ναί. Μὰ μὴν ξεχνᾷς πὼς μοῦ γράφει τόσο συχνά!

Ὁ κ. Κ. Μιδανλίδης, πολεμικὸς ἀνταπο-
κριτὴς κάμνων χρῆσιν... ἀσφυξιογόνων ἐν
ὥρᾳ μάχης!

● ● ● ●

ΣΤΙΚΟΙ . . . ΔΥΣΤΥΧΟΙ

ΤΟ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙ

Βρέχει! καὶ φυσάει κί' ἕνας ἄερας, φρίκη!
Πᾶς στὸ δρόμο καὶ . . . καλπάζεις, μὲ τὸ ζόρι
Τι τὰ θές, ἡ παγωνιά εἶναι μανίκι
Κί' ὅταν μάλιστα δὲν ἔχεις πανωφόρι . . .

Εἶχα ἕνα παμπάλαιο, ἀρχαῖο,
Μὲ λαδίς, μὲ μπαλῶματα, ξεφτίσματα,
Μὰ ἔρρεψε κί' αὐτό, πὺν νὰ στὰ λέω,
Τὶ τράβηξε ἀπ' τὰ πολλὰ γυρίσματα . . .

Πέρνω μιὰ κουδέρτα, τὴ βάφω πὶ καὶ φτὶ
Πᾶω στὸ ράφι καὶ τοῦ λέω:—Ῥάφην τῶρα!
Κί' ἐνῶ καμάρωνα γι' αὐτὴ κί' εἶχα χαρὰ κρυφῇ.
Ἐξέβαφε καὶ μὲ μογιάτισε ὥς κάτω μὲ τὴ πρώτη
[μπόρρα!]

«Θές νὰ κἀνῃς τὴ δουλειά σου παρ' ἕνα μανδύα».
Μοῦπε κάποιος φίλος γκαρδιακὸς
Ἐκᾶμα κί' αὐτὴ τὴ φασαρία
Μᾶταν ἀπὸ χόρτο κί' ἐτριψε κί' αὐτὸς . . .

Ἔτσι ἔμεινα πὺν λές ἀπελπισμένος . . .
Πανωφόρι; Ἀχ! πὺν τέτοια χάρι . . .
Πάντα μὲ συνάχι, μὲ βεντούξες, πουντιασμένος
Κί' ἔτρεμα ψυχούλα μου σὰν τὸ ζαγάρι!

Δημοσιογράφος κανεὶς καὶ νὰ κρυώνῃ!
Τέτοιο παράξενο, πές μου, στὸ κόσμο εἶδες;
Αὐτὰ σκεφθεῖς σὲ μιὰ ὥρα καὶ μόνῃ
Παραγεμιστῆκα εὐθὺς μὲ 'φημερίδες!

Ὅς πάλαι ποτὲ ὁ Γεώργιος ὁ Α', συνηθοῦσε
Κί' ἔτσι ἐσώθηκ' ἀπ' τὸ κρῖο πὺν μὲ φοφοῦσε! . . .

ΣΗΡΑΧ

ΤΟ ΘΥΜΑ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΤΗΤΟΣ

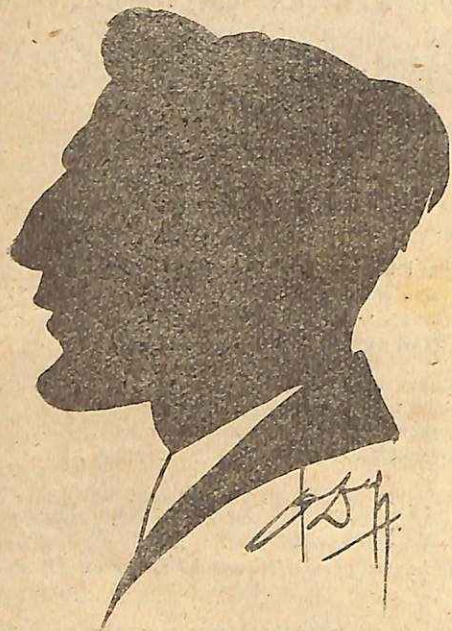
Σκίτσα : τὸ Μαυροτσούκαλον. — Ἐρασιτέχνις ἠθοποιός. — Στίς «Καλόγερνες» καὶ οὐτά... Χαντεῖα. — Αὐτοκτονεῖ πίνοντά...

λεμονάδα!...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΡΑΨΟΥΝ Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

Μαυροτσούκαλον. Δυὸ μεγάλα μαύρα μάτια πλήρη πονηρίας καὶ ψεύδους. Τίποτε ἄλλο. Νυκτερίς. Τὴν οἰκογενειακὴν «Ἑστίαν» δὲν ἐγνώρισε ποτέ της, οὔτε «Πατρίδα». Μ' ὅλα ταῦτα ὅμως κάθε βράδυ μπορεῖτε νὰ τὴν βρῆτε μὲ ἓνα ὁλό-

ΤΥΠΟΙ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΜΑΣ

Ἡ «Λέων» τοῦ «Ἐλευθέρου Βήματος»
κ. Ε. Γρηγορίου.

κλῆρο «Ἐθνος» τρυφερῶν μπαμπάδων. Τὴν «Καθημερινή» της ζωὴν ἐκάστην «Πρωϊνὴν» καὶ «Ἑσπερινὴν» ὥραν διέρχεται μὲ διαφόρους ἀνθρώπους τοῦ θεάτρου, ὁπότε μίαν ἡμέραν λαμβάνει τὴν τρομερὰν ἀπόφασιν νὰ γίνῃ... ἠθοποιός. Τόσαι ἄλλαι ἔγιναν ἠθοποιοί, νὰ μὴ γίνῃ κι' αὐτή; Καὶ μὲ «Ἐλευθέρου Βήμα» ἐβάδισε ὅπως καταλάβῃ τὸ... θέατρον καὶ κατακτήσῃ ὅλους τοὺς κατακτητὰς τῶν...

ἄστρον!... «Νέα Ἡμέρα» ἀνέτειλε ἀπὸ τῆς σιγμῆς ἐκείνης διὰ τὴν Σίτσαν (τ' ὄνομα της): ἐγίνε ἐρασιτέχνις ἠθοποιός!... Ἀλλὰ ἡ «Πολιτεία» δὲν ἐφρόντισε «Σκριπ» γιὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ καλλιτεχνικοῦ της ταλλάντου καὶ ἀφῆκε ἔτσι, χωρὶς λόγο νὰ χαθῇ ὁ «Ἀστήρ» οὗτος. Τὰ «Χρονικά» τῆς «Ζωῆς» της, ἦσαν πλήρη ἀπογοητεύσεων: Μία ἐρασιτέχνις αὐτὴ καὶ καμμία «Ἐφημερίς τῆς Ἑλλάδος» νὰ μὴ τῆς ἀφιερῶνῃ οὔτε λέξιν! Μὰ αὐτὸ ἦτο φοικτόν! Καὶ ὅμως ἔπρεπε καὶ νὰ γραφῇ. Παντοῦ καὶ πάντοτε, παρακαλοῦσε νὰ γράψουν καὶ γι' αὐτὴν μὰ τίποτε!

Ἔτσι ἐπερνοῦσεν ὁ «Χρόνος» χωρὶς ἀκόμη οὔτε λέξιν πλέον νὰ γραφῇ.

Τὴν ἀπαντοῦσατε τὸ ἀπόγευμα στὸν δρόμο, μὲ ἓνα σωρὸ βιβλία.

— Πού πηγαίνει, Σίτσα;...

— Γυρίζω ἀπὸ τὸ σχολεῖο τῶν Καλογραιῶν καὶ πηγαίνω σπίτι γιατί φωνάζει ἡ μαμά μου!...

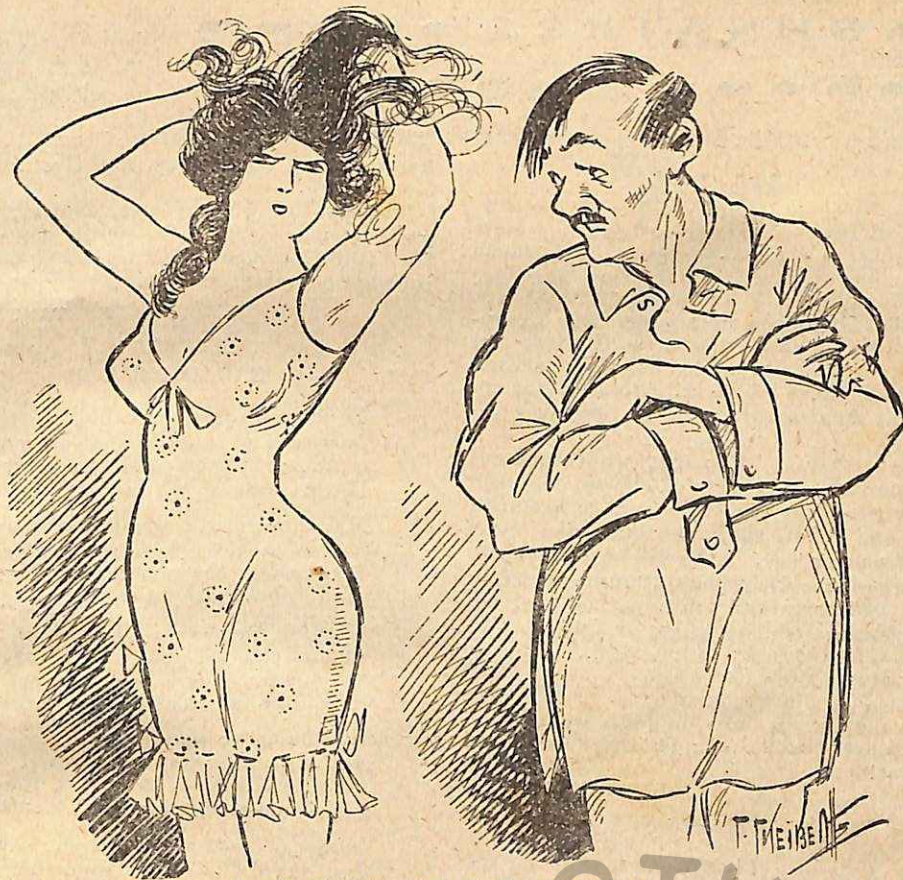
Σὰς ἔλεγε ψέμματα γιατί τὸ ἄθλιο θῆλυ δὲν ἐγνώρισε... μαμά.

Τὴν ἀπαντοῦσατε τὸ βράδυ πάλι. Κρατοῦσε ἓνα σωρὸ βιβλία μουσικά, αὐτὴ τὴ φορὰ

— Πού πᾶς Σίτσα; Καὶ σὰς ἀπαντοῦσε μὲ «Ἐλευθέρου Λόγον»:

— Γυρίζω ἀπὸ τὸ Ὁδεῖον, πηγαίνω σπίτι, ἄργησα... Πῶ! πῶ! Θὰ φωνάξῃ ἡ μαμά μου!

Περνοῦσαν ὅμως οἱ «Καιροὶ» καὶ ὁ «Κόσμος» γι' αὐτὴν τίποτε δὲν εἶχε μάθει. Ὅποτε ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ κάμῃ αὐτὴ καὶ τίς ἐφημερίδες νὰ γράψουν διότι ἔπρεπε ἡ «Κοινωνία» νὰ τὴν μάθῃ. Τὰς ἀποφάσεις της τὰς ἔλαβεν σὰν ἄνθρωπος «Ριζοσπάστης». Καὶ τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο, ἀγοράζει ἓνα μπουκέτο ἄνθη, μπαίνει σ' ἓνα ἀμάξι καὶ κατευθύνεται πρὸς τὸ Νεκροταφεῖον...

ΑΔΑΜ ΚΑΙ ΕΥΑ

— Δὲν παίρνεις τοῦλάχιστον παραδειγμα ἀπ' τὸν προπάτορά σου τὸν Ἀδὰμ, ποὺ μόνος αὐτός, ἔγινε αἰτία νὰ βγοῦνε τόσοι ἄνθρωποι;
— Μὴ λησμονεῖς, χρυσὴ μου, ὅτι σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν ἔχωσε κι' ὁ Σατανᾶς τὴν οὐρὰ του

Τὴν ἐπομένην ἡ ἐφημερίδες ἔγραψαν: Ἡ «χρδεσινὴ αὐτοκτονία». Ἡ «Ἐρασιτέχνις Σίτσα...», ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἐραστοῦ της. Διὰ νὰ ἐνώσουν καὶ τὰς ψυχὰς τῶν. Καὶ περιέγραψαν διὰ μακρῶν πῶς ἡ νεαρὰ ἐρασιτέχνις ἠθοποιὸς ἀπεπειράθη νὰ αὐτοκτονήσῃ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀποθανόντος ἐραστοῦ της, καὶ πῶς ἐσώθη, χάρις εἰς τὴν ἔγκαιρον συνδρομὴν τῶν φυλάκων τοῦ Νεκροταφείου.

Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἤθελε τὸ Μαυροτσούκαλον τὸ ἐπέτυχεν! Ἡ ἐφημερίδες ἔγραψαν γι' αὐτὴν. Ἀμα ἐμπῆκε στὸ Νεκροταφεῖον, κατηνθύνθη πρὸς τὸν τάφον τοῦ πρότινων ἡμερῶν φονευθέντος ἀξιωματικοῦ πρὸ τοῦ τάφου ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ τὸν ραίνει μὲ... δάκρυα καὶ ἄνθη. Τὴν κατέλαβον... λυγμοὶ... καὶ ὕστερον

ἀφοῦ παρετήρησε γύρω της καλὰ καὶ εἶδε ὅτι κανεὶς δὲν τὴν βλέπει, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πορτοφολάκι της, ἓνα μικρὸ φιαλίδιον, τοῦ ὁποῖου τὸ περιεχόμενον ὕγρον κατέπιεν. Ἀμέσως ἐκάθησε χάμω, πλησίον τοῦ σταυροῦ τοῦ τάφου, τὸν ὁποῖον ἐνηκολίσθη καὶ ἤρχισε νὰ φωνάξῃ... Οἱ φύλακες... εὐτυχῶς σπεύσαντες τὴν ἐσώκωσαν καὶ τὴν ὠδήγησαν στὸ Α'. Τμήμα Βοηθειῶν. Εἶχαν πιστεύσει, ὅτι πρόκειται περὶ αὐτοκτονίας διότι τὸ Μαυροτσούκαλον εἶχε παίξει... φάρσαν ἢ μᾶλλον ἐπέτυχεν ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε.

— Καλὲ τὸ ἐπιστεῦσατε — ἔλεγεν ὕστερα ἀπὸ καιρὸ — πῶς θὰ πῆγαίνα νὰ πεθάνω, νὰ δηλητηριασθῶ στὸν τάφον ἐπάνω;.. Λίγη... λεμονάδα ἦπια κι' ἄρχισα νὰ φωνάζω... γιὰ νὰ γράψουν ἡ ἐφημερίδες!...

ΓΡΗΓΟΡ

;

Δέν είναι ανάγκη νά τεθῇ τὸ ὄνομά της διότι τὸ ξέρεи ὅλος ὁ κόσμος. Ἄλλως τε ὁ φακὸς τοῦ Ἑνσταίντα γέιναι τόσον ἰσχυρὸς, ὥστε καθιστᾷ περιττὰ τὰ ὀνόματα! Ἀνέλθετε ἐκ τῆς ὁδοῦ Πατησίων τὴν εὐρείαν ὁδὸν Στουρνάρα καὶ θά τὴν συναντήσετε ἐξ ἁπαντος ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ πεζοδρομίου, ἐάν δὲν εἴναι, ἐννοεῖται, ἀπησχολημένη δι' ὅλως... ἀτομικὴν τῆς ἐργασίας εἰς τινὰ γειτονικὴν τῶν παρόδων οἰκίαν...

Βαδίζει πάντοτε ἀγέρωχος μὲ ὑψωμένους τοὺς... μαστοὺς, τοὺς τρανταζομένους ρυθμικῶς κάτωθεν τῆς βολάν νεγκλιζέ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ρόμπας τῆς. Οὗτοι εἰσὶν τὰ κύρια ὄπλα κατὰ παντὸς θύματός της. Ἀλλὰ καὶ ἡ κατάχρυσος κόμη της—θύμα ἐνεργείας οχυγένη—καὶ ἡ ὡς ἀρχαίας θεᾶς κατατομή τοῦ προσώπου της καὶ ὁ καμηλοπαρδάλειος τράχηλος μὲ ἴζη μαρτυροῦντα ὅτι ἐτελέσθη ἐπ' αὐτοῦ μάχη... ὁδόντων, δὲν τὴν ἐξυπηρετοῦν ὀλιγώτερον.

Ἐπουσιώδη χαρακτηριστικά:

Εἶναι ρωμαντικὴ διότι διαβάσει μυθιστορήματα καὶ ἔχει ὑπερβολικὰς ἀξιώσεις διὰ τὴν... τιμὴν της!

ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ

Π. Μ.

Εἶναι χρονογράφος ἰδιόρρυθμος, ἀρθρογράφος, στυλίστας κεραυνοβόλος καὶ ποιητής, ἀληθινὰ ἐμπνευσμένος. Πολυώνυμος δὲ εἰς ψευδώνυμα ὡς Θωμᾶς Παλμύρας, Νικήτας Φωτεινός, Παλέττας Κριτικός κλπ. κλπ.

Εἶναι ὁ μοναδικὸς καὶ δαιμόνιος καλαμπουριστής, ποῦ πάντοτε σὲ κάθε συζήτησί του θά θελήσῃ νά παίξῃ καὶ ἓνα χαριτωμένο παιγνίδι ἔστω καὶ ἐάν εἴναι χονδρὸ... Εἶναι ὁ φιλανθὴς συμπολίτης ποῦ θά χαρίσῃ πάντοτε σὲ συνάδελφο κ. Παπαστρατηγάκη ἓνα ὠραῖο πανσεδάκι, ἢ ἓνα σπάνιο ὑάκινθο—καὶ τὸν χεμιῶνα ἀλόμῃ—γιὰ νὰ κοσμήσῃ τὴν κομμοδόχη του. Εἶναι ὁ ἰδιότροπος ρυθμιστής τῆς κοσμικῆς κινήσεως, γι' αὐτὸ δέχεται ἐπισκέψεις μόνον κάθε Πέμπτη. Εἶναι τέλος ὁ καλὸς ἄνθρωπος ποῦ ἔχει χάσει τὸν ἑαυτὸν του μέσα σὲ κάθε Σύλλογον, σὲ Συμβούλιον καὶ δὲν τὸν εὐρίσκει πούθενά, ἀλλὰ εἶναι καὶ πανταχοῦ παρὼν!

Κάποτε ἕνας στενὸς συμπολεμιστὴς τῶν νεανικῶν του χρόνων τοῦ ἐζήτησε γνώμην ἐπὶ τῶν συμβολαίων τὰ ὁποῖα ἐμελλε νὰ κάμῃ ὡς γαμβρός! Μὰ τί νομίζετε, κύριοι, ὅτι τοῦ κατέβασε τὸ κεφάλι; «Νὰ τεθῇ ρητὸς ὁρος ἐν τῷ προικοσυμφώνῳ ὅπως διανυκτερεύῃ δις τῆς ἑβδομάδος ἕξ τῆς οἰκίας του», καὶ τοῦτο γιὰ νὰ μὴ χαλάσῃ τὸ γούστο μιᾶς σατανικῆς

παρέας «τῆς νύκτος», ποῦ εἶχε πρὸ ἐτῶν διοργανωθῇ.

Ὁ συμβολαιογράφος ἔμεινεν ἄναυδος! ὁ πεθερὸς δάγκασε τὰ χεῖλη. Ἡ νύμφη ἐκοκλίνησε! Μὰ ἐστάθη ἀδύνατον νὰ μεταβληθῇ ἡ ἀπαίτησις τοῦ γαμβροῦ. Καὶ ἐνίκησεν!

ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ

ΒΑΞΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Σὲ κεντρικὲς μεριεὶς ὁ δόλιος στέκεται διδάσκων κάθε ἓνα νὰ μετανοήσῃ φωνάζει: ἡ Δευτέρα Παρουσία ἐρχεται. Πρέπει καθένας τς' ἁμαρτίες νὰ ἀφήσῃ.

Μιά Σύνοψις στὰ χέρια του κρατεῖ καὶ ἀπ' αὐτὴν περικοπὲς διαβάσει, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὸν χειροκροτεῖ, χωρὶς αὐτὸ πολὺ νὰ τὸν πειράζει.

Προχθὲς ξηγοῦσε τί θέλει νὰ πῇ: «Θεὸ Κύριε φυλακὴν τῷ στόματί μου» καὶ τὸν ἀκοῦσαν ὅλοι ἐν σιωπῇ κ' ἤμουν κ' ἐγὼ ἐκεῖ, ἀγαπητοί μου.

Κ' ἐθαύμασα τὸν ρήτορα, σὰς βεβαίω, γιὰτ' εἶναι μιὰ σπανία ἐξοχότης, γι' αὐτὸ σὺν φίλος του καλὸς τοῦ συνιστῶ γρήγορα νὰ φροντίσῃ γιὰ...δεσπότης.

Ὅμως ὁ δάσκαλος αὐτὸς τῆς ἐποχῆς ἔχει σὺν ἄνθρωπος κ' αὐτὸς ἀδυναμίες κ' ἀπεχθάνεται πολὺ ὁ δυστυχὴς τοῦ κάθε ἀλατινοῦ χειρονομίας.

Γιὰτ' ὅταν στὴν καρτέλα προσπαθῇ νὰ δεῖξῃ ποῖα ὁδὸ καθεὶς νὰ περπατᾷ, κάθε ἄλλαν δίπλα θά σταθῇ καὶ δὸς του τὴ βελάδα τοῦ τραβᾷ.

Τρέφει ὁ δάσκαλος ἀπέχθεια πολὺ ὅταν μαστέλο μὲ νερὸ ἀντικρύσῃ γιὰτὶ φοβάται μὴ, τὴν κεφαλὴν, τυχὸν καὶ κατὰ λάθος τοῦ δροσίσῃ.

Φοβάτ' ὁ δάσκαλος μὰς ὁ καλὸς τὸ σφουγγαρόπανο ἠγλάθε ὅταν πέφτῃ ὁπότε ὁ τάλας τρέχει σὺν τρελλὸς σὺν σκύλλος ποῦ τοῦ βάζουν... νέφτι!...

Ο ΣΥΡΙΑΝΟΣ ΣΑΤΑΝΑΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΑΤΑΝΑΝ

Σατανᾶ μου!

Ἡμέρωσε... Τόσο γρήγορα... Αὐτὲς ἡ χουσωμένες ἀχτίτες, βρῆκαν σήμερα ἐλευθέρᾳ τὴν εἴσοδο ἀπὸ τὸ ἐξώφυλλο τοῦ παραθυριοῦ ποῦ ἔξχασα νὰ κλείσω χτὲς τὴ νύχτα καὶ πλημύρισαν τὸ δωματιό μου.

Καὶ νὰ συλλογίζεσθαι κανεὶς, πῶς μόνο τρεῖς ὥρες, ἔχω κοιμηθῇ... Σκέφθηκα νὰ κουκουλωθῶ καλὰ καὶ νὰ ξαναπέσω στὴν ἀγκαλιά ἐκείνου ποῦ δίνει βάλαμο στοὺς πόνους καὶ ἀνάπασσι στὰ κουρασμένα μέλη τοῦ σώματος...

Δὲ βαρύνεσαι... Τὸ περισσότερο σκέπασμα τοῦ κρεβατιοῦ, τὸ ἔχει σὲ μέρος τῆς ἡ... ἀποψινὴ σῦνευνος καὶ καλὸν εἶνε νὰ μὴν ταράξω τὸν ὕπνο καὶ τὰ νεῦρα τῆς...

Κι' ἐξ ἄλλου, εὐκαιρία μοναδικὴ νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ ἐτοιμάσω μιὰ παράκλησι σὲ Σένα, τὸν ἀγαπημένο ἀκούσιο φίλο καὶ... παραστάτην... Πρέπει νὰ σοῦ γράψω βέβαια, γιὰτὶ ὁ καιρὸς περνάει. Ἀλλὰ μ' ἓνα κεφάλι ζαλισμένο ἀκόμα ἀπὸ τὰ διάφορα πολύχρωμα κοκτεῖλ, ποῦ εἶχαν τὴν καλωσύνη νὰ γεμίσουν τὸ στομάχι μου καὶ νὰ καζανοποιήσουν τὸ κεφάλι μου, μὲ μάτια νυσταγμένα καὶ μὲ χέρια τρεμουλιάρικα ἀπὸ τὰς ἐντατικὰς ἐξαντλήσεις, πῶς μπορῶ νὰ συγκεντρώσω σκέψεις καὶ ἐπιχειρήματα γιὰ νὰ σοῦ γράψω;

Ἀλλοῖμονο, Σατανᾶ μου, πῶς καταντήσαμε. Στὴ ζωὴ μου, ἔχει παραεισχωρήσει ἡ οὐρίτσα σου... Καὶ νὰ σκέπτομαι ὅτι δὲν ἐπεξήτησα ποτὲ τὴν ἐξαιρετικὴν συνδρομὴ σου... Ὑπῆρχε μάλιστα καιρὸς ποῦ ἀπετεινόμουν στὸν ἄσποινδο ἑχθρό σου καὶ τὸν παρακαλοῦσα «νὰ βάλῃ τὸ χεράκι του»...

Ἀλλὰ εἶσαι ἔξυπνος κύριος, ἐσύ καὶ κατάλαβες τὴν ἄρνησι τοῦ ἐχθροῦ σου καὶ προσεφέρθης—ἀραγε ἀφιλοκερδῶς ἄθλιε;—νὰ ἀνακατέψῃς τὴν οὐρίτσα σου σκανδαλωδέστατα στὴ ζωὴ μου.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ποῖο εἶνε;

Ἡ καζανοποίησις τοῦ δυστυχισμένου ἐγκεφάλου μου, ἡ κατάντια μου, τὰ σκαρπινάκια τὰ μοντέρνα ποῦ ἀπέναντί μου μὲ κυττάζουν σὺν ἀπαίσια στόματα θηρίου, ἡ μεταξωτὴ αὐτὴ κομπιναιζὸν ποῦ εἶνε ριγμένη στὴν ἀντικρινὴν τορμάκι, τὸ ποτηράκι ποῦ εἶνε δίπλα μου μὲ τὶς τελευταῖες σταγόνες τοῦ πορφυρένιου λικέρ καὶ ἡ ξεσχιωμένη πιτζάμα μου ἀπὸ πείσματα καὶ νάξια...

Θυμᾶσαι τὴ πρώτη σύγκρουσί μας; Εἶχα μετανοιώσει γιὰ τὴν παραλυμένη αὐτὴ καὶ ὀργιστικὴ ζωὴ καὶ εἶχα ἀποφασίσει νὰ ἡσυχάσω.

Σοῦ τὰ ἔστειλα πεσκέσι ὅλα, καὶ ὀλονυχτίες

— Πίσω μου σ' ἔχω, Σατανᾶ!

ὀργιστικὲς καὶ κάλτσες τεζαριστὲς καὶ ποτηράκια μὲ ποικιλόχρωμο περιεχόμενο καὶ χουσωμένα πολυτελὴ χαρτάκια καὶ καὶ καὶ τόσα ἄλλα τῆς ἐμπνευσμένης συνεργείας σου ὁμορφα πραγματάκια, κ' ἐπεξήτησα πλέον ἓνα λιμανάκι ἡσυχο, μιὰ οἰκογενειακὴ θαλάσσιον.

Τὸ συνοικέσιο ἦταν θαυμάσιο. Καὶ ἡ πρώτη ἡμέρες τῆς μνηστείας μου, θαυμασιώτερες. Κάθε ἡμέρα, ἔβρισκα στὴ ζωὴ αὐτὴ καὶ νέα θέλγητρα.

Μὰ δὲν ἄφησες, ἄθλιε, τὸ θῦμα σου. Τὰ νυχάκια σου, ποῦ δὲν τὰ εἶχε τουλάχιστον περικυλισθῇ καμμιὰ μανικουρίστ, ξαναγράφωσαν τὸ θῦμα σου.

—Γύρισε καὶ κυττάζε, μοῦ εἶπες ἓνα βράδυ, τὴν ὀραιόμορφη καὶ σπαρταριστὴ ζωὴ, ποῦ ἄφησες ἀναπολόγητος καὶ παράβαλε τὴν μὲ τὴν τωρινὴ νερόβραστη ζωὴ σου...

—Ὑπαγε ὀπίσω μου, σὲ παρακαλῶ, σοῦ ἀπήντησα εὐγενέστατα, καὶ μὴ μὲ ἐμβάλλεις καὶ πάλιν εἰς πειρασμόν...

Ἐπέμεινες, τέρας, μὲ πειστικώτατα λόγια, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἀντίστην τελεσφόρως, ἐπικαλεσθεὶς τὴν χεῖρα τοῦ ἀσπόνδου σου ἐχθροῦ...

Δὲν ἀπλητίσθης βεβαίως, ἀλλὰ ἐμνηχενύθης χειρότερα γιὰ τὸ πτωχὸ σαρκίον μου...

Καὶ μιὰ ἡμέρα ποῦ σὲ κάποιο κέντρο ἐργοκανοῦσα, μὲ τὴν ἰδανικὴ μνηστὴ μου καὶ τὴν ὑποφερτὴν μέλλουσαν πενθεράν μου, γευστικωτάτην τυρόπητταν, ἐνεφανίσθης ὑπὸ μορφὴν παλαιᾶς φίλης μου τοῦ ἐλαφρόκοσμου καὶ μοῦ ἔκανες γλυκὰ ματάκια.

Ἐκανα πῶς δὲν σ' ἐγνώρισα καὶ μὲ τέχνη ἔστρεψα τὸ κάθισμά μου.

Ἐσηκώθηκες καὶ ἐκάθησες ὁ' ἄλλο τραπε-

Ο Καθηγητής της Ιστορίας κ. ΣΑΤΑΝΑΣ

ζακι, απέναντί μου και μου μειδιούσες μελισταλάκτως.

Αί έρωτήσεις ήρχισαν βροχηδόν από την πενθεράν, για τὸ ὑποκείμενόν σου....

Ἀπήντησα, βέβαια, ὅτι, οὐδὲ κἂν σὲ γνωρίζω καὶ οὔτε σ' αὐτὸν τὸν ὕπνο μου σὲ ἀντίκρισα ποτέ.

Προσεποιήθη ὅτι τὰ ἐπίστευσε.

Κι' ἐνόμισα ὅτι ἀπέφυγα τὸν σκόπελον.

Εἰς δευτέραν συνάντησίν μας ὅμως σὲ κάποιο Σινεμά, ἐξηγηριώθης, φαίνεται, καὶ ἀφοῦ ἔβλεπες ὅτι ἀπέφευγα ἐπιμελῶς ν' ἀντικρύσω τὰ φασά μαιν τῆς συνεργοῦ σου, τῆς ἐσφύριξες στὸ αὐτάκι νὰ διέλθῃ ἀπὸ τὸ θεωρεῖόν μας καὶ νὰ μοῦ εἰπῇ εἰς ἐπήκοον μνηστῆς τε καὶ πενθεράς...

—Σὲ περιμένω ἐξάπαντος, φίλε μου, ἀπόψε....

Καὶ τὸ στρατήγημα ἐπέτυχε....

Αἱ δικαιολογίαι μου δὲν ἴσχυσαν ν' ἀποτρέψουν τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ χρυσοῦ δακτυλίου ποῦ ἔφερε χαραγμένον τὸ ὄνομά μου....

Ἐπαναγύρισες ἐξωφρενικῶς τὴν νίκην μὲ ὀργιαστικὸ γλῆντι.

Καί, εἰς τὸν μεγάλον πίνακα ποῦ ἔχεις, ἐσημείωσες μὲ ἀνεξίτηλον ἴσως μελάνην καὶ τὸ ὄνομά μου...

Ἐκνυψα τὴν κεφαλὴν, ἀπεδέχθην τὴν νίκην σου καὶ ὁμολόγησα τὴν ἥτταν μου, φωνάξας τὰς μικρὰς ὥρας τῆς νυκτὸς σὲ κάποιο Καμπαρέ, τὸ : «Οὐαὶ τῆς ἡττημένους...».

Καὶ πάλιν στρέφω τὸ βλέμμα μου, στὸ διαγραφόμενο ὑπὸ τὸ σκέπασμα σωματάκι τῆς ἀποψινῆς μου συντροφοῦ, ποῦ ἡ εὐγένειά σου μοῦ ἐχάρισε, καὶ σκέπτομαι πόσων εἰδῶν σκεπάσματα νὰ ἐκάλυψαν καὶ θὰ καλύψουν τὸ σῶμα αὐτὸ καὶ ἐγὼ ὁ δυστυχὴς πόσα ἀκόμα, μικρὰ ἢ μεγάλα, ἀδύνατα ἢ παχύτερα, πλαστικώτερα ἢ ἀνορθο-

γραφικά, θ' ἀντικρύσω στὸν κοιτῶνα μου καὶ ἱλιγγιῶ, φίλτατέ μου Σατανᾶ, γιὰ τὰ χάλια μου...

Καὶ σὲ ἱκετεύω, ὑπερευγενέστατε Σατανᾶ μου, νὰ εὐδοκήσῃς ἐν τῇ διακρινούσῃ σε κάποτε-κάποτε εὐσπλαγγνίᾳ καὶ μὲ ἀπαλλάξῃς ἀπὸ τὸν ζυγὸν αὐτόν, ὁ ὁποῖος ὅσον καὶ εὐχάριστος ἂν εἴνε, δὲν ἐνθουσιάζει ὅμως...

Τὰ πρῶτα λευκὰ μετάξια ἤρχισαν νὰ κυκλοφοροῦν μεταξὺ τῶν καστάνων τῆς κόμης μου... Ἀρκετὰ ὑπέφερα...

Εἶνε καιρὸς πλέον, νομίζω, ν' ἀποσύρῃς ἀπὸ ἐμὲ τὴν ἐξαιρετικὴν εὐνοϊάν σου... Ἄ! διάβολε! ὑπάρχει τόσοσ ἄλλος κοσμάκης...

Δὲν πηγαίνεις κι' ἄλλου, σὲ παρακαλῶ; Ἐν ἀνάγκῃ, δέχομαι νὰ μοῦ ἐκλέξῃς ἐσὺ μίαν μόνιμον σύντροφον...

Ἐλπίζω ὅτι θὰ εἰσακουσθῇ ἡ παράκλησίς μου καὶ πρὸς τοῦτο, σὲ παρακαλῶ, δημοσίευσες δυὸ λόγια, ἔστω καὶ μὲ τὸ ἀζημίωτον... Ὅτι:

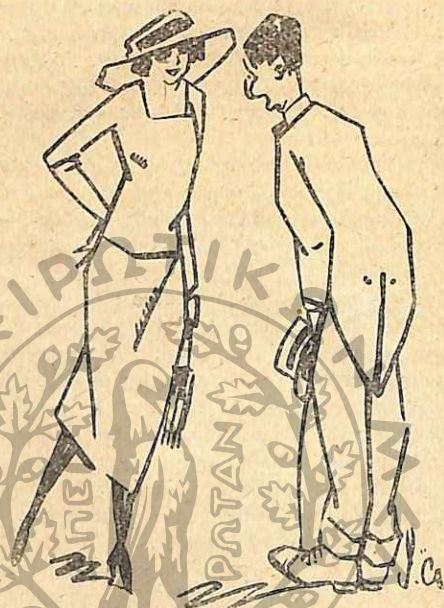
«Κύριος θανμάσιος! ἀποταξάμενος τὸν Σατανᾶν, καταλληλότετος δὲ διὰ σύντροφος ἀφοσιωμένος, δέχεται προσφορὰς νεαρῶν δεσποινίδων ἢ κυριῶν, χηρῶν ἢ καὶ ζωντοχηρῶν. Ἀποκλείονται οἱ μεσῖται καὶ ὁ ἐλαφρόκοσμος, τὰ ἀπαραίτητα αὐτὰ δεγανέττα τῆς Α. Ε. τοῦ Σατανᾶ.»...

Δέξον τὰς ἐκ τῶν προτέρων εὐχαριστίας μου.

Α. Π. ».

Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν

ΑΛΕΚΟΣ ΠΕΙΡΟΥΝΑΚΗΣ

— Δεσποινίς, ὅταν σᾶς βλέπῃ κανεὶς [σᾶς ἀγαπᾷ.... Καὶ ὅταν σᾶς ἀγαπᾷ, ποῦ μπορεῖ νὰ σᾶς συναντήσῃ;

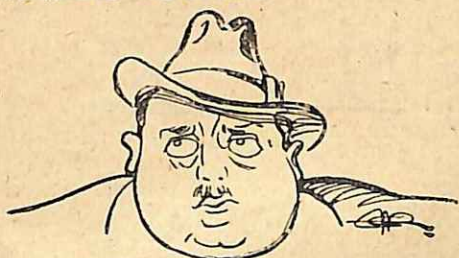
TINOITZ

Φωκίων Πανός

ΚΑΙ ΤΟΝ ΣΑΤΑΝΑ ΑΚΟΜΗ
Ο ΑΡΙΑΝΟΥΤΣΟΣ
ΤΟΝ ΚΑΤΕΛΩΝΕΙ...

Ο κ. Δ. Γ. Δημητριάδης, ιατρός, Διευθυντής
Απολυμαντικῶν Συνεργείων Ἀθηνῶν Ὑ-
πουργείου Ὑγιεινῆς.

ΣΥΝΤΟΜΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μιά φορά κι ἕναν καιρὸ
ἦταν ἕνας γεροντᾶκος
ποῦ τ' ἄρεσανε πολὺ
τὰ κρεμμύδια κι' ὁ ταμπάκος.

Ποιὸ πολὺ ἀπὸ τὰ δυὸ
ἀγαποῦσε μιὰ κοπέλλα
ποῦ τὴν εἶχε βιζαβι
καὶ τὴν ἔβλεπε κι' ἐγέλα.

Ἐρωτᾶς τότε χτυπᾷ
ποῦ τὸν εἶχε σακατέψῃ
κι' ἀναγκάζετ' ὁ φτωχὸς
τὴν κοπέλλα νὰ γυρέψῃ.
Κι' ἡ κοπέλλα μιὰ τρελλή
γιὰ τοῦ γέρου τὴ μπουσανάρα
δὲν ἐξάργησε πολὺ
νὰ πιασθῇ στὴν δαγκανάρα.

Γίνεται τὸ μίλημα
δίνεται κι' ἡ βέρα
τὸ χρυσὸ στεφάνωμα
(ὅλα σὲ μιὰ μέρα).

Μιά ζωὴ ὀλοξάχαρη
κι' ὅλο νοστιμάδες
ἐπεροῦσ' ὁ γέροντας
ἕνα-δυὸ βδομάδες.

Μὰ μιὰ νύχτα σκόνεται
τ' ἄσπρο τὸ μαλλί του
ἔβλεπε φαντάσματα
μέσα στὴν αὐλὴ του.

Γιὰ στοιχειὸ τὸ νόμισε
καὶ παππᾷ καλένει
μὰ καὶ μετ' ὁ διαβασμα
τὸ στοιχειὸ δὲν... βγαίνει.

Τὸ στοιχειὸ ἐφάνηκε
μ' ὅλη τὴν τῆ σόκα
μιὰ βραδυὰ π' ὁ γέροντας
εἶχε κάμει τσάρκα!

Ἀπο τότες ἔμαθα
γιὰ τὸν γεροντᾶκο
πῶς γυρνᾷ βάζοντας
πεῖο πολὺ ταμπάκο!

Καὶ μονάχος σκέφτεται
στὸ προσκέφαλό του
τρίβοντας τὴ μύτη του
καὶ τὸν... ἄφα λό του.

ZIZANION

ταν, μεταμεσονυχτίοις ποθ' ὥραις, ἐξυ-
πνήσητε τυχὸν ἔντρομοι ἀπὸ ἀγριο-
φωνάρες, βρισιές, βλαστήμιες, κουμ-
πουριές, οἰμωγὴν, εὐχολὴν ὀλλύντων καὶ
ὀλλυμένων, σφυρίκτραν χωροφύλακος κλπ.
μὴ ταραχθῆτε παντάπασι... Γυρίσατε
ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὸν καὶ συνεχίσατε ἐν
εἰρήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ τὸν μακάριόν σας...
Πρόκειται... Πῶς δὲν ξεύρετε; Καὶ ὅμως
εἶναι παλαιὰ καὶ συνειθισμένη ἱστορία. Ὁ
Ἕλλην γλεντᾶ συνεπῶς θὰ καταλήξῃ εἰς
τὸ ἀστυνομικὸν τμήμα ἢ τὴν Πολυκλινι-
κὴν. Ἀπὸ τὰς ἐλαχίστας ἐκδηλώσεις τῆς
ζωῆς μας, ποὺ ἀποδεικνύουν τὸν ἐθνισμὸν
μας ἀναντιρρήτως, τὸ γλέντι εἶναι τὸ πλεόν
ἀδιαφιλονίκητον ἐπιχείρη-
μα. «Εἶμαι Ἕλλην τὸ καυ-
χῶμαι, ξεύρω τὴν κατα-
γωγὴν μου». Εἰς τὸ γλέντι
παραμένομεν ἀνεκδότως Ρω-
μηοί. Πέστε ὅτι θέλετε,
φάγετε τὸν πολιτισμὸν, τὴν

Εὐρώπῃν μετ' ὁ κουτάλι. Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα
ἢ μᾶλλον νῦξ, καθ' ἣν θὰ σφαγῇτε διὰ
τὸ... φιλότιμο. Κἄποτε θὰ γλεντήσετε,
θ' ἀναδυθῆτε ἀπὸ κάποιον ὑπόγειον—δπου
σῶμα ἢ γιοματᾶρι—θὰ παρασυρθῆτε
ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς... κακούργας ὑπαρ-
ξης...—τί σημαίνει ἂν κατοικῇ μέγαρον καὶ
εἶναι σνόμπ, κατὰ βάθος, ὅταν γυρίζωμεν
ἀπὸ γλέντι παραμένει ἡ κακούργα ὑπαρξὴ,
καὶ «παρακαλῶ, προσέχετε πῶς ἐκφράζε-
σθε»... Κἄποιος ἀπρόσεκτος ὅμως εὐρί-
σκεται πάντοτε καὶ μᾶς πατᾷ τὸ ζουνάρι...
Μὴν ἐκπλήττεσθε, παρακαλῶ, εἰς ὅλους
μας ἔμειναν τὰ λείψανα τοῦ ζουναριουῦ...
Καὶ ἔχομεν φιλότιμο... Ἄλλο περισσό-
τερον δὲν χρειάζεται... Ταῦτα οὕτως
ἐχόντων θὰ βρεθῇ καὶ κουμπούρα, ἡ ὅποια
θὰ βροντήξῃ, ὠρισμένως θὰ βροντήξῃ...
Τὰ λοιπὰ εἰς τὸ ἀστυνομικὸν δελεῖον...

Η ΜΟΝΤΑΝΙΤΕ ΤΗΣ ΜΑΡΓΑΡΟΥΛΑΣ

Η Μαργαρούλα ήταν μια καλή, πτωχή μονι-
στρούλα, αριθμούσα επί των δακτύλων
της μιάς χειρός τα κουαρτέτα των
Ματών της.

Κόρη συνταξιούχου δημοδιδασκάλου, έμενε
με την χήρα μητέρα της εις ένα υπόγειον με
δύο δωμάτια και έραβει εις διάφορα σπήτια.
Ένα ελάττωμα είχε η Μαργαρούλα. Ήταν
κοκέτα και ψιλομούτα. Είχε την άκλόνητον
πεποίθησιν ότι το χρώμα του αίματός της
ήτο κυανούν, ότι περιείχεν ίχνη πρωσοκυ-
νικού δξέος και ότι κύριος έλλικων την κατα-
γωγήν εξ αυτοκινήτων θα ήρχετο ποτέ να
ζητήσει την δεξιάν της. Τρομεράι αυτάι αι
«έμμονοι ιδέαι», αλλά δυστυχώς ακατανίκητοι.
Είχε και ένα άλλο άκόμη η Μαργαρούλα.
Έριμείτο ό,τι έβλεπε και ό,τι έθεώρει ότι
άνηκεν εις την μόδαν, εις τόν συρμόν, εις
την άριστοκρατίαν. Έγγοφούσε για μεγαλειον
και η έννημερότης της κοσμικής ζωής ήταν
θηροσκεία της. Άλλά και πόσον σκληρά επλή-
ρωνε τας μικράς της αυτάς άδυναμίας εις
την παντόφλαν των πατροπαράδοτων κοινω-
νικών προλήψεων και της όπισθοδρομική-
τος της μαμάς της η καυμένη η Μαργαρούλα.
Τι διεδραματίσθη ένα απόβραδο εις τα δύο
υπόγεια συνεχόμενα δωμάτια του άκινήτου
των, όταν η Μαργαρούλα ένεφανίσθη πρό
της μητέρας της με κομμένα μαλλιά δια
πρώτην φοράν, δέν περιγράφεται.

— Μωρή σουρτούκα, τα μαλλιά σου πήγες
να κόψης; Θεατρίνα μουγινες; Φτοϋ σου,
φτοϋ σου....

Και ποϋ σε πονεί και ποϋ σε σφάζει.
Αφθονα τα δάκρυα της πτωχής Μαργαρούλας
έτρεχαν το βράδυ εκείνο, σπονδή εις τόν
βωμόν του συρμού και η μικρός κομμένες
τριχούλες από τα μόλις κουρευθέντα μαλλάκια
της έκολλούσαν με τα δάκρυα εις τα άναμ-
μένα της μάγουλα.

Άλλά τι βοή συνετάραξε πάλιν το υπό-
γειον ένα άλλο μεσημέρι ποϋ εισώρησεν η
Μαργαρούλα και με ύψος ρηματικής διακοι-
νώσεως είπεν εις την μητέρα της :

— Άκου να σου πω μαμά, από δώ και
μπρός δέν θέλω να με φωνάζης Μαργαρούλα.
Δέν είναι καθόλου σίν.

— Άλλά πώς να σε φωνάζω;

— Μαργκώ!

— Μαργκώ;... τ' είν' αυτά ποϋ μου λές;

έφραγκες μωρή Μαργαρώ η βάλθηκες να ρε-
ξιλέψης το τίμιο όνομα του πατέρα σου; Ήθε-
λα να ξερω ποιός σου βάζει αυτές τις ιδέες...

— Οϋφ, καυμένη μαμά, είσαι πολϋ άναχρο-
νιστική. Έγώ θέλω να με φωνάζης Μαργκώ.

— Μαργκώ ε; τώρα να σου δείξω εγώ....

Έτσι έπέρασε και αυτό και έτηρήθη σχε-
τική νηνεμία μεταξϋ του μητροθυγατρικού
ξεύγους μέχρι της ήμέρας κατά την όποιαν η
άδυσώπητος μαμά έτσάκωσε την Μαργαρούλαν
ξυπόλυτον και ήμίγυμνον να δοκιμάξη εις το
έτερόν των συνεχόμενον δωμάτιον του ύπο-
γείου των, τα βήματα του Σίμυ.

— Τι κάνεις πάλι μωρή ξετσιώπητη;

— Δοκιμάζω ένα νέο χορό.

— Χορό; αυτό μάς έλειπε τώρα να μου
γεινης και μπαλλερίνα.

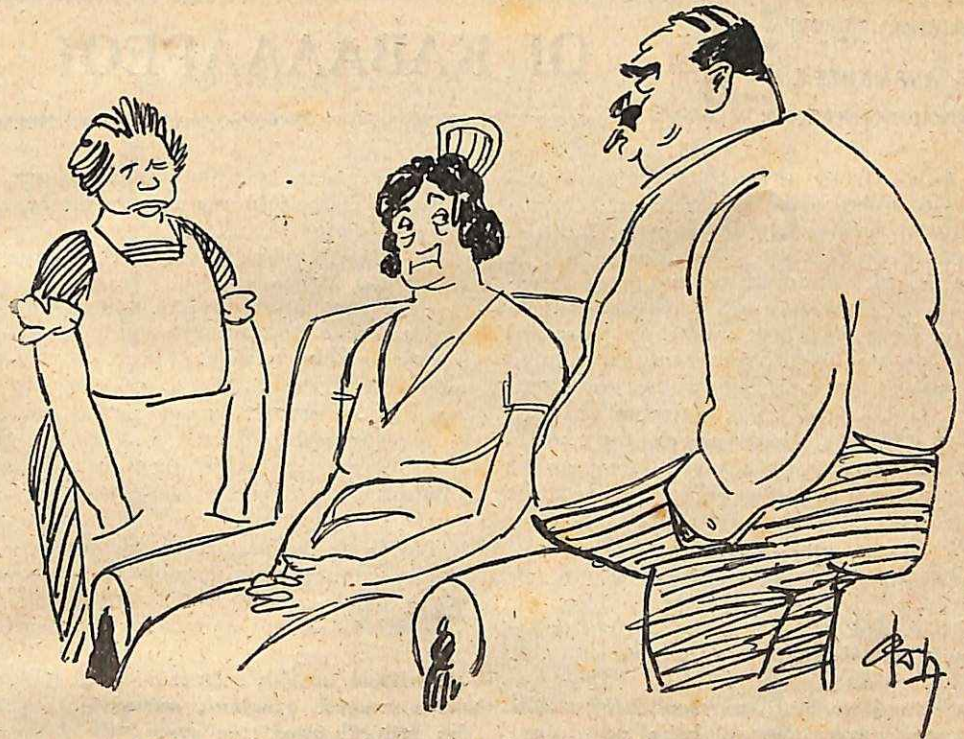
— Άνεκδιήγητα τέλος πάντων τα μαρτύρια
της Μαργαρούλας. Αυτή και η μητέρα της
ήσαν δύο άκρα αντίθετα. Η μία τρομερά
άναχρονιστική, η άλλη πάλιν έξαιρετικά μον-
τερνίστρια.

Ύπ' αυτάς τας προϋποθέσεις έσημειώθη
προχθές ο πλέον πρόσφατος κανγας, άγριώ-
τερος παντός προηγούμενου, μεταξϋ της Μα-
ργαρούλας και της μητέρας της.

Τα πράγματα έλαβον χώραν υπό τας άκο-
λούθους συνθήκας:

Κάποια δεσποινίς, πελάτις της Μαργαρού-
λας, επαντρεύθηκε πρό όλίγων μηνών και
έπήγε να κάνη το ταξίδι του γάμου εις το
Παρίσι από όπου έγύρισε πρό όλίγων ήμερών
κομίζουσα και την νέαν επίπλωσιν του νοικο-
κυριού της. Λοιπόν η τέως αυτή δεσποινίς
και ήδη νεαρά κυρία, έφώναξε την Μαργα-
ρούλα εις το σπήτι της για κάποιαν εργασίαν
ραπτικήν. Και με την ευκαιρίαν αυτήν δέν
έλειψε να δείξη εις την Μαργαρούλαν και τα
έπιπλα του νέου ρυθμού ποϋ έφερε από το
Παρίσι. Άλλο ποϋ δέν ήθελε η Μαργαρούλα,
της όποιας θα ικανοποιείτο απλήστως η
ευαισθητοτέρα χορδή. Έβλεπε η καυμένη και
της έφαίνετο όνειρον. Και έπήγαινε να της
φύγη το μυαλό. Έτσι λοιπόν; Ο νέος ρυθμός

ΜΕΤΑ ΤΗΝ... ΠΡΑΞΙΝ

Ο κύριος.—Τι έχει πάλιν αυτή;

Η κυρία.—Λέγει, πώς δέν της φέρεσαι καλά, πώς της μιλάς όπως
μιλάς σ'έμένα!

άπαιτεί ο καθρέπτης του μουντοϋ να είναι
χωρίς κορνίζα και η βιβλιοθήκες χαμηλές και
χωρίς κολονάδες και το κρεβάτι σκέτο και οι
τοιχοι χωρίς πολλά στολίδια, και, και, και...

Όταν έβγήκε από το σπήτι της νεαρής
κυρίας το κεφάλι της Μαργαρούλας είχε γίνει
όχι βαπόρι, αλλά σωστό υπερωκεανειον.
Έπλεεν εις όκεανούς φαντασίας. Και βιαστική,
χωρίς να βλέπη έμπρός της έτραβήξε κατ'
εύθειαν δια το υπόγειόν της. Η μητέρα της
έλειπε στο μπακάλη. Δέν χάνει καιρόν η καλή
σου η Μαργαρούλα. Κατεβάζει την μοναδικόν
καθρέπτην, τοϋ ξυλώνει την κορνίζα και τόν
στήνει επάνω στο τραπέζι. Ύστερα βλέπει
την μικράν βιβλιοθήκην, μόνην κληρονομίαν
του μακαρίτου δημοδιδασκάλου, του πατέρα
της, στημένην επάνω σ' ένα παλιογράφεο.
Μα και δυό βγάξει τους Θουκιδίδες και τους
Γέρο-Στάδες, την ξαλαφρώνει, την στηλώνει
επάνω σε τρεις χαμηλούς γκαζοτενεκέδες τους
όποιους έπήρε από το πλυσταριό και έφρον-
τισε να τους σκεπάση μ' ένα χρωματιστό
πανι γιά να χρησιμεύσουν ως βάθρον εις την
νεόρρυθμον βιβλιοθήκην. Κατόπιν πέρνει το
σεκουρι από την κουζίνα και τσακίζει άγρίως

το άναχρονιστικόν άέτωμα της βιβλιοθήκης.
Τό έργον είχε συνετελεσθή. Έλειπαν μόνο τα
μπιμπελό. Ένα ποτήρι με λίγη μαντζουράνα
από τη γλάστρα της αυλής συνεπλήρωσε και
την έλλειψιν αυτήν.

Όταν έγύρισε η μητέρα της, η Μαργα-
ρούλα έν τη ρύμη της έννεωτεριστικής της
δρμής εύρίσκετο επάνω στο κρεβάτι κι' έξε-
βίδωνε τα πόμολα τα όποια δέν ήνείχετο
πλέον το νεωτεριστικόν πνεϋμα της εποχής.

Η μητέρα της έμεινε έμβρόντητος.

— Μωρή γουρσουζα....τι σουρδε πάλι;...
και τη βιβλιοθήκη του πατέρα σου....και τόν
καθρέφτη....

— Είναι η μόδα μαμά. Άπνητρες δειλά
η πτωχή Μαργαρούλα επάνω από το κρεβάτι
κρατώντας ένα πόμολο στα χέρια της.

— Μόδα λές; κατέβα γλήγορα κάτω μη σε
τσακίσω....

Την φοράν αυτήν η Μαργαρούλα έμαθεν
επακριβώς τόν αριθμόν των πλευρών της τας
όποιας έφρόντισε να της τας μετρήση η μητέρα
της με μαθηματικήν όντως ακρίβειαν.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΔΟΞΑΣ

ΟΙ ΚΑΒΑΛΛΑΡΕΟΙ

Τὸ σπῆτι τῆς κουμπάρας μας τῆς κυρὰ-Θω-
μαῆς ἦταν κοντὰ στὸ δικό μας, σ' ἀπό-
σταση πενήντα περίπου μέτρων. Ταχτικά
τὶς καλοκαιρινὲς βραδιές, ὅταν εἴμουνα ὡς 12
χρονῶν παιδί, ἐπαιρνα τὸ μικρότερο ἀδερ-
φάκι μου τὸ Μιχαλάκη καὶ πηγαίναμε κι' ἀ-
κούγαμε, ὥρες ὁλόκληρες, παλιὲς ἱστορίες καὶ
ἄμορφα παραμύθια πού μᾶς ἔλεγε ἡ κουμπάρα
μας ἡ καλόγνωμη καὶ λίγο πολυλογόυ κυρὰ-
Θωμαῆ. Πολλὲς φορὲς μᾶς κρατοῦσε καὶ κοι-
μώμαστε σπῆτι τῆς, γιατί μᾶς ἀγάπαγε πολύ.

Μιά ἀπὸ τὶς Αὐγουστιάντικες βραδιές, βγήκε
στὸ παράθυρο ἡ κυρὰ-Θωμαῆ καὶ μὲ φώναξε:

— Κωσταντῆ, ἔ Κωσταντῆ!...

— Τ' εἶναι κουμπάρα-Θωμαῆ; ἀποκρί-
θηκα ἐγὼ ἀπὸ τὸ χαγιάτι μας, ποῦμουνα ξα-
πλωμένος.

— Ἐλα βρὲ κοψόχρονο νὰ κάτσουμε λι-
γάκι καὶ νὰ εἰποῦμε καμμιά ψευτιά!...
Πάρε καὶ τὸ Μιχαλάκη...

Ἐπῆρα καὶ τὸ Μιχαλάκη, καὶ πῆγαμε. Ἡ
ᾠρα εἶτανε κάπως περασμένη κι' ἀπὸ τὸ πα-
ραπάνω μοναδικὸ καφεενδάκι τοῦ χωριοῦ εἴ-
χανε ἀρχίσει νὰ φεύγουν οἱ χωριάτες.

Ἡ κουμπάρα μᾶς δέχτηκε στὸ σαλότο τῆς
καὶ μὲ πολλὰ κουνήματα καὶ ρεβερέντζες, μᾶς
ἔφερε σὲ δυὸ μικρὰ ποτηράκια ἀπόνα δάχτυλο
κρασί κοκκινέλι.

— Πιέτε, νὰ στηλωθῇ λιγάκι ἡ καρδιά
σας!...

Εἴπιαμε τὸ κρασί κ' ἡ κυρὰ-Θωμαῆ ἄρ-
χισε τὴν κουβέντα μ' ἐξαιρετικὴ ὀρεξί. Μᾶς
εἶπε πρώτα-πρώτα γιὰ τὸν ἀργαλειό τῆς:

— Ρῆμαξε ὁ ἔρμος! Δὲν ὑπάρχει γνέμα
γιὰ νὰ ὑφάνω... Ὁ προκομένος ὁ ἔμπορος
πού πέρασε τὶς προάλλες ἀπὸ 'δὼ καὶ κου-
βαρίστες καὶ καὶ βελονάκια εἶχε μονάχα...

Ἐνα ἀδύνατο ἀεράκι ἄρχισε νὰ φυσᾷ καὶ
νὰ γρυλίζει στὰ σαρακοφαγώμενα παράθυρα
τοῦ σπητιοῦ. Ἡ κουβέντα ἔστριψε, γιὰ τὸ
ἄμπέλι.

— Ἀστο νὰ πάη νὰ χαθῇ, Κωσταντῆ μου.
Τὸ φάγαμε τὰ κουνάβια κ' οἱ ἀλεποῦδες!...
Ἀχ, ἀπὸ τότε πού πέθανε ὁ κουμπάρος σας
ὁ Ἀλκιδιάδης—Θεὸς σχωρέστου—ποιὸς νὰ τὸ
κοιτάξῃ;...

Ἐπεκράτησε γιὰ λίγες στιγμὲς κάποια σιγὴ
τὸ ἀεράκι δυνάμωσε ὅσο προχωροῦσε ἡ ᾠρα
κι' ἕνα μακρινὸ βουϊτὸ ἀκουγότανε στὰ πλατά-
νια καὶ στὶς καρδιές τῆς ρεμματιάς. Ἡ
κυρὰ-Θωμαῆ ἀναστενάζοντας βαθιὰ θυμήθηκε
ὅλα τὰ πεθαμένα τῆς.

— Ἀκούστε. πῶς βουίζει τὸ ρέμμα, εἶπε.
Ὅταν ἀκούω αὐτὸ τὸν παλιοαέρα μὲ πιάνει
κρύος ἰδρώτας!...

— Γιατί, κυρὰ-Θωμαῆ; Ρωτήσαμε μαζὺ
ἐγὼ κι' ὁ Μιχαλάκης.

— Τὶς φοβάμαι αὐτὲς τὶς βραδιές. Ὁ κουμ-
πάρος σας ὁ Ἀλκιδιάδης—Θεὸς σχωρέστου
καὶ πάλι—ὅταν φυσᾷ, ἔρχεται καὶ μοῦ χτυ-
πάει τὴν πόρτα... Τρεῖς χτύπους, τὰκ, τὰκ,
τὰκ!... Κάποτε ἀκούω κι' ἕνα βουγγητὸ
κάτω στὴν καμάρα καὶ ξεχωρίζω τὰ λόγια:
«Θωμαῆ, νὰ μὴ μὲ ξεχνᾷς! νὰ μοῦ φέρνῃς
λάδι καὶ νὰ μ' ἀνάβῃς κερία γιὰ νὰ συχω-
ρεθῶ!...»

Τὴν ἀκούγαμε μὲ ταῦτιά τενωμένα καὶ μὲ
τὰ μάτια γουρλωμένα, γιομάτα φόβο κι' ἀ-
πορία.

— Εἶν' ἀλήθεια κουμπάρα, ὅτι βγαίνουνε
στοιχειά;

— Τί λές παιδάκι μου!... Τὸ χωριό μας
εἶναι γιομάτο στοιχειά, σμερδάκια καὶ νεράϊ-
δες... Νά, ἐδῶ στὸ στενὸ τῆς κυρὰ-Λοξί-
τσας, ἔχω ἰδεῖ μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια, νά,
ὅπως σᾶς βλέπω καὶ μὲ βλέπετε, ἕναν ἄν-
θρωπο ἴσαμε δέκα μέτρα ψηλὸ, μὲ καὶ γι-
αλένια μάτια καὶ μὲ καὶ μακρουλά χέρια σὰ
φουρναρόξυλα... Εἶτανε ντάλα μεσημέρι
κι' εἶχα πάει νὰ ξεβγάλω καὶ ρουχαλάκια τοῦ
ἔρμου τοῦ Ἀλκιδιάδη,—θεὸς σχωρέστου καὶ
πάλι!

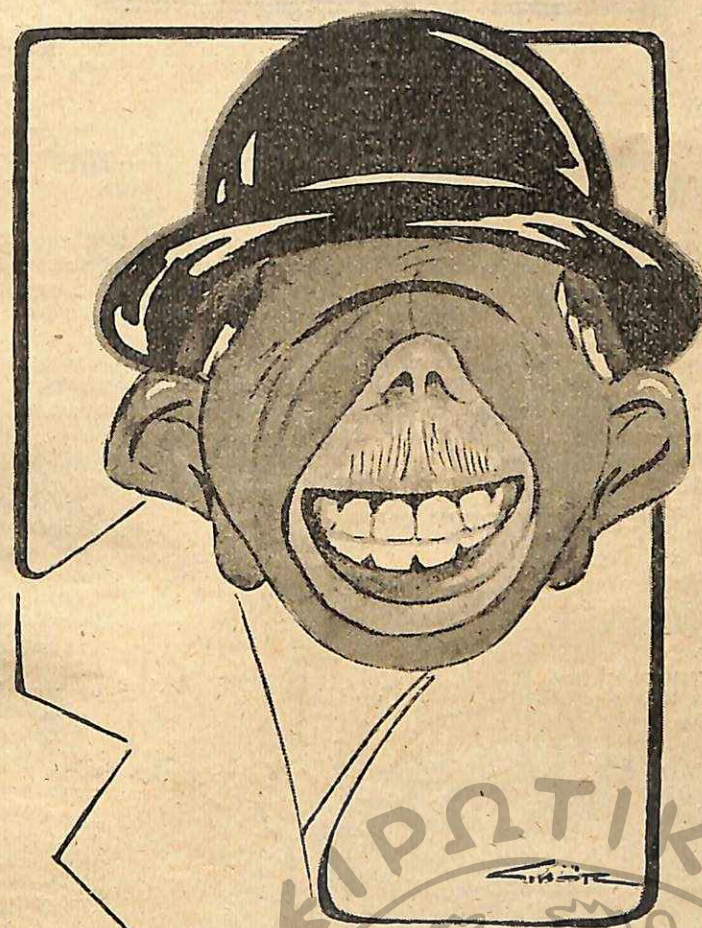
Κεῖνη τὴν ᾠρα ἔτριξε τὸ καντῆλι, καὶ πε-
ταχτήκαμε ἀλαφιασμένοι ἐγὼ μὲ τὸ Μιχαλάκη.

— Μὴ φοβόσαστε βρὲ κοψόχρονα, εἶπε χα-
μογελώντας ἡ κουμπάρα ἡ Θωμαῆ καὶ χτυ-
πώντας τὰ γόνατά τῆς μὲ τὰ δυὸ τῆς χέρια
ἐπρόσθεσε μὲ φωνὴ σιγαλὴ καὶ συρτή:

— Ἀμ, εἴσατε μικροὶ κι' ἄμαθοι ἐσεῖς
καὶ δὲν ἔχουν ἰδεῖ τὰ μάτια σας τίποτα...
οὔτε ἀκούσανε τ' αὐτιά σας!... Νά, τώρα
κοντὰ τὰ μεσάνυχτα, ἀπὸ τὸ δρόμο ἀπόξω
περνᾶνε ταχτικά καὶ καβαλλαρεοὶ μὲ φαριὰ
ἄλογα καὶ μὲ μαῦρες σέλες καὶ μόλις φτάνουν
κοντὰ στὴν ἐκκλησιά, γίνονται κουρνιαχτὸς
καὶ χάνουνται...

Δὲν ἐπρόφτασε καλὰ-καλὰ νὰ εἰπῇ τὴν κου-
βέντα τῆς, κι' ἕνα δυνατὸ καὶ παρατεταμένο
φύσημα τοῦ ἀέρα συγκλόνισε ὅλο τὸ σπῆτι.
Ἀπὸ τὸ νταβάνι κι' ἀπὸ τοὺς τοίχους πέσανε
στὸ πάτωμα μερικά κομμάτια χῶμα. Συγχρό-
νως ἕνας ἔξωφρενικὸς καὶ δαιμονισμένος κρό-
τος ἀκούστηκε.

Πεταχτήκαμε ὁλόρθοι, βγάζοντας κραυγὴν

Ο κ. ΣΠΥΡΟΣ ΣΙΜΟΣ

τρόμου, κι' ἀγκαλιάσαμε τὴν κυρὰ-Θωμαῆ βυ-
θίζοντας τὰ κεφάλια μας μέσα στὰ φουστὰ-
νια τῆς.

— Ὁρα κακὴ, εἶπεν ἐκεῖνη μὲ τὰ μάτια
γουρλωμένα καὶ κάνοντας τὸ σταυρὸ τῆς...
ᾠρα κακὴ κι' ὁ Θεὸς νὰ φυλάῃ τὸν κόσμον!...
Εἶναι ἡ ᾠρα τους καὶ περνᾶνε οἱ καβαλλαρεοὶ!

Καὶ μᾶς ἔσυρε, ἔτσι γαντζωμένους καθὼς
εἴμαστε, στὰ φουστάνια τῆς, καὶ μᾶς ἔβαλε
κάτω ἀπόνα χοντὸν πάπλωμα καὶ κουκούλ-
ωθήκαμε, ἐνῶ οἱ καρδιές μας χτυποῦσαν σὰν
ταμποῦρο!...

Ὅταν ξημέρωσε, βγαίνοντας ἀπὸ τὸ σπῆτι
τῆς κυρὰ-Θωμαῆς συνάντησα στὴν πόρτα τὴν
κυρὰ-Πλακοκεφαλὸν.

— Ὁρα καλὴ, γιὰ ποῦ τῶβαλες κυρὰ-Γιάν-
νενα;

— Ἀμ, ἐδῶ πάω παιδάκι μου στὴν κουμ-

πάρα σας τὴ Θωμαῆ νὰ πάρω τὸ σκονί τῆς.
— Τί τὸ θέλεις τὸ σκονί; Κλαριὰ θὰ
φέρῃς;

— Ἀσε με, παιδάκι μου... Αὐτὸ ποῦπαθα
δὲ λέγεται... Δὲν ἀκουσες τί ἔγινε τὴ νύχτα;

— Ἀμ, πῶς δὲν ἀκουσα!... Τοὺς ἀκουσα
καὶ τοὺς παράκουσα! Μοῦ κόψανε τὴ χολὴ
μου!...

— Γιὰ ποιὸς μιλάς, ρὲ Κωσταντῆ;

— Γιὰ τοὺς καβαλλαρεοὺς, κυρὰ-Γιάννενα.

— Τί καβαλλαρεοὺς μοῦ μολογᾷς βρὲ κοψό-
χρονο!... Ἀύσαζε ὁ ἀέρας πού νὰ φάῃ τὰ
κρεῖα σου... Εἶχα τὸ βαγνὶ ὅξω γιὰ νὰ τὸ
στιφάρω καὶ καθὼς εἶτανε κατηφοριὰ τὸ κύ-
λησε καὶ τόκανε ὅλο δόγες!... Καὶ θέλω τὸ
σκονί γιὰ νὰ πάω νὰ μαζέψω τὶς δόγες ἀπὸ
τὸ ρέμμα!...

ΛΓΗΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ

ΑΛΛΗΓΟΡΙΕΣ

ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ

Καλημέρα σκουλίκα μου, Έλεγε εδώ και λίγες μέρες ή χρυσή πεταλούδιτσα παιγνιδίζουσα άπάνου από τὰ λουλούδια του Βασιλικού Κήπου. Καλημέρα χνουδωτή μου και αλαφρόμυαλη, άπήντησεν ή σκουλίκα. — Και έξηκολούθησες. — Μά έγώ και άν είμαι σκουλίκα είμαι όμως νοικοκυρά φτωχή αλλά τίμια.

Ένα τινάγμα λίγης χρυσόσκονης από τὰ φτερά τής πεταλούδας ήταν ή άπάντησής. Νά με τι σέ πληρώνω θρωμοσκουλίκα που δέν ξέρεις τι σου γίνεται από κόσμο. Έγώ γλεντώ όσο μπορώ πιο πολύ και όπως βλέπεις σκορπίζω χρυσάφι άφθονο. Η αλήθεια είναι, άπαντὰ ή σκουλίκα, ένφ έκανε συγχρόνως διαφόρους έλιγμούς και έκουλούριζε τὸ κορμί της, πῶς σκορπάς άφθονο χρυσάφι μὰ όμως για νὰ τὸ έχης γυρίζεις από λουλούδι σὲ λουλούδι κι' έκει τρίβεις άπάνω στή κίτρινη σκόνι τους. Δέν έχεις σπῆτι παρά ξευχιτὰς όπου σου τύχη και στο τέλος σὲ φιλή κάποιο λουλούδι που προηγούμενος είχε φιληθῆ με τὰ πιο άρρωστημένα ζωύφια και πάει ή χρυσόσκονή σου και τὰ γλέντια σου, μολύνεσαι και ψωφάς.

Μέσα στή συζήτηση, που παρ' όλίγον νὰ καταλήξη σὲ ένα περίεργο σκουλικοπεταλουδόξυλο, μιὰ φωνή διακόπτει. Ήταν ένας σαλίγκαρος. Δέν παύετε τὰ μαλλώματα έσαλιάριζε και νὰ ρηῆτε νὰ μου βγάλετε τὰ κέρατά μου που έχουν μπη μέσα στο καθόκι μου και δέν μπορώ νὰ περπατήσω; Ο καυγάς διεκόπη άμέσως και ή σκουλίκα έσύρθη έως εκεί και ή πεταλούδα επέταξε. Τὸν έβοήθησε και τὰ δυὸ κερατάκια έδγκῆκαν μαζὺ με τὸ κορμί του. Μόλις ανέκτησε τὴν έλευθερία του ὁ σαλίγκαρος έμπῆκε στή μέση άμέσως.

Τι κάθιστε βρε κουτά ζωα και μαλλώνετε. Δέν πάει τὸ καθένα σὲ ὅ,τι τ' άρέσει λέω γὼ και νὰ αφήσετε τοὺς καυγάδες. Δέν κυττάζετε έμένα. Είχα κρύψει τόσο καιρὸ τὰ κέρατά μου από ντροπή γιατί είτανε κατὶ άσυνειθιστο και ένόμιζα τὸν έαυτό μου σὴν κατὶ παράξενο και ντροπισαμένο πλάσμα. Σήμερα όμως τὰ ξανάβγαλα, πάλι γιατί βλέπω πῶς τὰ κέρατά μου είναι τὸ πιο συνειθισμένο στο-

λίδι. Αφήστε λοιπόν τοὺς καυγάδες και ἄς ζῶ τὸ καθένα σας ὅπως τ' άρέσει κι' ὅπως σκέπτεται. Αὐτὰ έλεγε ὁ σαλίγκαρος στή σκουλίκα και στή πεταλούδα και έγέμιζε τὸ μέρος που καθότανε σάλλια.

Έν τῷ μεταξύ στὰ δέντρα άπάνω και στή χλωραστή τὰ πουλιά έκελαίδουσαν και φιλιούνταν άδιάφορα για τὴν άνηθικοθηβική συζήτηση που κάτω από τὰ μάτια τους γενότανε.

Μιὰ καρδερίνα μάλιστα άκουσε για μιὰ στιγμή τὸν καυγά έκελαίδιζε και γέρνοντας τὸ κεφάλι.

κατὸ φωνάζει σὲ ένα ψαρράκι που είχε ανέβει στήν επιφάνεια τής λιμνούλας του Βασιλικού Κήπου. — Έσὺ που είσαι κοντὰ σ'αὐτοὺς τοὺς βλάκες και έχεις και νερὸ δέν κουνεῖς τὴν οὐρά σου νὰ τοὺς βρέξεις νὰ σκάσουνε.

Τὸ ψάρι έδιπλώρωσε για νὰ δῇ και μόλις άντίκρυσε τὴν καρδερίνα τής άπήντησε: Δέν κάθεται φρόνημα αὐτοῦ που είσαι και τραγουδάς γλυκά γλυκά! Τι θέλεις και φυτρώνεις εκεί που δέν σὲ σπέρνουν; Έγὼ οὐτε ένα κλωνάρι λεβιθόχορτο δέν δίνω για τίποτε, έπρόσθεσε. Άνοιξε τὰ σπάρραχνά του και ευθίστηκε στὰ νερά τής λίμνης του.

Έν τῷ μεταξύ ή συζήτησις κατὸ έξακολουθοῦσε ζωηρή και θὰ φθάγανε στὰ χοντρά άν σὲν περνοῦσε από κοντὰ ένα έρωτευμένο ζευγαράκι. Μπρὸς στὸν κίνδυνο του τσαλαπατήματος ὁ καυγάς διεκόπη στο λεπτό. Η πεταλούδα επέταξεν άμέσως, ή σκουλίκα έχώθηκε στὶς τρύπες της και ὁ σαλίγκαρος στο καθόκι του.

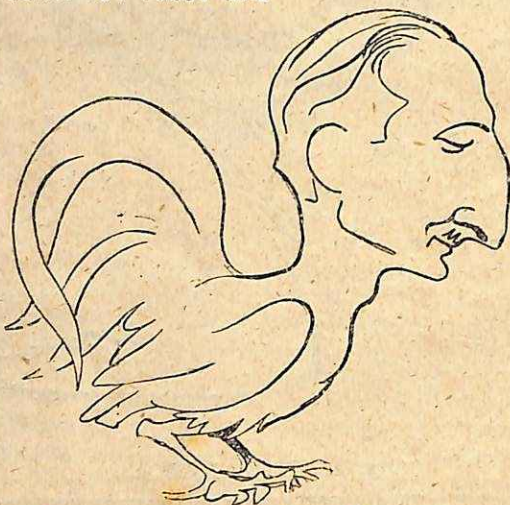
Εκείνος που μοῦ διηγήθηκε ὅλη αὐτὴ τὴν κουβεντολογία τῶν ζωῶν μετ' εἶπε:

— Βλέπεις πῶς σ' ὅλες τις μορφές τής ζωῆς τὰ ὡα γίνονται κι' ύστερα μοῦ παραπονεῖσαι για τοὺς ανθρώπους. Έ τι λές δέν είσαι και σὺ λιγάκι βλάκας που κάθσαι και κατακρίνεις τὴ σημερινή ζωή;

Τὸν κυττάξα καλὰ και για στιγμή τὸν πέρασα για τρελλόν.

Υστερα όμως από πολὺ ὥρα και ένφ ὁ φίλος

ΤΥΠΟΙ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΜΑΣ

Ο κ. Σπύρος Κονιδάρης

μου χαμογελοῦσε για τὴν άπορία μου βρῆκα τὸ τί ἤθελε νὰ πῇ.

Κι' έκατάλαβα τὴν πραγματική σημασία τής αλληγορίας του Σαντεκλερ.

ΣΠΥΡΟΣ ΚΟΝΙΔΑΡΗΣ

Εἰς ἓν έμπορικὸν κατάστημα:

Υπάλληλος. — Για χατήρι σας αὐτὸ τὸ ὕφασμα θὰ σᾶς τὸ αφήσω 30 φράγκα!

Πελάτης. — Εἰς αὐτὴν τὴν τιμὴν θὰ σᾶς τὸ αφήσω κι' ἐγὼ!...

Στὸ Δημοτικὸν Θέατρον:

— Έχω διαταγή, ὅσοι άνεβαίνουνε στὰ θεωρεῖα ν' αφήνουν τὸ μαστοῦνί τους.

— Δέν ἔχω μαστοῦνι.

— Νὰ πάρης ένα, νὰ τὸ αφήσης, κι' έπειτα ν' άνεβῆς...

Μεταξὺ μεθυσμένων:

— Εμένα, ρέ, εἶπες νὰ στείλουν στοὺς Δαφνί;

— Όχι, εἶπα ἀπλῶς ὅτι πρέπει νὰ σὲ... βγάλουν!

Μεταξὺ πολιτευομένων:

— Τί γίνεται στήν έπαρχίαν σου;

— Συνδυασμός από τρεῖς...

— Α, κατάλαβα! Συντριάσμός!

— Θὰ πάροῦμε ἐπὶ τέλους δάνειον;

— Όχι! Μόνον βιδάνιον.

— Εδιάβασες τὸ σημερινὸν κύριον ἄρθρον τής...

— Ναι. Πραγματικῶς ἦτο χοίριον ἄρθρον!!

— Εἶδες πάλι ὕψωσι ἢ λίρα σήμερα;

— Φυσικά. Ο ταπεινὸν έαυτὸν ὕψωθή-σεται!...

— Πόσον ἐτῶν εἶσθε;

— 31!

— Ασφαλῶς χαρτοπαίκτης εἶσθε!!

Θεωρία εἰς νεοσυλλέκτους:

Δεκανεῖς. — Διὰ νὰ κάνετε μεταβολὴν πρέπει νὰ φέρετε τὰ ὀπίσθιά σας εἰς τὸ πρόσωπόν μου.

— !!!

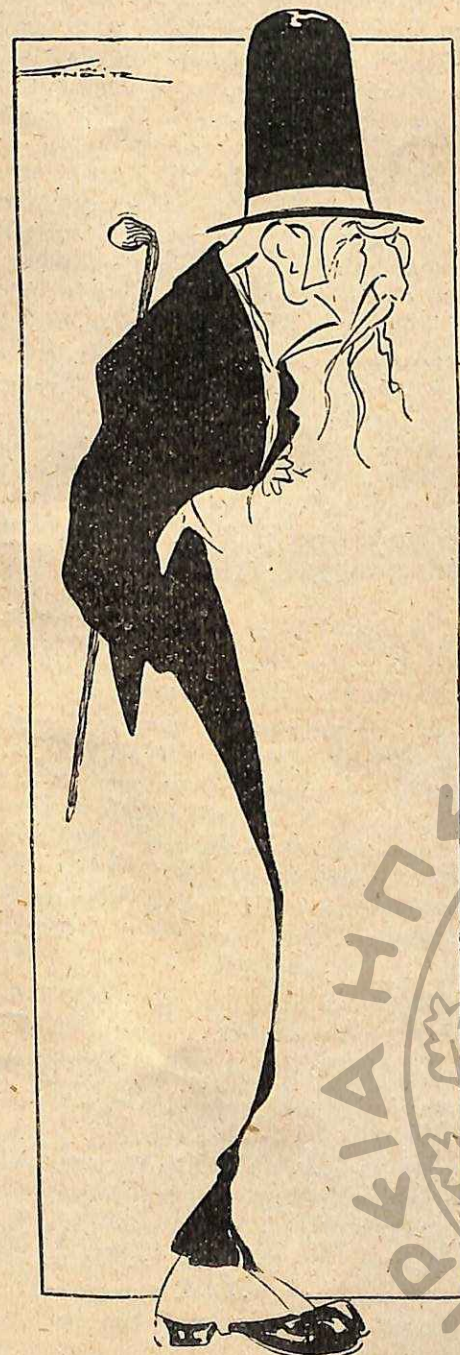
Ένας χονδρὸς - πολὺ χονδρὸς κύριος, έκαυχάτο προχθές εἰς κύκλον φίλων διὰ τὴν δύναμιν τής γροθιάς του, άφηγούμενος ὅτι πέρυσιν με μιὰ γροθιά έρριψε κάτω ένα ὄνον.

— Καὶ τὸν έφόνευσες; Παρεμβαίνει ὁ φίλος κ. Λεβέντης.

— Βεβαιότατα!

— Αμ' τότε έσὺ, φίλε μου, είσαι Β' Έκδοσις του Κάιν!!

Ο Λεβέντης τώστρωσε στὰ πόδια...

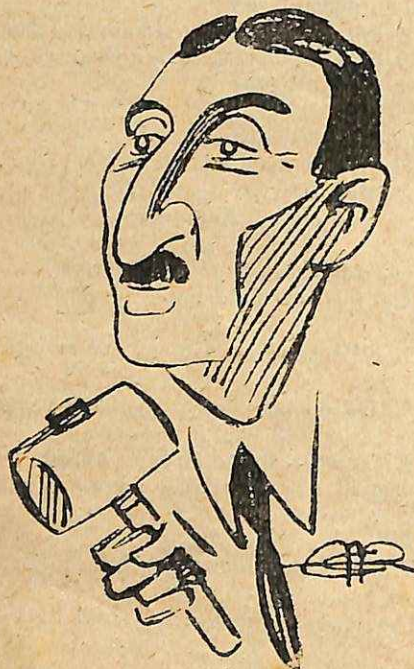

Ο Στρατηγὸς κ. Γ. ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗΣ.

ΠΟΛΥΤΙΜΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Αφότου οί Τοῦρκοι ἐπλημύρισαν τὴν Ἀθήνα μὲ τὰ καραβάνια τῶν προσφύγων καὶ κάθε τρύπα ἀπέκτησε τιμὴν, πὺν ἄλλοτε δὲν εἶχαν οὔτε τὰ πολυτελέστερα μέγαρα, ἔχασε τὴ σημασία του τὸ γνωστὸν σοφὸν παράγγελμα «τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δῆμῳ». Σχεδὸν δὲν ὑπάρχει πιά κύριος στὸν οἶκό του, διὰ τὸν ἀπλούστερον λόγον, ὅτι κάθε οἶκος ἔχει μεταβληθῇ εἰς δημόσιον μέρος. Ἡ ἀκό-

ΤΥΠΟΙ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΜΑΣ

Ὁ διευθυντὴς τοῦ σατυρικοῦ «ΚΟΠΑΝΟΣ»
κ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

λουθη ἱστορία θ' ἀποδείξῃ τὸ πρᾶγμα καὶ θὰ διδάξῃ τοὺς Ἀθηναίους, προπάντων δὲ τὶς Ἀθηναίες, νὰ προσέχουν πολὺ ὅταν ὁμιλοῦν, ἔστω καὶ στὸ σπίτι τους.

Ὑστερὰ ἀπὸ περιπλανήσεις, πὺν ἡμποῦσαν ν' ἀποτελέσουν θέμα συγχρόνου ὁδυσείας, κατῳρθῶσα τέλος πάντων ν' ἀνακαλύψω ἓνα δωμάτιο σ' ἓνα σπίτι πὺν εἶχε δυὸ ὀλα-ὀλα. Τὰ κρατοῦσε μιὰ χήρα περασμένης ἡλικίας, μὲ τὴν ἀνεψιάν της πὺν δὲν εἶχε παρὰ μόνον αὐτὴν ὡς προ-

στάτην. Θὰ δῆτε τί πολύτιμος προστάτης ἦτο ἐκείνη ἡ θεία...

Ὅταν παρουσιάστηκα καὶ ἤκουσα τὸ νοῖκι πὺν μοῦ ζητοῦσε ἡ ἀξιοσέβαστος θεία, σιγκώθηκα γιὰ νὰ πάρω τὰ βουνά, ἐκείνη ὅμως τὴ στιγμή παρουσιάσθηκε ἡ χαριτωμένη ἀνεψιά, ἐπλήρωσα ὅτι μοῦ εἶχαν ζητήσῃ κ' ἐκράτησα τὸ δωμάτιο.

Ἐνας τοῖχος μὲ μιὰ πόρτα μ' ἐχώριζαν ἀπὸ τὸ ἄλλο δωμάτιο πὺν ἔμενε γιὰ τὴ θεία καὶ τὴν ἀνεψιά. Ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ ἐξηγεῖ ὕστερὰ ἀπὸ ἓνα διάστημα πὺς ἐγνώρισα τὴν ἐξῆς κρίσιμη συνδιάλεξη πὺν, κολλώντας τ' αὐτὴ μου στὴν πόρτα, ἤκουσα ν' ἀνταλλάσσεται μεταξὺ τῶν δύο.

«Κόρη μου, ἂν καὶ θυσιάσαμε τὸ ἓνα δωμάτιο καὶ στριμωχθήκαμε ἐδῶ μέσα, μᾶς εἶναι δύσκολο νὰ ζήσουμε μὲ τὶς σημερινὲς ἀκρίβειες.

— Τί νὰ γίνῃ, θεία μου; Ὑπομονή.

— Μήπως νομίζεις πὺς ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου; Γιὰ σένα λυποῦμαι καὶ θυμῶνῶ, ὅταν σὲ βλέπω νὰ στέρῃσαι καὶ νὰ ὑποφέρῃς, σὺ τόσο ἔμορφη, ἐνῶ ἄλλες...

Στὸ σημεῖον αὐτό, ἀντὶ ἀπαντήσεως ἐδόθηκε ἓνας ἐλαφρὸς στεναγμός. Σὲ λίγο, ἤκουσα πάλι τὴ φωνὴ τῆς θείας:

— Τὴν εἶδες τὴν ἀντικρυνή μας τὴν Τοῦλα; Σήμερα ἐβγήκε πάλι μὲ καινούρια ρόμπα καὶ καινούρια παπούτσια...

Φαίνεται ὅτι στὸ σημεῖο αὐτό, ἡ ἀνεψιά σήκωσε τὰ χέρια της ψηλὰ σὰν νὰ θελε νὰ διαμαρτυρηθῇ γιὰ τὴν ἀδικία καὶ τὴν ἀνισότητά. Ἡ ἄφωνη ὅμως αὐτὴ διαμαρτυρία ἐθῶκεσε τὴ θεία, ἡ ὁποία εἶπε μὲ πνιγμένη φωνή:

— Μὲ τὸ νὰ σηκώνῃς τὰ χέρια σου ψηλὰ δὲν γίνεται τίποτε...

— Μὰ τότε λοιπὸν τί θέλεις νὰ σηκώσω θεία μου;

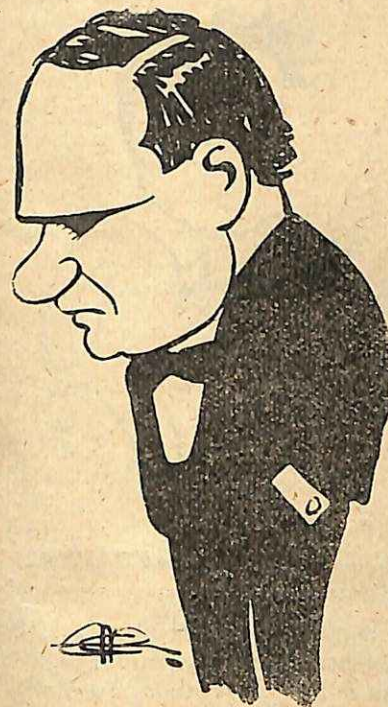
— Νὰ σοῦ πῶ...

Ἀπὸ κείνη ὅμως τὴ στιγμή δὲν μπόρεσα πιά ν' ἀκούσω παρὰ κομμένες λέξεις καὶ φράσεις ἀσυνάρτητες.

— Ἀνόητη... βλακεία... Ποιὸς θὰ τὸ μάθῃ!... Λοῦσα... Αὐτοκίνητα... Καὶ ὠραίος... Φοβᾶσαι; Ἐννοια σου καὶ ξέρω ἐγώ...

Εἶταν φανερὸ πὺς ἡ θεία ἐπρότεινε κάτι πὺν ἡ ἀνεψιά δὲν ἐδέχετο στὴν ἀρχή.

ΤΥΠΟΙ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΜΑΣ

Ὁ κ. Γιάγκος Ἀργυρόπουλος

Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ἡ ἀντίδρασις ἐπεφτε, ὡς πὺν ἀνήγγειλε τὴν τελειωτικὴ ὑποχώρησι ἡ ἀκόλουθη φράσι τῆς ἀνεψιάς.

— Ἀφοῦ ἐπιμένεις...

Σὲ λίγο, ἡ θεία μὲ ὕψος θριαμβευτικὸ ἔμπαινε στὸ δωμάτιό μου καὶ μοῦ ἐπέδιδε τὸ ἀκόλουθον τελεσίγραφον:

— Κύριε, πρέπει νὰ μᾶς ἀδιάσετε τὸ δωμάτιο διότι μᾶς χρειάζεται.

Ἀναγκάσθηκα νὰ φύγω, δότι τὸ στόμα τῆς χήρας δὲν ἐχωράετο.

Μετὰ δύο μῆνες, εἶδα τὴν ἀνεψιά μέσα σ' ἓνα πολυτελέστατο ὠτό, βουτηγμένη στὰ λούσα καὶ στὰ διαμαντικά, νὰ κάμῃ παρέλαση ἀπὸ τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου. Πὺς εἶχε γίνῃ τὸ θαῦμα; Βέβαια, ὅχι μὲ τὸ νὰ σήκωσε ψηλὰ τὰ χέρια της. Ἀλλοίμονο! Στὰ χρόνια μας ὁ οὐρανὸς δὲν ἀκούει πιά αὐτὸν τὸν τρόπο τῆς ἐπικλήσεως... Μὲ τὸ σήκωμα ὅμως τῶν κάτω ἁκρῶν... Θεοῦ, Κύριε, φυλακὴν τῷ στόματί μου!...

ΑΔΙΑΚΡΙΤΟΣ

ΜΠΑΛΑΝΤΑ ΑΣΤΕΓΟΥ

Στὸν Πρόεδρον τοῦ Συλλόγου τῶν Ἀστέγων.

Μερόνυχτα στοὺς δρόμους τριγυρνῶ
Κρατώντας στῶνα χέρι μου φανάρι.
Ξυπνᾶω πρὶν ἀπὸ τὸν πετεινὸ.
Φωνάζω: «Ποιὸς μὲ θέλει γιὰ νοικάρη;»

Τὶ κρῖμα πὺν δὲν εἶμαι σαλιγκάρι!
Δώστε μου μέρος γιὰ νὰ σπιτωθῶ.
Οὔτε δωμάτιο βρίσκω κι' οὐτ' ἀμπάρι!
Ποῦ διάβολο νὰ πάω νὰ κοιμηθῶ;

Τὴ νύχτα μου στὸ Ζάππειο περνῶ
Σ' ἓνα παγκάκι, δίχως μαξιλάρι.
Καὶ στὸ ταβάνι μου — τὸν οὐρανὸ —
Μὲ κοροῖδεύει τὸ τρελλὸ φεγγάρι!

Τὴ μέρα βγάζω κάλους στὸ ποδάρι:
Γυρνῶ ζητώντας τρύπα νὰ χωθῶ.
Κοιμῶνται μέσ' τ' ἀχούρια κι' οἱ... γαϊδάροι!
Ποῦ διάβολο νὰ πάω νὰ κοιμηθῶ;

Γράφω, τηλεγραφῶ, τηλεφωνῶ...
Δέκα μεσίτες ἔχω ἀγκαζάροι.
Ἀλλοίμονο ὅμως ματαιοπονῶ!
Κι' ὅλοι ἀπαντοῦν μὲ τὸ ἴδιο τὸ τροπάρι:

«Φτωχέ! νὰ σ' ἐλέησῃ ἡ Θεία Χάρη!»
Ἀχ! λυπηθῇτε με! Θὰ τρελλαθῶ!
Κανεῖς ὅμως δὲ θέλει νὰ μὲ πᾶρῃ;
Ποῦ διάβολο νὰ πάω νὰ κοιμηθῶ;

ΕΝΒΟΙ

Ἰδιοκτῆτες! Ἀλλήλων τὰ βάρη
Βαστάζετε... Δόστε μου ὅ,τι ποθῶ:
Δὲν ἔχω τοῦ Διογένη τὸ πιθάρι!
Ποῦ διάβολο νὰ πάω νὰ κοιμηθῶ;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ Ο ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΣ

ΣΑΝ ΣΕ ΒΛΕΠΩ
(Παρωδία)

Σὰν σὲ βλέπω τὸ πρωὶ στὸ παραθύρι
Νὰ βουρτσίζῃς τὴ φορτσάδα τῆς νυκτὸς
καὶ στὸ χέρι νὰ κρατῇς ξεσκονιστήρι
ὡς ἂν διάβολος μοῦ φαίνεσαι στητός.

Μ' αὐτὸ τὸ βλέμμα σου τὸ πονηρὸ
ζυτῆς τὸν γείτονα τὸν τρυφερό
κι' ἐγὼ σὲ βλέπω πὺν περνῶ
[καὶ... ξερονῶ!!]

ΖΙΖΑΝΙΟΝ

Πὺς βρίσκει κανεῖς τὸν διάβολό του.

ΤΙ ΛΕΓΟΥΝ ΤΑ ΚΟΥΔΟΥΝΙΑ ΤΗΣ ΚΑΜΗΛΑΣ

Στὸν καιρὸν τοῦ Σουλτάνου Χαμήτ ὁπότε αἱ θέσεις τῶν νομαρχῶν ἐδίδοντο, ὅπως καὶ στὸν καιρὸν τῶν παλαιῶν Σουλτάνων, σ' ἐκείνους ποῦ ἐδίδον στὸ αὐτοκρατορικὸν ταμεῖον τὰ περισσότερα, διάσημος ἐν Νομάρχαις διὰ τὸ «τρώγειν» ἦτο ὁ Μαχμουτ πασᾶς, ὁ μετέπειτα διατελέσας καὶ ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν.

Αὐτὸς ἐγύρισε ὅλας σχεδὸν τὰς νομαρχίας τῆς Αὐτοκρατορίας καὶ κυριολεκτικῶς τὰς ἐρήμαξε. Καὶ τὴν παραμικροτέραν δουλειὰ δὲν τὴν ἐτελείωνεν ἂν δὲν ἔτρωγεν ἀπὸ τοὺς ἐνδιαφερομένους πολλὰ ἢ ὀλίγα, προτιμῶν βέβαια τὰ πολλὰ πάντοτε, μὴ ἀποστέρων ὅμως καὶ τὸν μικρὸν λουκουμά.

Δὲν ἐχρονотρίβει δὲ πολὺν καιρὸν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν θέσιν. Ἄμα ἔδλεπεν ὅτι εἶχε πλέον πάρει ὅσα μπορούσε νὰ πάρῃ καὶ ὅτι ἤρχιζεν ἐκεῖ ἡ ἐποχὴ τῶν ἰσχυρῶν ἀγελάδων, ἐξεύρισκε τὸν τρόπον νὰ στείλῃ ἀπὸ τὰ κλοπιμαῖα εἰς τὸν Σουλτάνον Χαμήτ τὴν μερίδα τοῦ λέοντος καὶ

ἀμέσως μετετίθετο εἰς ἄλλην Νομαρχίαν ὅπου ξανάρχιζε νὰ ρουσφετολογῇ ἀγρίως.

Γυρίζων ἔτσι ἀπὸ Νομαρχίας εἰς Νομαρχίαν ἔφθασε μιὰ φορὰ καὶ εἰς τὴν Ἀγκυραν.

Ἡ σημερινὴ κεμαλικὴ πρωτεύουσα ἦτο τότε ἄδωρος μὲν πόλις τῆς Ἀνατολῆς, ἀλλὰ πλουσιωτάτη. Δὲν εἶχεν ὑποστῇ ἀκόμη τὴν καταστροφὴν ποῦ ἐσημείωσεν ἡ κατὰ τὸν πόλεμον ἐκραγεῖσα ἐκεῖ μεγάλη πυρκαϊά. Δὲν εἶχον ἐκτοπισθῇ καὶ οἱ Ἀρμένιοι κάτοικοί της, οἱ ὅποιοι συνεχέντρουν εἰς χεῖράς των ὀλόκληρον σχεδὸν τὸ ἐμ-

Ὁ μουσουργὸς κ. ΔΑΥΡΑΓΚΑΣ

πόριον τῆς κεντρικῆς Μικρασίας. Καὶ ἡ πόλις ἔπλεεν εἰς πλοῦτη ἀμύθητα.

Ὅταν ὁ Μαχμουτ πασᾶς διωρίσθη Νομάρχης της καὶ ἔφθασεν ἐκεῖ, ἦτο Αὐγουστος μὴν καὶ οἱ πλουσιώτεροι τῶν κατοίκων παρέθεσαν πρὸς τιμὴν του, ἕξω εἰς τὰ ἀμπέλια, πολυτελέστατον γεῦμα.

Ὁ πασᾶς μετέβη, ἔφαγεν, ἤπιεν, ἐγνώρισεν ἕνα πρὸς ἕνα τοὺς ἀμφιτρυφῶντας του καὶ τί περιεῖχεν ἡ τσέπη ἐκάστου καὶ ἐπειδὴ εἶχον ἀρχίσει νὰ τῷ ὁμιλοῦν περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ἐπιλύσεως διαφορῶν ἐκκρεμῶν ἐπαρχιακῶν ὑποθέσεων ἐπικαλούμενοι τὴν ἐνεργητικότητά του χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ὑπόσχωνται τίποτε, ἐσκέφθη ὅτι καιρὸς ἦτο νὰ τοῖς πῇ ἐμμέσως ὅτι καμμία τῶν ὑποθέσεων τῶν δὲν θὰ ἐτελείωνεν ἂν δὲν εἰσῆγγετο εἰς τὸ γραφεῖον του συνοδευομένη καὶ ἀπὸ τὸ κατάλληλον ρουσφέτι.

Πῶς νὰ τοῖς τὸ πῇ ὅμως;

Ἡ σκέψις αὕτη ἐβασάνισεν ἀρκετὴν ὥραν τὸ πνεῦμα τοῦ Μαχμουτ πασᾶ, ὁπότε βλέπει μακρόθεν ἐρχόμενον ἀπὸ τὸν δημόσιον δρόμον ἕνα караδάν ἀπὸ καμήλες, φορτωμένους διάφορα ἐμπορεύματα τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Ἀνατολῆς.

Ἡ καμήλες, εἴκοσι-τριάντα στὴν γραμμή, ἤρχοντο σιγά-σιγά, σεινόμεναι

καὶ κουνάμεναι καὶ ποιῶσαι κουδονίζειν τὰ περιδέραια τῶν μικρῶν καὶ μεγάλων κουδουνιῶν μὲ τὰ ὁποῖα συνειθίζουν στὴν Ἀνατολὴν νὰ στολίζουν τοὺς μακροὺς λαίμους των.

Ὁ πασᾶς ἐνεπνεύσθη!

— Ἀκοῦτε, λέγει εἰς τοὺς συνδαιτυμόνας του, τί ὥραίαν συναυλίαν ποῦ ἀποτελοῦν οἱ ἤχοι τῶν κουδουνιῶν;

— Ὁραιοτάτην, ὁμολογοῦμένως, ἀπήντησαν ἐν χορῷ ὅλοι.

— Κυρίως ὅμως διακρίνονται τρεῖς ἤχοι, ὁ βαρὺς, τῶν μεγάλων κουδουνιῶν, ὁ μέσος, τῶν μετρίων διαστάσεων καὶ ὁ ὀξύς τῶν μικρῶν.

— Ἔβει πασᾶ μ' οὐλέ ντιρ, διεβεβαίωσαν πάντες.

— Καὶ ξεύρετε τί λέγει τὸ κάθε κουδούνι, ἀπ' αὐτά;

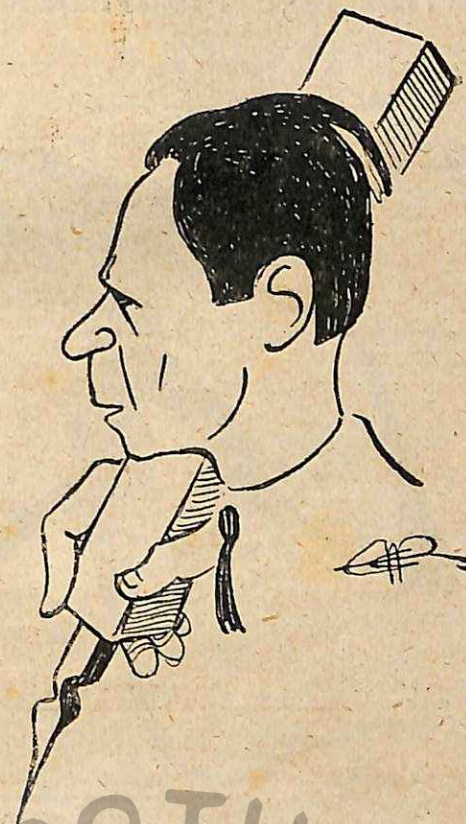
Οἱ δαιτυμόνες ἔμειναν τὴν φορὰν ταύτην ἀναυδοί.

— Νὰ σᾶς τὸ πῶ ἐγώ, ἐξηκολούθησεν ὁ πασᾶς: τὰ μεγάλα κουδούνια μὲ τὸν χονδρὸ τὸν ἤχό τους λένε: «Ἀλαλούμ, ἀλαλούμ, ἀλαλούμ!» (Ἀηλαδὴ νὰ πάρουμε, νὰ πάρουμε, νὰ πάρουμε.) Εἰς τὰ μεγάλα ἀπαντοῦν ἀμέσως τὰ μικρότερα, λέγοντα ἐρωτηματικῶς: «Νέρντεν, νέρντεν, νέρντεν;» (δηλαδὴ «ἀπὸ ποῦ, ἀπὸ ποῦ, ἀπὸ ποῦ!») Τὴν ἀπάντησιν τὴν δίδουν τότε τὰ πολὺ μικρὰ κουδούνια, τὰ ὁποῖα μὲ τοὺς ὀξεῖς καὶ βιαστικούς των ἤχους μοιάζει νὰ λένε: «Μπουρντάν—σουρντάν, μπουρντάν—σουρντάν, μπουρντάν—σουρντάν» (δηλαδὴ ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ, ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ, ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ).

»Αὐτὰ λέγουν τὰ κουδούνια τῆς καμήλας καὶ ἀπορῶ πῶς ἐσεῖς ἄνθρωποι ἐμπειροὶ καὶ πρακτικοί, δὲν τὸ ξεύρατε καὶ περιμένατε νὰ σᾶς τὸ πῶ ἐγώ.

Οἱ συνδαιτυμόνες ἀλληλοεκτυτάχθησαν, ἠγνόησαν τί ἤθελε νὰ πῇ ὁ νέος τῶν νομάρχης καὶ ἀπὸ τότε ἐφρόντισαν νὰ τὸν «ταῖσουν» τόσα, ὥστε καταβαλὼν μετὰ τινα ἔτη ἕνα γενναῖον λουφὲν εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ Σουλτάνου νὰ διορισθῇ ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν, εἰσπράττων γενναίως μερίδας ἀπὸ ὅλους τοὺς, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του, ρουσφετολογούντας Νομάρχας τοῦ Κράτους.

Κ. ΜΑΚΡΙΑΗΣ

Ὁ κ. Κωνστ. Παπαλεξάνδρου

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ἐκεῖνος στὸ παράθυρο
κι' αὐτὴ στὸ περιβόλι
τὶ ὁμιλίες ἔκαναν
καταλαβαίνει' ὅλοι!

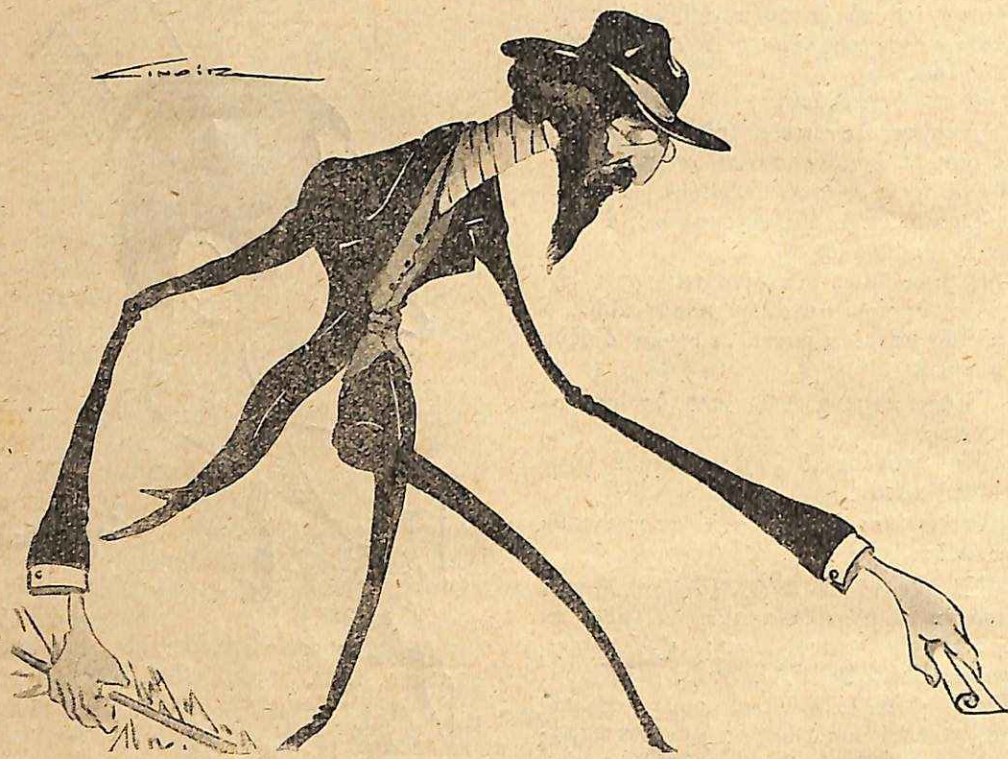
Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς
καὶ ἡ πανοῦργα Εὐὰ
ἐπαρκαλεῖ τὸν Ἀδάμ
καὶ τοῦλεγε: Κατέβα!

Κι' ἐκεῖνος γὰρ νὰ μὴν ἀνισταθῇ,
στῆς Εὐᾶς τὸ χατήρι
σὺν βλάκας ἐσαλτάρισεν
ἀπὸ τὸ παραθύρι!

Κι' ἀφοῦ τὸν ἐκατάφερε
τὸν ἄμοιρο τὸν φίλο
καὶ δάγκασε τὸ μῆλο

Νὰ σοὺ καὶ ἕνας ἄγγελος
σὺν πεθερὸς ἐφάνη
μὲ μιὰ ρομφαία πύρινη
στὸ χεῖρι τὸ... στεφάνι!!

ZIZANION

Ο ποιητής κ. ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΝΕΗΣ

ΕΙΣ ΕΞΟΦΛΗΣΙΝ ΤΩΝ ΧΡΕΩΝ ΜΑΣ

ΧΡΕΟΣΤΑΣΙΟΝ

Πάντα η ζωή μας τώρα όλη με το **χρέος** ρέει
και γεννιόμαστε με ... **χρέος** και πεθαίνουμε με ... **χρέη** !
Και **χρουστούμε** και στον ένα και **χρουστούμε** και στον άλλο
πάντα θάχουμε ένα ... **χρέος** ή μικρό είτε μεγάλο !

Έγεννήθηκες ; **χρουστάεις** την ζωή σου στον παπάκη
και στον ... φίλο της μαμάς σου θά **χρουστάεις** κομματάκι !
Σάν μικρός **χρουστάς** πειδ λίγο, όταν όμως γίνης νέος
μεγαλώνει και το μπόι μεγαλώνει και το ... **χρέος** !!

Τώρα ; **χρέος** στον μανάβη, στην πανσιόν, στον γαλατζή σου
και νομίζεις πως το **χρέος** στεφανώθηκε μαζί σου
Καί, πού να πρωτοπληρώσης που **χρουστάς** σε τόσα μέρη
χρουστάς τόσα στον μπακάλη κι' άλλα τόσα στον μπαρμπέρη !

Τέλος ! κάνεις κονταμάρα και παντρεύεσαι ! Άλλοι σου !
τώρα θά **χρουστάς** καυμένε, τὰ μαλλιά της κεφαλής σου !!
Μά, κι' αν ο Θεός τὰ φέρη κι' έτσι δεν **χρουστάς** άλλοι,
άμα κάνης τέτοιο πράμα, θά ... **χρουστάς** στην Μιχαλού !!

ΑΚΡΟΣ ΛΩΤΟΣ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΣΤΑΝΤΖΟΥ

Βαδίζαμε προς το Έσκη Σεχίρ. Ήταν τότε ο
καιρός των ραγδαίων προελάσεων κατά
τάς οποίας έκοιμούμαστε την μία μέρα στο
Ίνεγκιόλ και την άλλη στο Παζαρτζίκ. Εύτυχώς
ούτε από τον καιρό έφοβούμαστε, ούτε από την
πεινά, γιατί και λιματισμό καλό είχαμε και άρ-
βηλα καλά και τρόφιμα άφθονα. Άνοιγαμε το
σακκίδιό μας και βρήκαμε μέσα ό,τι φagώσιμο
χρειάζεται για ένα στρατιώτη κατά το διάστημα
μιάς πορείας. Τι τὰ θέλετε όμως, η πορεία εί-
ναι πάντοτε κουραστική και όταν κανείς είναι
κουρασμένος τίποτε δεν τον ένδουσιάζει. Ούτε
η τροφή ούτε ο λιματισμός ούτε το μεγαλείο,
ούτε η δόξα. Και αν δεν ήταν μαζί μας ο περι-
φημος Στάντζος του λόχου, ένας φαντάρος ξου-
ρισμένος, με μία σουβλερή μύτη, με κάτι μάτια
μικρά και ευκίνητα που πετούσαν διαρκώς κω-
μικές άστραπές, μ' ένα στόμα μεγάλο που δια-
τηρούσε πάντοτε μίαν γελοίαν στάσιν έτοιμο να
ξεσπάση σε ήχηρά χάχανα έπαρchiώτου, ο δρό-
μος θά μάς έφαινετο μαρτυρικός. Όσοι δεν
έγνώριζαν το Στάντζο τον έλεγαν κοθώνι.
Άλλά ο Στάντζος κάθε άλλο ήτο παρά κοθώνι.
Είναι αλήθεια ότι η στολή του ήταν υπερβο-
λικά μεγάλη και φαρδιά αναλόγως με το Ίαπωνι-
κό του άνάστημα, και αυτό ίσως να τον έκα-
μνε να φαίνεται κοθώνι, αλλά ο Στάντζος ήταν
ένas τύπος έξυπνος, δαιμόνιος, σατανικός πρό
παντός εις τίς δουλειές που έσκάρωνε. Οι φαν-
τάροι που τον είξεραν διά να τον πειράζουν
τον έρωτούσαν οσάκις τον έβλεπαν.

— Πού τὰ βρήκες μωρέ Στάντζο αυτά τα
ράσα ; Αυτά κάνουν μόνο για τον Γολιάθ.

— Δεν πειράζει, πατριδα, είμαι μικρός ακόμη
και θά μεγαλώσω.

Το στράτευμα ο Στάντζος το όνόμαζε «Εται-
ρεία Έλληνικών επιχειρήσεων» και προσέθετε
στο τέλος ότι ήτο και αυτός μέτοχος εις τάς
επιχειρήσεις αυτές.

Εις τὰ περίεχωρία ήτο γνωστότατος και πρό
πάντων σε όλους τους Τούρκους των οποίων
τη γλώσσα κατώρθωσε να μάθη σε λίγο διάστη-
μα, όχι βέβαια καλά, αλλά όσα του έχρειάζοντο
για τον σκοπό του τουλάχιστο. Έξαφνα είξερε
πως λέγουν τίς όρνιθες «ταβούκ» τὰ αυγά «γιο-
μουρτά», τὰ άρνιά «κουζού», το ψαμί «έκμέκ»,
το τυρί «πεινίρ» και όλα τὰ άλλα πράγματα
που χρειάζονται για μιá απαραίτητο φιλική
σχέσι σάν το «έφέντημ» π. χ. και το «έίβαλ-
λάχ» εύχαριστώ.

Κοντά σ' ένα δάσος καθίσαμε να φάμε. Ο
Στάντζος έλειπε. Έτσι τώκανε πάντα. Τον
έζητήσαμε παντού για να περάσουμε την
ώρα μας αλλά πουθενά δεν ήτο. Έξαφνα εκεί
που τρώγαμε παρουσιάζεται μπροστά μας παρα-
δόξως παχύτερος από πριν και σοβαρός. Δεν
είχαμε προφθάσει να συνέλθουμε από την έκ-

πληξί μας και τον βλέπομε να βγάξη κάτω από
τον μανδύα του δύο χήνες δόλοσπρες παχειές
και σπαρταριστές σάν μοδιστρούλες της όδοι
Έρμου και μάς λέγη ειρωνικά :

— Τι είν' αυτά μωρέ που τρώτε; Πφ!... Ξέ-
ρετε σεις να φάτε; Να τι τρώγω εγώ ...

— Πού τὰ ηύρες πάλι αυτά τὰ πετούμενα 'ρε
Στάντζο;

— Μή ρωτάτε που τὰ βρήκα. Έλάτε τώρα να

τὰ μαγειρέψωμε και να τὰ φάμε. Ή φτώχεια
θέλει καλοπέρασι, βλέπεις...

Έτσι συνέβαινε κάθε φορά που καθώμαστε
να φάμε ο Στάντζος έβγαζε κάτω από τον μαν-
δύα του πότε ένα πετεινό, πότε κανένα πουλε-
ρικό και το στρατιωτικό μας περνούσε όλο ζωή
και κότα.

Πλησιάζαμε κοντά στο Έσκη Σεχίρ σχεδόν
και καθήσαμε να φάμε για να μη μπούμε στην
πολιτεία νηστικοί. Αυτή τη φορά όμως ο Στάν-
τζος είχε γίνει άφαντος. Έλειπε από την ώρα
που ξεκινήσαμε από το Τσουκνούρ Χισάρ και
κανείς δεν είξερε τί είχε γίνει. Τον γυρεύαμε
παντού αλλά πουθενά δεν τον ηύραμε. Βρέ
Στάντζος από δω, Στάντζος από εκεί, αλλά δε
βαριέσαι, άφαντος ο Στάντζος.

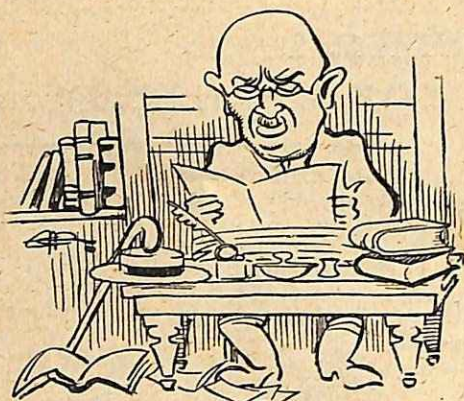
— Βρέ μπας και τον έπιασαν οι Τούρκοι
αίχμάλωτο;

— Μήπως τον σκότωσε κανένας Τσέτης;

— Μήπως σχίστηκε η γής και τον κατάπιε;

Αυτούς τους συλλογισμούς εκάναμε όλοι κατά
το διάστημα της πορείας χωρίς να μπορούμε
να εξηγήσωμε το μυστήριο της εξαφανίσεώς
του. Άρχισαμε ν' άνησυχούμε και σχεδόν
είχαμε άπελπισθεί. Η έκπληξίς μας έφθασε έν
τούτοις εις το κατακόρυφο όταν καθ' ήν στιγ-
μήν ετοιμαζόμαστε να σηκωθούμε για να εξ-
ακολουθήσωμε την πορεία μας, τον βλέπομε
να εμφανίζεται μπροστά μας γεμάτος φτερά και
πούπουλα και να ξύνεται διαρκώς.

— Τι έγεινες μωρέ Στάντζο, τι χάλια είναι
αυτά; τον ρωτήσαμε όλοι μ' ένα στόμα.

Ου κύργιους Γιάνν'ς Βλαχουγιάνν'ς.

— Άστα μή τὰ ρωτᾶτε συνάδελφοι. Περιπέτειες.

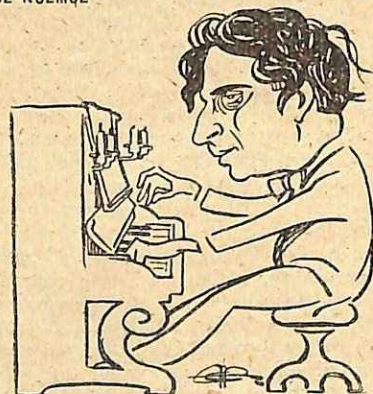
— Για λέγε μας, ν' ἀκούσωμε, λοιπόν;
Καὶ ὁ Στάντζος ἀφοῦ ἐκάθισε σὲ μιὰ πέτρα ἄρχισε νὰ διηγῆται τὸ πάθημά του ὡς ἑξῆς:

Εἶχα πάει εἰς τὸ χωριὸ πού εἶναι τρεῖς ὥρες ἔξω ἀπὸ τὸ "Ιν - εἰνοῦ διὰ νὰ προμηθευθῶ μερικὲς ὀρνίθες γιὰ τὸ δεῖπνο. Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ἐγὼ φροντίζω ὅλως διόλου διαφορετικὰ μὲ τὸ χριστό. Ἐκεῖνος ἐπρομήθευε τὰ τροφίματά του φανερά καὶ ἔκαμε μυστικὸ δεῖπνο. Ἐγὼ τὰ προμηθεύω μυστικὰ καὶ κάνω φανερό δεῖπνο. Δὲ διαφέρουμε καθὼς βλέπετε καὶ πολὺ. Ἄς εἶναι ὁμως. Μπήκα λοιπὸν στὸ χωριὸ καὶ ἔτρεξα κατ' εὐθείαν στὰ κοτέτσια. Ἐκεῖ ὁμως πού εἶτο μαζόμουνα νὰ κάνω ἐφοδο σ' ἓνα κοτέτσι βλέπω τὴν περιπολία ἀπὸ τὴν ἀκρὴ τοῦ δρόμου νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος μου. Νὰ φύγω δὲν μποροῦσα. Θὰ μὲ ἔβλεπε καὶ τότε ἀλλοιμονό μου. Ἐσυλλογίσθηκα νὰ κρυφθῶ. Ἀλλὰ πού. Ἐσκέψθηκα καλὰ, ἔβυσα τὸ κεφάλι μου, ἔσφιξα τὸ μυαλό μου καὶ στὸ τέλος βρήκα ἓνα μέσο. Δίχως νὰ χάσω καιρὸ χώνομαι μέσα στὸ κοτέτσι. Ἡ ὀρνίθες ἤρχισαν νὰ φωνάζουν, ὁ πετεινὸς τὰ ἴδια. Ὡς πού γὰ τοὺς ἡσυχάσω εἶδα καὶ ἔπαθα. Μία ὥρα εἴμεινα μέσα στὸ κοτέτσι ἀκίνητος καὶ ἂν δὲν ἔφευγε ἡ περιπολία ποῖς ξέρει πόσο καιρὸ θὰ ἔκαμνα τὴν πάπια ἐκεῖ μέσα. Εἶχα χάσει καὶ τὴν ὁρεξί μου καὶ τὴν ὑπομονή μου. Πετάχτηκα ἔξω ἀμέσως καὶ τῶβαλα στὰ πόδια χωρὶς νὰ πάρω τίποτε μαζί μου. Σέχασα ὁμως πῆρα ἄφθονα ζωῦφια ἀπὸ αὐτὰ πού ἔχουν ἡ κότες καὶ δὲ ξέρω πῶς θὰ γλυτώσω. Ἐγὼ πού λέτε μιὰ φαγούρα πού θαρρεῖ κανεὶς ὅτι εἶναι ψώρα. Ἐλάτε βοῦ παιδιά σκεφθῆτε τώρα ἓνα τρόπο νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὶς ὀρνιθοψειρες αὐτές, γιατί δὲ βραστῶ θὰ σκάσω. Ἐμεῖς ἐσκάσαμε στὰ γέλοια βλέποντας τὸν Σάντζο νὰ ξύνεται διαρκῶς καὶ νὰ παραμιλά.

— Πρέπει νὰ σὲ ζεματίσωμε εἴτε κάποιος, μέσα στὸ καζάνι.

— Μὰ γιατί μὲ πήρατε βοῦ συνάδελφοι γιὰ κότα;
Καὶ χωρὶς νὰ χάσω καιρὸ ἐπράπη πρὸς τὸν ποταμὸν γιὰ νὰ λουστῇ. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ Σάντζος ἄλλαξε διαίτα. Τῶριξε στὰ κατσίκια καὶ στὰ πρόβατα.

Δ. ΠΑΛ.

Ὁ μουσουργὸς κ. Βάρβογλης

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΖΙΝΑΣ

Η "ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΙΣ,"

(Ἀφιερῶνται εἰς τὸν κ. Ζαῖμην)

Μπρός, μανιδέλλα! Βάζω ἐμπρός μ' ἀπόφασι νὰ
[τρέχω
διακόσια χιλιόμετρα, μ' ὄσες βιτές κι' ἂν ἔχω!
Λάστιχα, ἀτσάλια, κρύσταλλα: Τζάτζ - μπάντ,
[ξεθεμελίωσε!
Νὰ πιᾶσω θέλω ἀπ' τὴν οὐρὰ τὴν... τὴν... τὴν
[Συμφιλίωσι!...

* * *
Ὡ ζῶα-ὑπομονητικά, πατροπαράδοτοι ὄνοι,
ποῦ πάντα τρέχει' ἔχοντας ταυτιά σας γιὰ τιμόνι!
Μουλάρια καλογερικά, καὶ σεῖς, ἐλλόγων ὄντων
ἀπείρως λογικώτερα, ἄλογα τῶν ἀρχόντων!

* * *
Ὡ πρόβατα ἐπὶ σφαγὴν, βώδια, τράγοι, κατσίκια,
ποῦ δὲν ἀκοῦν ἢ ράχες σας τροχαῖα καμιτσίκια!
Κάρρα, νταλίκες, Φιαθῶν, Βιτώριες ἀραμπάδες,
καὶ σεῖς τοῦ τροχιόδρομου βαγόνια-κουμπάρδες!

* * *
Πᾶν τὸ ἐμπρός κινούμενον, μὲ πόδια ἢ μὲ ρόδες:
ἔμψυχον, ἀψυχον, ὑγρόν, ἀέριον, πορῶδες
— τῶν διαφόρων ἐποχῶν μοδέλλα τῆς κινήσεως
καὶ βέροι ἀντιπρὸςποι, τῆς κάθε κυβερνήσεως!

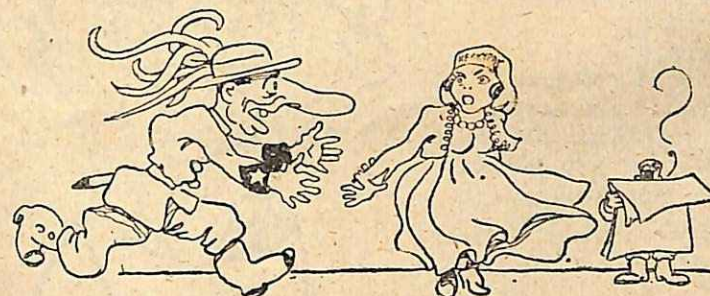
* * *
Ὡ σεῖς ἀγαπητοί... ἐχθροὶ παντός αὐτοκινήτου,
κατήγοροι, ποῦ ὀρίζετε τὴν αὐστηράν ποιήν του,
τώρα ποῦ ἔρχοντ' ἐκλογές,
φίλοι ἄς γινώμε! Ὡ γιές...

* * *
Λοιπὸν, εἰς τὸ Πολύγωνον ἢ στὸ Δημοπρατήριον,
τὸν τόπον τὸν συμβολικόν τῶν ἐλευθέρων ἐκλο-
γῶν,
ἄς μαζευθοῦμ' ὅλοι μαζὺ κι' ἄς παῖξῃ ἐμβατήριον:
«Συμφιλίωσεως ἀγών»!...

* * *
Οὐρὰ ἡ Συμφιλίωσις! Κ' ἐπαθλον γιὰ τὴν Νίκη:
Πεταλοκάρφια γαῖδαρου σ' ἓνα... στενὸ μανίκι!...
(22 Σεπτεμβρίου 1923) ΤΟ ΣΩΦΕΡΑΚΙ

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΙΤΑΛΙΚΟΙ ΑΙΦΝΙΔΙΑΣΜΟΙ

Ἐνῶ ἦτο ἀπασχολημένος εἰς ἀνάγνωσιν,

... ἀντελήφθη, ἐν τούτοις, τὰ διατρέξαντα,

... καὶ τοῦ ἔδωσε φύλλον... πορείας!

(Τοῦ κ. Ν. ΚΑΣΤΑΝΑΚΗ)

ΤΣΕ ΕΣΕΙ Ο ΘΕΟΣ...

—Βρὲ κουμπάρε Μάστρο-Σπύρο, δὲν ἔμπορῶ, νὰ καταλάβω, τί χρειάζεται τόσος κοσμάκης σήμερις μὲ αὐτὴ τὴ κατά-
σταση νὰ εἶναι στρατιώτης;

—Γιατὶ κύρ-Μιχαλάτση;

—Βρὲ ἀδερφέ, μπαίνω μὲ στὸ παληο-
κάλυδό μου καὶ μὲ βαρεῖ στὸ κεφάλι,
δὲν ἔχω μὲ ποιὸν νὰ συζητήσω, βλέπω
τὴ γρηά μου πρωτῆ, τὴν γρηά μου βράδου.

—Ἔσεῖς τσὲ παιδίον, τσὺρ κουμπάρε;

—Τρεῖς μετὰ συγχώρησις τιμὴ νὰ ἔχουν
τὰ προσώπατα ποὺ τ' ἀκοῦν.

—Τσὲ ποῦ βρίσκονται δά;

—Εἶναι μακράν, στὸ Σαλονίκι πέρα.

—Στὸ Σαλονίκι!!!

Θεὸς φυλάξη. Τί σὲ γράφουσι; Περ-
νῶσι καλὰ;

—Καλὰ, Κουραμὰνα ἀκοῦς ἄφθονη
κάθε 2 ἡμέρας ἓνα καρδέλλι 2 ὀκάδας.

—Θεοσουδλιμυι μου, ου ου!!!

—Τὸ μεσημέρι κρέας, τὸ βράδου τυρὶ,
τώρα μάλιστα τοὺς δίδουν καὶ καπνὸ.

—Τσὲ λυπᾶσαι, κουμπάρε μου δι' αὐτά;
Αὐτὰ θὰ τραφῶσι σὰ χοῖροι. Δὲν εὐχεσαι,
νὰ διαρκῇ πάντοτε ἡ ἐπιστράτευση; Δὲν
γράφεις θέλουνσι καὶ ἄλλους στὸ στρατό;
Κουμπάρε; Πέρνουμι τὰς γυναῖκας καὶ
ἐγὼ καὶ τὰ παιδιὰ νὰ πηγαίνωμεν ἔως
ἐκεῖ;

—Δὲν θέλουν γέρους καὶ γρηῆς ἐκεῖ
κουμπάρε! Θέλουν παλληκάρια.

—Οὐ, ... Κουμπάρτσι μου, τότε ἂς
περνῶσι αὐτοὶ καλὰ, καὶ μεῖς πουλάμεν
ἐδῶ μαντορινάτσα καὶ τρέφομεν τὰ παι-
διά, ἐὰν δὲ μᾶς περισσεύουσι χρήματα
δίνουμε καὶ εἰς αὐτούς.

ΕΩΣΦΟΡΟΣ

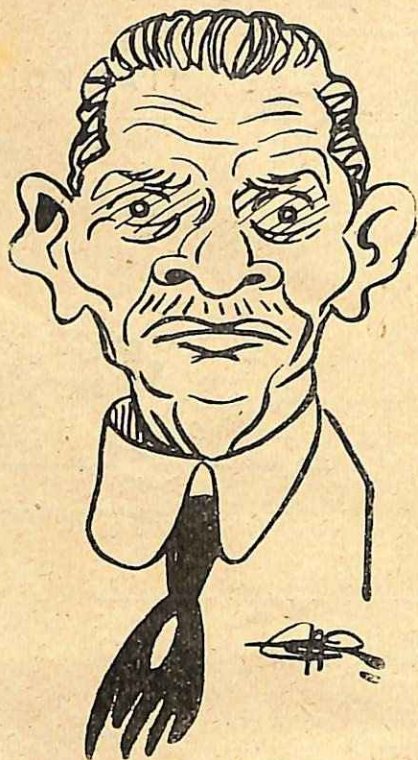
ΤΣΟΥΧΤΡΕΣ

Ἀπὸ τὰς Συνεδριάσεις τῶν Προσφυγικῶν
Συλλόγων

Τι νᾶν ὁ ἀχὸς ποὺ γίνεται κ' ἡ ταραχὴ ἡ
[μεγάλῃ;
μῆνα βουβάλια σφάζονται, μῆνα θεριά μα-
[λῶνουν;

Τίποτ' ἀπ' ὅλα. Οἱ Ἀρχοντες συνήλθον τῶν
[Προσφύγων
καὶ τοὺς ὑποψηφίους τοὺς γιὰ τὴ Βουλὴ δη-
[λῶνουν

Ο ΛΑΪΚΟΣ

Ὁ τέως πολιτικὸς Διοικ. Κρήτης κ. Μαζαράκης

ΠΥΡΩΜΕΝΑ ΚΑΡΦΙΑ

1

Ἄν θέλῃς ὀλοζώντανος
νὰ κατεβῇς στὸν τάφο
κάμε βαρκάρη σύντροφο
καὶ φίλο τυπογράφο.

2

Κι' ἂν κάμῃ ὁ μύρμηγκας φτερά
πουλὶ δὲν θὲ νὰ γίνῃ
κι' ἂν ὁ χωριάτης δοξασθῇ
χωριάτης θὲ νὰ μείνῃ.

3

Ἄν πιάσῃς κάρβουνο σβυστὸ
μουντζούρα θὰ κολλήσῃς.
Κι' ἂν τὸν κακὸν εὐεργετῇς
ἐλθρὸ θὰ ἀποκτήσῃς.

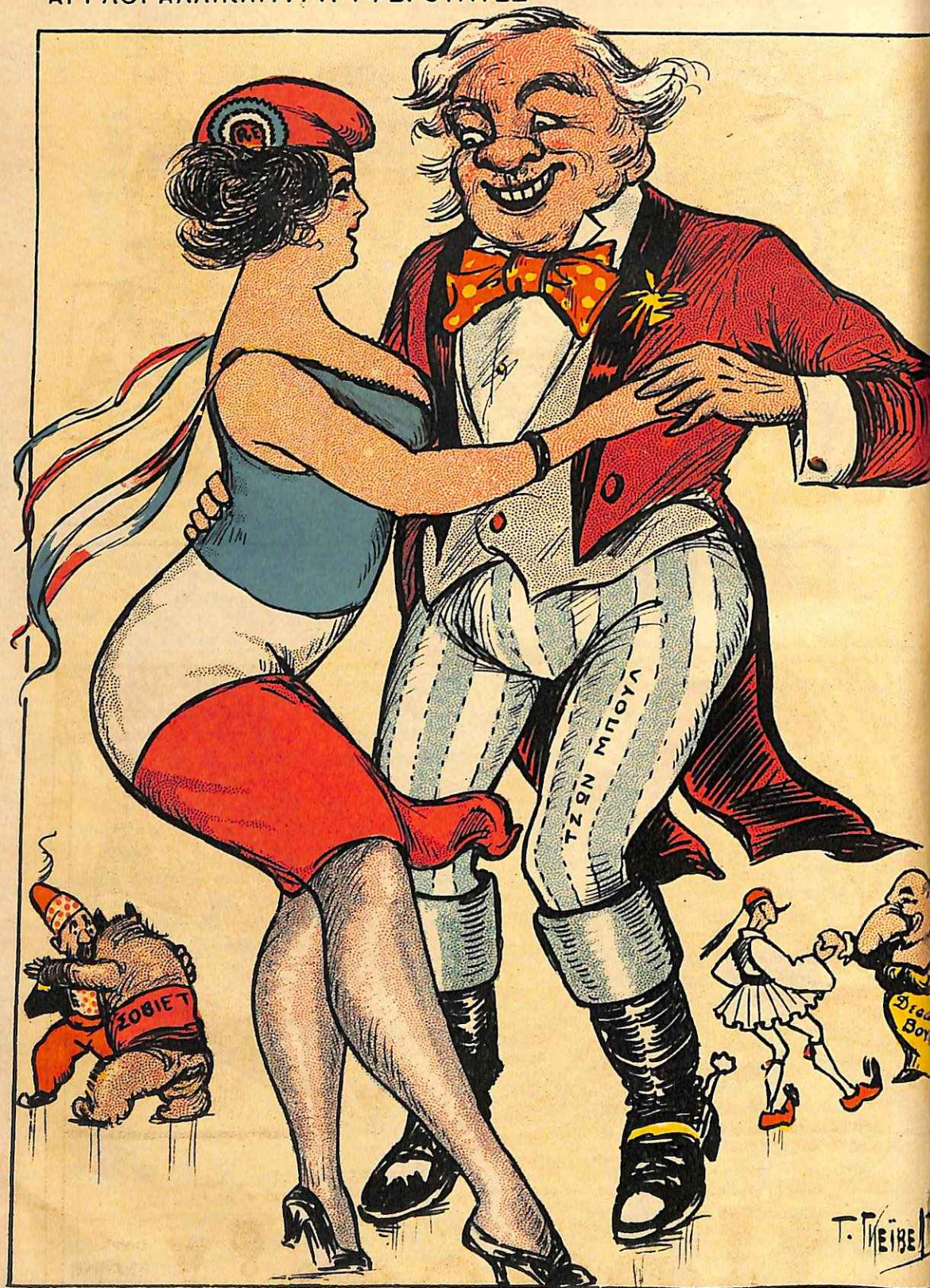
4

Θ' αὐτοκτονοῦσανε κι' αὐτὰ
τὰ Σόδωμα ἀπὸ φθόνον
ἂν τὰς Ἀθήνας ἐβλεπον
γιὰ μιὰ στιγμή καὶ μόνον.

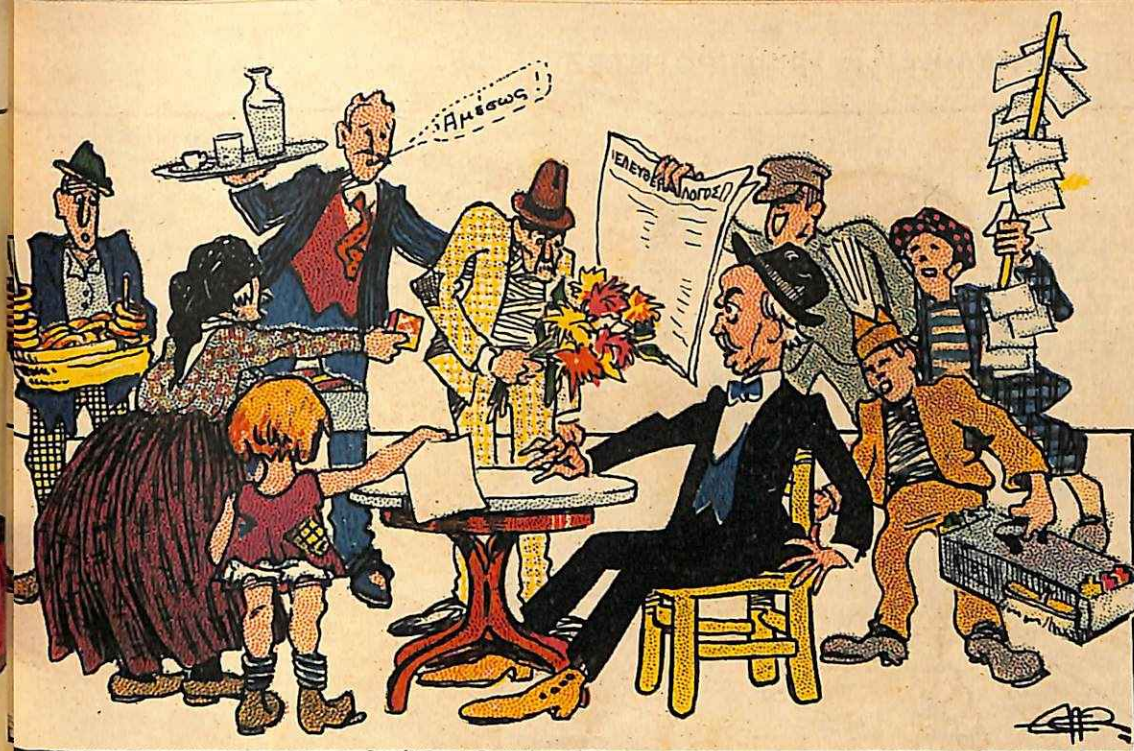
5

Ἄν δὲν ἐπρόρθαν ὁ Χριστὸς
Θεὸς νὰ ἀποθάνῃ
τὸν Τίμωνα θὰ ἐλάτρευε,
ποτὲ τὸν... Ἰωάννη!

ΦΩΚΙΩΝ ΠΑΝΑΣ

Ο καβαλλιέρος.—Παραπατείς μικρούλά μου, πηδάς κι' αλλάζεις θέσεις, θ' αλλάξω θέσι δμως κ' ἐγώ την ώρα πού θ' α' πέσης!

ΑΙ ΟΚΤΩ ΠΛΗΓΑΙ ΤΟΥ ΦΑΡΑΞ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Τὰ καφενεῖά μας.

ΥΠΟΠΟΔΙΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ — Τί χαριτωμένα γοβάκια!
— Μ' ἀφοῦ σιμεθα κι' οἱ δύο φτιασμένοι στοῦ ΚΟΝΤΟΡΟΥΣΗ
— Ἀλήθεια, καὶ τὰ δικά σας τί κομψά!

ΥΠΟΔΗΜΑ-
ΤΟΠΟΙΟΣ
ΠΟΛΥΤΕ-
ΛΕΙΡΣ

ΟΔΟΣ
ΑΡΣΑΚΗ
ΑΡ. 2
ΑΘΗΝΑΙ

ΠΡΥΤΑΝΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΪΑΣ

ΜΥΘΑΚΙ

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό, 'στὸν καλὸ ἐκεῖνο καιρὸ ποῦ ὑπῆρχαν ἀκόμη τὰ βάθη τῆς Ἀνατολῆς καλόκαρδοι Τοῦρκοι καὶ ἀγαθοὶ Μουσουλμάνοι. Ζοῦσε κι' ἓνας τρανὸς πρίγκηπας ὁ ξακουσμένος γιὰ τὴν ὡμορφιὰ καὶ τὴν παλληκαριά του Σιλὰχ Πασᾶς.

Τὸ πριγκηπόπουλο αὐτό, σωστὸς Τοῦρκος τῆς παλαιᾶς ὅπως εἶπαμε ἐποχῆς, ζοῦσε μέσα σὲ παραδείσια εὐτυχία. Πλούτη ἀμέτρητα, παλάτια ἐξωτικά καὶ χαρέμι μὲ τὰ ὠραιότερα χανουμάκια τοῦ κόσμου.

Ὅ,τι ὅμως ἐγέμιζε τὴ ψυχὴ του ἀπὸ παντοτεινὴ χαρὰ ἦταν ἡ ἀγαπημένη του σκλάβα ἡ Γκιουζιντέ.

Ἦταν τόσο ὡμορφη ἡ σκλαβοπούλα αὐτή, ὥστε ὅταν ἔβγαινε τὴ νύχτα στὸν ἀπέραντο κῆπο τοῦ παλατιοῦ νὰ περπατήσῃ, τὸ πρόσωπό της ἔφεγγε σὰν ἥλιος καὶ τὰ στῆτρα ἔσβυναν μὲ τὸ φεγγάρι.

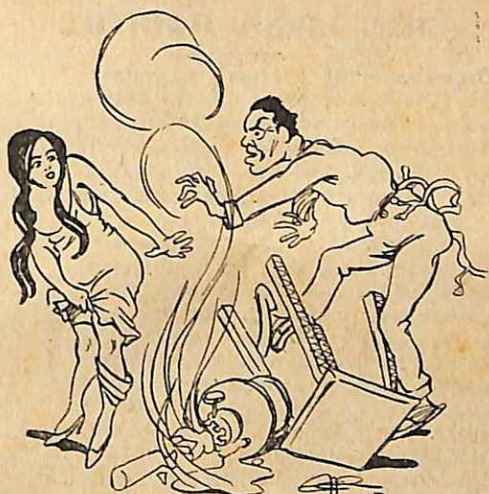
Ὁ Σαλήχ τὴν ἐλάτρευε, μποροῦσε νὰ θυσιάσῃ τὸν κόσμον, φθάνει νὰ τὸ ζητοῦσε ἐκεῖνη μὲ τὰ κατακόκινά της χεῖλη κολλημένα στὰ δικά του.

Μιὰ μέρα ὅμως τὸ πριγκηπόπουλο, ἄγνωστο γιὰ ποιά αἰτία, τῆς χάλασε τὴ

καρδιά μ' ἓνα του λόγο. Ἐπάγω σὲ μιὰ συζήτησι, ἐπέμενε ὅτι ὁ ἄνδρας εἶναι πλασμένος πάντα ἀνώτερος ἀπὸ τὴν γυναῖκα.

Ἡ Γκιουζιντέ τραβήχτηκε τότε θυμωμένη στὸ ἰδιαίτερο δωμάτιό της ὅπου,

—Καλὰ στάλεγα ἐγὼ νὰ μὴν εἶσαι τόσο ξεστός. Νὰ ἡ λάμπα ζήλεψε κι' ἔσκασε ἀπὸ τὸ κακό της!

γιὰ νὰ ξεθυμάνῃ, σκότωσε μὲ τὸ φαρμακωμένο της μαχαίρι, ποῦ στόλιζε πάντα τὴν χρυσοποιικιττὴ ζωὴ της, ἓνα μικρὸ τιγρόπουλο. Σὲ λίγο ἐκνευρισμένη, ἔπεσε στὸ πουπουλένιο της κρεβάτι.

Ὁ Σαλήχ τοῦ ὁποίου εἶχε περάσει τὸ πείσμα, δὲν ἄργησε νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ, καὶ νὰ χωθῇ σιμά της.

Ἡ θερμὴ ἐπαφὴ τῆς ἀγαπημένης του τὸν μέθυσε αὐτοστιγμῇ. Τὴν φίλησε στὰ χεῖλη, στὸν λαιμό, στὸ στήθος. Τὴν ἔσφιξε τρελλὰ στὴν ἀγκαλιά του καὶ θέλησε νὰ ρουφήξῃ ὁλόκληρο τὸ ποτήρι τῆς ἡδονῆς. Ἀσυγκίνητη ὅμως, σκληρὴ κι' ἀδιάφορη ἡ Γκιουζιντέ τοῦ ἐγύρισε τὴ ράχι.

Ὁ Σαλήχ ἐν τούτοις δὲν τάχασε. Τὴν ξαναφίλησε πίσω ἀπ' τὸ ρόζ αὐτάκι της, θώπευσε ἀπαλὰ—ἀπαλὰ τὰ πλούσια μαλλιά της καὶ εἶπε μὲ τὸν περὶ ἐρωτικὸ τόνο τῆς γλυκειᾶς του φωνῆς:

—Γιὰ, Γκιουζιντέ, γιουρούλιμα μπεύχουντέ. Καποῦ ντάϊμα μπεντέντιρ...

(Ἡ ἀγαπημένη μου Γκιουζιντέ, μὴ κουράζεσαι ἄδικα· ἡ πόρτα πάντα πρὸς τὸ μέρος μου εἶναι...).

Ἡ πανώρη Γκιουζιντέ δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλοια της. Γύρισε λοιπὸν πάλι, ὑποδουλωμένη ἀπ' τὴν ἐξυπνάδα τοῦ πρίγκηπά της, καὶ τοῦ χάρισε μιὰ νύκτα, μπρὸς στὴν ὁποία τὸ μέλι τοῦ Ὑμηττοῦ θὰ ἦταν πικρὸ φαρμάκι.

Ο ΓΑΤΟΣ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑ ΠΟΙΗΤΗΣ

Όρος λοιπόν ποῦ τῶφρεν ἡ τύχη μου
στο Ἰζάντε παρὰ τῶν πιά τὴν πῆχου μου
μεσ' τὴν Ἀθήνα νῆρθω, συμφορέλια μου!...
μὲ μέτρο νὰ πουλῶ τὰ στιχαρέλια μου!...
Μά, ἀλήθεια, ἡ ὁ κόσμος ἐτρελλάθηκε
γὰρ ἡ ποίηση στὴν πέννα μου κρεμάστηκε...
ὥς τόσο ἡ ἀλήθεια εἶν αὐτὴ
πῶς τώρα... μουντζουρώνω τὸ χαρτί!

Πῶς μπαρτζολάρω ἐσὰς τώρα νομίζετε;
Μὰ τῶς λοιπὸν σωστά δὲ μὲ γνωρίζετε;
Ἀλήθεια δικίω ἔχετε, τὴν σύστασι
σὰς κἀνὼ νὰ μὴν χάνω τὴν περιστάσι...
Ποῦ λέτε: ντοῦνκουε ὁ δόλιος μὲ τὸν ἄγιο
στο Ἰζάντε ἐγεννήθηκα ἕνα Μαῖο
μῆνα, ὅπου τὰ φῖδρα γύρω ἀνθίζουσε
καὶ οἱ... γαϊδάροι (μὲ τὸ συμπάθειο)... γκαρίζουνε.

Ὅλα λοιπὸν τὸ δείχναν πῶς τὴν τύχη μου
θὰ μοῦδιναν οἱ στίχοι' κι' ὄχι ἡ πῆχου μου.
Καὶ φῶς—φανάρι πῶς τὴ μούρα μου
δὲ θάξρισκε στὶς λίρες μὲς τὴ λύρα μου!...
Μά, ὥστόσο, ὁ πατέρας μου ἐπέμενε
ὥς ποῦ τσιράκι του στὸ ἐμπόριο μὲ ἔδγανε.

Καὶ κληρονόμο μ' ἄφησε σὲ μαγαζὶ
ποῦ τὴν παράδες του: μετροῦσαν οἱ χαζοί.
Προῶδευα ποῦ λέτε μιά χαρά
κ' εἶχα καλὴ φτιασμένη μιά σειρά.

Ὅντας μιά μέρα στὴν Ἀθήνα ἀριβάρησα
καὶ πρῶμα γὰρ τὸ Ἰζάντε μου μπαρκάρησα
Κι' ἐτοιμος ἦμουν νὰ φύγω πιά κι' ἐγὼ
ὄντας, νὰ μὴ σὰς τὰ πολυλογῶ,
σ' ἕνα τραπέζι ποῦκιναν οἱ φίλοι μου
τὸ ρετινῶτο ἀνοίξε τὰ χεῖλη μου
καὶ μίνα πρόποσι τοὺς κἀνὼ θαυμαστή
ὅπου μ' ἀκούγαν ὅλοι σὰν κουτοί.

Κι' ἐκεῖ ποῦ μ' ἐχειροκροτούσαν
νὰ σου στὴ μέση ξάφνου ὁ «Σατανᾶς»:
«Βρε Τζοδατίνω, αὐτὰ ποῦ τσαμπουνᾶς
νὰ μοῦ τὰ γράφης ὅλα στὸ χαρτί.
Μιά φαντασία τόσο θαυμαστή
πρέπει νὰ τὴν μάθῃ ὅλη ἡ Ἰδρόγειο
καὶ στὸ Σατανικὸ νὰ μπῇ τὸ «Ἡμερολόγιο».

—Τί λές, τοῦ λέω' μίλησε καλὰ
γιατὶ θαρρῶ θὰ χάσω τὰ μυζλά.

Πῶς τὰχατε ἀπὸ ἐμπορος κανεῖς
θὰ γίνῃ συγγραφεὺς ἐπιφανής:

—Ἐμπορος, εἶπες; εἶσαι σὰ σωστά;
ἄφησε, σὲ παρακαλῶ, τὰ χωράτα.

Καὶ ἀδικεῖσαι ἀλήθεια. Ἀν θὲς τὴν τύχη σου
παράτησε τὴν πῆχου, καὶ οἱ στίχοι σου
σπουδαῖο καὶ μεγάλο θὰ σὲ κάνουνε

π' ἐμπρός σου κι' οἱ ὑπουργοὶ θὲ νὰ τὰ χάνουνε...
Τὸ πιστεψα' πουλῶ τὸ μαγαζὶ

κι' ἡ ποίησι μὲ τρέφει καὶ μὲ ζῇ.
Κι' ἀλήθεια' τόσα βγάξω ποῦ ἀπ' τὰ πλούτη μου
παχύνουμε σὰν τείρος... Καὶ τὸ μπούιη μου

Μοιάζει στὸ χόνδρος ἴδια μ' ἀδραχτόξυλο
γι' αὐτὸ κι' ὅλοι μὲ λέν. ... τηλεγραφοῦξυλο...
Μὰ ὥστόσο εἶμαι μέγας. Κι' ἂν διάσημο
δὲν μὲ θεωροῦνε ὅλοι. Κι' ἂν παράσημο

πᾶ τὸν Σερόπουλο δὲν πῆρα' ὅμως ὀκρῶ
σοῦ μιά ποῦ σὲν λογιῶν μπῆκα τὸ σωρὸ
τὸ μέλλον μου, ἀλήθεια τὸ ἔσφαλλισα
καὶ... παύω. Τί θαρρῶ σὰς παραζάλισα!

ΘΑΝΟΣ ΜΗΛΙΔΩΝΗΣ

Ὁ κ. ΣΠ. ΚΑΡΑΣΠΥΡΟΣ, Εἰσηγητὴς ἐν
τῇ Ὑπουργείῳ τῶν Οἰκονομικῶν, ἀποκαλού-
μενος ὑπὸ τῶν συναδέλφων του «Δέων».

ΣΑΤΑΝΙΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Τί τὰ θέλετε! Πρέπει νὰ κάνει κανεῖς αὐ-
τοπροσώπως ὅλες του τίς δουλιές, ὡς καὶ... τὰ
παιδιά του ἀκόμη. Ὁ ἀντικαταστάτης εἰς τὴν
περίπτωσιν αὐτὴν... ἀπαγορεύεται!

Ἐκεῖνος ποῦ ἀγαπᾷ τὸν πλησίον του σὰν
τὸν ἑαυτὸν του ἐκπληροῖ μόνο τὸ ἥμισυ τοῦ
καθήκοντος. Πρέπει ν' ἀγαπᾷ καὶ τὴν γυναῖκα
τοῦ πλησίον, ἀφοῦ ἡ γυναῖκα εἶναι τὸ ἕτερον
ἥμισυ.

Ἐρωτος λόγια:

Ἀκόμα!...

Σοῦτ'!...

Ἀαα!...

Φθὰ-ά-ά-ναι!...

Ὁχληρὸ νὰ εἶσαι ἀπατημένος, δυσάρεστο
νὰ τὸ ξέρης, ἀλλὰ νὰ ξέρης ὅτι τὸ ξέρουν
κι' ἄλλοι, νὰ ὁ πλέον ἀνυπόφορος πόνος.

Στὸν ἔρωτα, ὅπως καὶ στὴν πολιτική, τὰ
προσωρινὰ βαστοῦν περισσότερο.

Σκαλίζοντας καλὰ μπορεῖ νὰ βοῇ κανεῖς
γυναῖκα ποῦ νὰ μὴν εἶχεν ἐραστή. — Δὲν θὰ
εὕρισκεν ὅμως ποτὲ καμμιά ποῦ νὰ εἶχε μό-
νον ἕνα.

ΑΔΙΟΡΘΩΤΑ ΚΑΚΑ

ΟΙ ΣΑΤΑΝΑΔΕΣ

Τί δύναμι ἔχει πολλὰς φορές ἕνα βλέμμα,
τί αἰσθήματα μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ καὶ
τί ἐξέλξει μπορεῖ νὰ λάβῃ, τί ἀγωνίες, θλί-
ψεις, καύμους καὶ τί χαρὰ εὐτυχία κι' ἀνα-
κούφισι μπορεῖ νὰ προξενήσῃ.

Καὶ τὸ περίεργο εἶναι ὅταν σκέπτεται κανεῖς
ὅτι ὅλα αὐτὰ, προέρ-
χονται ἀπὸ τί; ἀπὸ ἕνα
βλέμμα.

Ἀσφαλῶς πόσες φο-
ρὲς θὰ σὰς ἔχει συμβῇ
αὐτό. Ἀπὸ μιά ματιὰ
αἰσθάνεται κανεῖς ἕνα
δυνατὸ κλονισμό μέσα
τοῦ ποῦ δὲν διαφέρει
ἀπὸ τὸ τίναγμα ποῦ
προξενεῖ ἡ ἐπαφὴ τοῦ
ἡλεκτρικοῦ ρεύματος.

Βαδίζεις ἡσυχα, ἡ-
ρεμα καὶ ἐνῶ στὸ δρόμο
ποῦ πηγαίνεις εἶσαι ἀ-
φηρημένος στὶς σκέ-
ψεις σου καὶ τίποτε
ἀπὸ ὅτι συμβαίνει γύρω
σου δὲν σ' ἐνδιαφέρει.
γὰρ μιά στιγμή τὸ
κορμί σου τινάζεται, τὰ
πόδια σου κλονίζονται,
καὶ ἕνα δυνατό ρίγος
καὶ ἀνατριχίλα σὲ κα-
ταλαμβάνει ξαφνικά,
ὅταν νοιώσῃς διὰ γλυκὰ
ματάκια νὰ σὲ κτυποῦν
ἐρευνητικά.

Φτάνει μονάχα μιά
στιγμὴ μικρὴ γὰρ νὰ
σοῦ χαλάσουν ὅλη τὴ
διάνεσι καὶ ὅταν σὲ
φέρουν σὲ σημεῖο τέτοιο ποῦ δὲν ξεύρεις πιά
τί νὰ κάμῃς, στρέφουν μ' ἀφέλεια καὶ ἀδια-
φορία καὶ ἐξακολουθοῦν τὸ δρόμο τους γὰρ
νὰ πέσουν παρακάτω σὰν κεραυνὸς σ' ἄλλον
δυστυχῇ διαβάτη καὶ νὰ τὸν ἀποσπάσουν ἀπὸ
τὴ σκέψι του.

Καὶ σὰν νὰ μὴ φθάνουν αὐτὰ μονάχα,
πολλὰς φορές συμβαίνουν καὶ παρεξηγήσεις
πέτοιες ποῦ χωρὶς κανεῖς νὰ εἶνε ὑπεύθυνος

βρίσκεται σὲ πολλὴ ἀσχημη θέσι καὶ ξεμπερ-
δεύει ἀσχημα.

Τὸ ἴδιο συνέβη προχθὲς στὸ νεαρὸ δανδὴ
κ. Μαῖτανόγλου ἐνῶ κατέβαινε τὴν ὁδὸν Στα-
δίου χαζεύοντας στὶς βιτρίνες καὶ στριφογυρί-
ζοντας στὰ δάκτυλά του τὸ μπαστοῦνι του,

καὶ ἐτοίμαζε στὸ μυαλό
του τὰ σχέδια διὰ τὴν
ἐκπόρθησιν τῆς καρ-
δίας τῆς νεαρᾶς φιλε-
νάδας του, μὲ τὴν ὁ-
ποῖαν εἶχε ραντεβού τὸ
βράδυ, αἴφνης δύο
στρογγυλάματάκια καρ-
φώθηκαν ἀπάνω του
καὶ ἕνα περίεργο καὶ
ἐρευνητικὸ βλέμμα ποῦ
τὸ συνώδευεν ἕνα ἐλα-
φρὸ χαμόγελο τὸν ἔκανε
νὰ ξεχάσῃ τὴν ἐρωμένη
του καὶ νὰ νοιώσῃ ἕνα
δυνατὸ ρίγος σ' ὅλο
τοῦ τὸ κορμί.

Ἡ θεὰ ἰδίως ἐνός
θαυμασίου ντεκολτέ καὶ
μιάς παχουλῆς γαμπί-
τσας τὴν ὁποῖαν ἐπιδει-
κτικὰ ἔφινε νὰ φαίνεται
τὸ σχισμένο στὸ πλάι
φουστάνι σύμφωνα μὲ
τὴ μόδα, ἔκαναν τὸν
δυστυχῇ νὰ μείνῃ ἀκί-
νητος καὶ καρφωμένος
στὸ πεζοδρόμιο.

Δὲν εἶχε ἀκόμα συ-
νέλθῃ ἀπὸ τὴν ταραχὴν
του καὶ ἡ χαριτωμένη

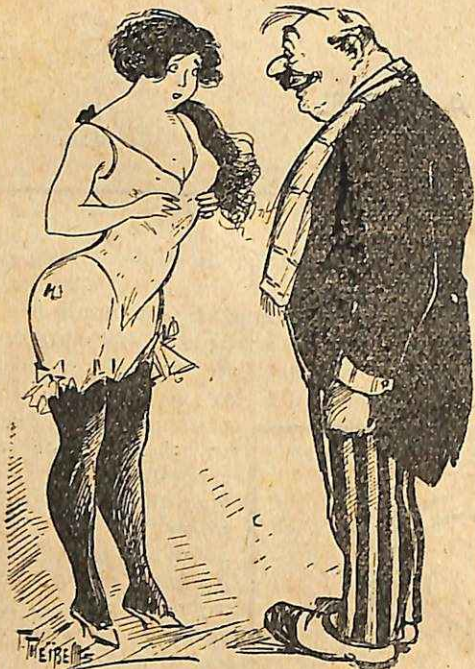
κυρία ποῦ εἶχεν ἐκτοξεύσῃ τὸ περίεργο βλέμμα
περνοῦσε ἀκριβῶς πλάι του καὶ τὸν ἐκτύπησε
μὲ τὸν ἴδιο τρόπο χαμογελῶντας. Ὁ κ. Μαῖ-
τανόγλου, ὅστις τὰ εἶχε χάσῃ καὶ ἦταν κατα-
κόκκινος ἀπὸ... συγκίνησι γύρισε κι' αὐτὸς

τὰ μάτια του καὶ τὰ προσήλωσε ζωηρὰ στὴ
κυρία γὰρ ν' ἀνταποδώσῃ δὲ τὰ ἴσα, συνώ-
δενσε τὸ βλέμμα του μ' ἕνα ἀπαλὸ χαμόγελο.
Παρ' ἐλπίδα ὅμως κι' ἐνῶ περίμενε τελείως
διαφορετικὸ ἀποτέλεσμα, ἡ κυρία στάθηκε ἄ-
πότομα σούφρωσε τὰ φρύδιά της καὶ μ' ἕνα

ΤΤΠΟΙ ΤΟΤ ΤΤΠΟΤ ΜΑΣ

Ὁ κ. Δ. Παλαιολόγος

Η νοικήρσοα.—Σας ορκίζομαι, κύριε, ότι δεν κρατώ λεπτό τσακιστό επάνω μου, σήμερα.
Ο ιδιοκτήτης.—Και όμως, εγώ βλέπω, να κρατάτε θησαυρό δολοχληρο στα χέρια σας!

αύστηρό ύφος λέγει:—Είστε πολύ αναιδής Κύριε! Ο δανδής που δεν περίμενε ποτέ αυτή την υποδοχή ύστερα από τη τόση προκλητικότητα της κυρίας έμεινε μ' άνοιχτό στόμα σαστισμένος και μόλις πρόφερε να ψελλίση...

—Μα κυρία.....

—Αυτό που σας λέγω, κύριε. Είστε αναιδέστατος. Δεν μου λέτε, σας παρακαλώ, γιὰ πιά με περάσατε;

Και ξεγκολούθει να φωνάξη και να περιβάλλη με διάφορα κοσμητικά επίθετα τον φίλον μας Δανδην ό οποίος είχε κατακοκκινίση και δεν εύρισκε λέξι ν' άπαντήση.

Η σκηνή ήταν άρκετη γιά να μαζευτή γύρω κάμποσος κοσμάκης ό οποίος με περιέργειαν ρωτούσε τί είχε συμβή.

Τό όμορφο είνε ότι μερικές δεσποινίδες που είχαν παρακαλουθήση τό έπεισόδιον, άρκετά στρουμπονλές και προκλητικώτατα ντυμένες, συζητούσαν άναμεταξύ των κι' έλεγαν πώς δεν είναι κατάστασι αυτή να μη μπορή ένα κορίτσι να βαδίση άνερόχλητο στο δρόμο σήμερα. Κι' ένφ έλεγαν αυτά μιὰ προσπαθούσε να σηκώση τό φρουστανάκι της παραπάνω γιά να φανή καλλίτερα τό πόδι της και διώρθωνε τό ντεκολτέ της γιά να δείξη τό θαυμάσιο στήθος της.

Τήν στιγμήν εκείνην έφθασεν κι' ό χωροφύλαξ ό όποιος άμέσως παρέλαβε τον δυστυχισμένον κ. Μαϊντανόγλου και τον ώδήγησε στο τμήμα διότι προσέβαλε την δημοσίαν... αιδώ.

Τό καλό είνε ότι ό χωροφύλαξ δεν παρέλειψε να πάρη μαζί του και την προσβληθεϊσαν κυρίαν γιά να υπογράψη την μήνησιν.

Μόλις έφθασαν στο τμήμα ώδηγήθη ό Δανδής μπρός στον 'Αστυνόμον, όστις μόλις ήκουσε τί συνέβη άρχισε να φωνάζη δυνατά και να τον επιπλήττη διά την άνάρμοστον διαγωγήν του.

Ο νεαρός Δανδής διεμαρτύρετο ότι δεν είνε αυτός που προκάλεσε άλλ' αυτή ή ίδια κυρία.

—Τι φταίμε 'μείς, κύριε 'Αστυνόμε; Δεν φθάνει που μας προκαλούν άλλα γυρεύουν και ρέστα;

Ο 'Αστυνόμος διέταξε να εισαχθί και ή κυρία.

Μένα έλαφρό μειδιάμα και προσποιητή χάρι στο βάδισμα εισήλθεν εις τό γραφείον του 'Αστυνόμου ή κυρία και έρριξε ένα βλέμμα φλογερό προς αυτόν, ό όποιος άμέσως έσπευσε να την περιποιηθί και να της προσφέρει κάθισμα. Εσχόνοντας τελείως τον φίλον μας Δανδην, ήρchiσε κουβεντούλα με την κυρίαν, ή όποία δεν έπαυε να του ρίχνη λοξές ματιές.

Ο κ. Μαϊντανόγλου βλέπων πώς ή συζητησι δεν τελειώνει ρώτησε τον 'Αστυνόμον.

—Κύρ-'Αστυνόμε με χρειάζεσθε;

Και ή κυρία που τόσο άγριεμένη πριν τον έλousse με τόσα επίθετα έπρόλαβε και ειπε:

—'Αφίστε τον κύριε 'Αστυνόμε, αλλά να σας υποσχθθί ότι άλλη φορά να μη νομίζη ότι ή κάθε γυναίκα είνε όπως φαντάζεται...

—Πηγαίνετε, κύριε, είσθε έλεύθερος και να προσέχετε, προσέθεσεν ό 'Αστυνόμος. Ο κ. Μαϊντανόγλου δεν μπορούσε να καταλάβη τί γίνεται. Βγήκε από τό γραφείον του 'Αστυνόμου κι' ανεπόλησε στο μυαλό του όλη τη σκηνή που του συνέβη.

—Μωρέ τί Σατανάδες είναι αυτές αι γυναίκες; Δεν είνε κατάστασι αυτή, πάει ό κόσμος χάλασε. Δεν υπάρχει καμμία λύσις; θ' άπευθυνθώ στο «Σατανά» μήπως τουλάχιστον αυτός μπορεί και διορθώσει τό κακό, και προ πάντως τά κοντά φουστάνια, τά ντεκολτέ, και τις φλογερές ματιές που γίνονται αιτία τόσον συχνά να διαταράσσεται ή... ψυχολογική μας κατάστασις.

ΠΑΛΑΙΟΣ

● ● ● ● ●
ΣΤΗ ΛΙΤΣΑ

Όταν σέ έβαφτίσανε
σ' έβαλαν φως μου Λίτσα.
Λάθος θάκαναν, φαίνεται.
Θά ήθελαν σκυ-Λίτσα!

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ

Ο ΠΕΝΘΙΜΟΣ ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΟΙ πλανόδιοι οργανοπαϊκται είναι τύποι άξιοι μελέτης. Ο περιεργότερος όμως είναι εκείνος που εμφανίζεται τας ημέρας αυτές εις τους δρόμους και τά κέντρα του Πειραιώς. Είναι ύψηλός και ισχνός ως ξυλοκράτον, με όψιν υπενθυμίζουσαν νεκροθάπτην και κρατεί τον φωνογράφον του υπό την μασχάλην. 'Αλλ' όφωνογράφος δεν αλέθει μόνον την «Έλλη που θέλει σκότωμα» και τό τραγούδι του άνθρώπου ό όποιος «κατεβάζει τις μισές». Κατά προτίμησιν ψάλλει έκκλησιαστικά τροπάρια!

Ο συγγραφεύς και ποιητής κ. ΣΤ. ΛΑΦΝΗΣ

Χθές ό άνθρωπος με τό περίεργον μουσικόν πρόγραμμα έμπήκεν εις ένα ήσυχον καφενείον, εκεί εις τό Πασσά-Λιμάνι. Οί θαμώνες έπιναν τον «ερατεινόν» των, εδιάβαζαν τά κύρια άρθρα ή έπαιζαν πρέφαν. Έξαφνα ό φωνογράφος ξερόβηξεν, έγρύλλισεν, έκαμε τέλος τό σύνηδες πρελούτιο και ήρchiσε να ψάλλη.

—Μακαρία ή όδός ή πορεύει σήμερα, ότι ήτοιμάσθη σοι τόπος αναπαύσεωσως!

Οί θαμώνες άνεστατώθησαν τά φλιντζάνια άπετέθησαν εις τά πιατάκια, αι έφημερίδες έπεσαν από τά χέρια των, ή πρέφα διεκόπη. Οί θαμώνες έσταυροκόπηθησαν, όχι έξ ευλαβείας βέβαια, αλλά διά τό άπροσδόκητον. Τί έπρεπε να κάμουν; Να παρακαλέσουν τον καφετζήν να τον διώξη; 'Αλλά δεν θά έθεωρείτο άσέβεια;

Και ό έν τή μηχανή κρυπτόμενος ιεροψάλτης, ξεγκολούθησεν άνερόχλητος:

—Δεύτε τελευταίον άσπασμόσσον!

Τέλος ένας ναυτικός δεν κατώρθωσε να άνθέξη: ύψωσε και αυτός φωνήν, αλλά διαμαρτυρίας....

—Φτάνει ρε χριστιανέ μου! Μās έθαψες ζωντανούς! Βάλε τώρα και κανένα αλέγρο να πάνε τά φαρμάκια κάτω!!...

Ο άνθρωπος με την μηχανή ήναγκάσθη να συμμορφωθί προς την θέλησιν του πελάτου. 'Αλλάξε λοιπόν τον δίσκον και ό φωνογράφος ήρchiσε να ψάλλη την... «Ψυχήν της Λουτσίας», ή όποία ως γνωστόν είχε μνηθί εις την άεροπλοϊαν πολυ προ της ανακαλύψεως του άεροπλάνου.

Τέλος επενέβη ό καταστηματοάρχης, του όποιου τό καφενείον εκινδύνευε να μεταβληθί εις κοιλάδα στεναγμών και δακρύων:

—Δίνε του! Σεκλεντίξεις τον κόσμο. Για νεκροταφείο τό πέρασες;

Ο παράδοξος άνθρωπος—μορφή την όποιαν θά ήμπορούσε να χρησιμοποιήση ό Κοστέτι ως μόντελον διά τον «Κίτρινον άνθρωπόν» του—δεν ειπε λέξιν. Έκρινε μάλιστα περιττόν να ζητήση και τά ψαλτικά του.

Έξεβίδωσε τό χωνί, έλαβεν υπό μάλης την συσκευήν και έπήγε να ψάλλη αλλού.

Μετ' όλίγον ό έρρινος ιεροψάλτης ήκούσθη εις τό αντικρυνόν πεζοδρομίου. Την φοράν αυτήν έψαλλε την ματαιότητα της προσκαίρου ταύτης ζωής:

—Πάντα ματαιότης τά ανθρώπινααα!

Η γειτονιά εξαφνιάσθη. Τά μπαλκόνια...

—Λοιπόν, πότε σκέπτεσαι να δειάσης τό σπίτι;
—Μόλις κανονί-σω τις υποθέσεις μου!

νια και τα παράθυρα ἐγέμισαν ἀπὸ τοὺς ἐκπλήκτους Πειραιεῖς. Ἐνα ἐρωτικό ζευγάρι ποὺ ἔτυχε νὰ περνᾷ ἐκεῖθεν, πλέκον τὸ φθινοπωρινόν του εἰδύλλιον, διέκοψε τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἀσχολίαν του εἰς τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον σημεῖον.

Ὁ Ρωμαῖος ἐσκυθρόπασε. Τὰ μάτια τῆς Ἰουλιέττας ἐσκεπάσθησαν ἀπὸ τὸν πέπλον τῆς μελαγχολίας. Ἐξαφνα, ἀπὸ τὴν καμπὴν τοῦ δρόμου ἐνεφανίσθησαν δύο παπάδες. Μὴ γνωρίζοντες τὶ συμβαίνει, ἐγύριζαν τὰ κεφάλια των δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, ἀναζητοῦντες τὴν... κηδεῖαν!!

Ἴδου λοιπὸν μία ἐξέλιξις τοῦ φωνογράφου τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἐφαντάζετο ἴσως ὁ Ἐδισσων ὅταν ἐφεύρισκε τὴν λαλοῦσαν μηχανήν του. Ἔως τώρα ἀκούγαμε τὸν Καροῦσσο, τὴν Ἀδελίαν Πάττι, τὸν Ταμάνιο, τὴν ὀρχήστραν τῆς Σκάλας, τὸν Χότζαν τοῦ Ἰκονίου, τὸν «δαιμόνιον Καραγκιοζοπαίκτην» Μόλαν, τὸν Κονιτσιώτην, τοὺς ρήτορας τῆς Βουλῆς, τὸν βιολιτζῆν τοῦ Καρπενησίου, δηλαδή πράγματα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον διασκεδαστικά. Τώρα ὅμως ἄλλαξεν ὁ τροχός. Θὰ ἀκροώμεθα τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν! Τί ἄλλο μᾶς μένει νὰ ἀκούσωμεν ἀκόμη; Ὁ φωνογράφος ἀνέλαβε νὰ μᾶς ὑπενθυμίσῃ ὅτι τὰ πάντα εἶναι τέφρα, κόνις καὶ σκιά. Ἡ καινοτομία ἤρchiσεν ἀπὸ τὴν χώραν αὐτὴν ὅπου ἀνθεῖ μὲν φαιδρὰ ἢ πορτοκαλλέα, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι φαίνονται ὡς νὰ τοὺς ἐσκότωσε κανεὶς τὸν πατέρα, τὴ μάννα καὶ πάντας αὐτῶν τοὺς προγόνους συλλήβδην. Τοῦτο δὲ εἶναι καὶ τὸ παραδοξώτερον.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΑΦΝΗΣ

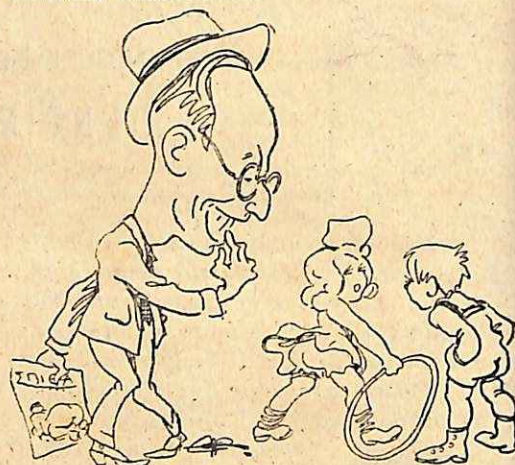
Σκέψεις Μαθηματικοῦ :

Ἡ εὐθεῖα εἰς τὴν πολιτικὴν, οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἢ συντομωτέρα!

Μεταξὺ ἐωσφόρων :

- Πές μου ἓνα καλαμπούρι ;
- Ἐς κόρακας !
- Ἐλα δά, καὶ μένε !
- Ἐλλά-δα, καὶ μένε ! !

ΛΕΒΕΝΤΗΣ ΚΑΙ... ΛΕΒΕΝΤΙΕΣ

Πρὸ... διλήμματος!

ΚΑΤΡΑΚΥΛΗΜΑΤΑ

Κάποιος ποὺ εἶχε φοβιτσιάρια γυναικούλα Τοῦτυχε γιὰ τὸ Παρὶ νὰ ταξειδέσῃ Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχε κἄν οὔτε μιὰ δούλα Ἀπαραιτήτως τὴν κυρὰ νὰ συντροφέῃ.

Ἄφησε μεσ' στὸ σπῆτι του τὸ Γιάννη Ἐνα πιστό του βλάκα ξεκουτιάρη Τῆς γυναικὸς του συντροφιά νὰ κάνῃ Καὶ τρέχει αὐτὸς τὸ τραῖνο γιὰ νὰ πάρῃ.

Μὰ ἡ κυρία συνειθισμένη συντροφιά της Κάποια ψυχὴ νὰ τὴν φυλάγῃ νάχῃ Πῆρε τὸ Γιάννη μέσ' στὴν κάμαρά της Ἡ δόλια γιὰ νὰ μὴ μένῃ μονάχῃ.

Στὸ νοῦ σας νὰ μὴ βάξετε κακὸ κανένα Γιατ' ἦταν τίμια γυναῖκα κι' ἀγαθὴ Κι' ἀπ' ἓνα Γιάννη ποὺ τᾶχε χαμένα Μποροῦσε, πέστε μου, νὰ φοβηθῇ ;

Κ' ἔτσι λοιπὸν στὸ πάτωμα μιὰ στρώση Ἐβαλε γιὰ τὸ Γιάννη νὰ ξαπλώσῃ Κι' αὐτὴ μέσ' στὸ κρεβάτι τ' ἀψηλό της Κοιμώτανε κι' ὠνευρενόταν τὸν καλὸ της !

Μὰ ὁ Γιάννης μ' ὅλη του τὴ βλακεία ἓνα βράδυ Σβῶντας τὸ κανηλάκι στὸ σκοτάδι Μέσ' στ' ἀψηλό κρεβάτι της πετάχθηκε. . . Ευπνὰ ἡ κυρὰ, θυμηθῆκε, ταράχθηκε :

— Βρὲ Γιάννη, ἀφοῦ κοιμήθηκες κεῖ χάμου Πές μου, πῶς ξάφνου βρέθηκες κοντά μου ; Καὶ μέσ' στὸν ὕπνο μου σ' ἐσφιξα καὶ σ' ἐφίλησα ! — Δὲ φταίω ἐγώ, κυρὰ μου, . . κατακύλησα :

Ο ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

ΣΑΤΑΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

Ο ΣΑΤΑΝΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ τοῦ «Σατανᾶ», μετὰ προσεκάλεσεν εἰς ἓν σατανογράφημα, ἀλλὰ φόβος μὴ γίνῃ τοῦτο σαβανογράφημα !

Γελάσατε ! Ἡ ζωὴ οὐδὲν ἄλλο εἶναι εἰμὴ ἐναλλαγὴ γραμμάτων τοῦ Α καὶ τοῦ Χ. Καὶ λοιπὸν : Ἀχ, Ἀχ, ἢ Χά, Χά. Ποῖον ὑπερισχύει ; Γελάσατε ἢ κλαύσατε !..

Ὁ Σατανᾶς εἶνε φιλοσοφικὴ ἀποψις τοῦ κακοῦ. Εἶνε λέξις ἐβραϊκὴ. Σατάν= ἐχθρός, ἐναντίος. Διάβολος= ὁ διαβάλλων, κατηγορῶν ψευδῶς καὶ κρυφίως. Τουρκ. μιναφίκης. Ὁ δαίμων. «Διέβαλε γὰρ τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸν Θεόν» διέβαλε πάλιν τὸν Θεὸν πρὸς τὸν ἄνθρωπον (Χρυσόστομος)».

Ἐν τῇ Π. Διαθήκῃ ἀναφαίνεται ὁ διάβολος ἐν τῷ προλόγῳ τοῦ βιβλίου Ἰώβ, ὡς ὃν, πειράζον διαρκῶς τοὺς ἄνθρώπους. Ἀλλαχοῦ τῆς Π. Διαθήκης παρίσταται ὡς προσωποποιήσις τῆς θείας ὀργῆς, ἐμβάλλων εἰς τοὺς εὐσεβεῖς πονηρὰς ἰδέας, ἵνα καταστραφῶσιν. Ἐν τῇ Ν. Διαθήκῃ ὁ Διάβολος παρίσταται, ὡς ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου, «ὁ ἡγεμὼν τοῦ σκότους», πειράζει τὸν Ἰησοῦν καὶ τοὺς πιστεύοντας εἰς αὐτόν. Εἶναι ὁ ἐχθρὸς των. Ἀπατήσας τὴν Εὐὰν ὁ Διάβολος καὶ πρόξενος τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος, κατενικήθη ὑπὸ τοῦ Μεσσίου καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον, ἐπὶ τέλους. Κατὰ παράστασιν δὲ ἐν τῇ Νέᾳ Διαθήκῃ, καθ' ἣν ἐξημενύθησαν καὶ χωρία τῆς Παλαιᾶς, ὁ Διάβολος καὶ οἱ ὑπ' αὐτὸν δαίμονες ἦσαν κατ' ἀρχὰς ἀγαθὰ πνεύματα, ἄγγελοι, οἵτινες ἐξέπεσαν βραδύτερον ἀνομήσαντες. Ἐκ δὲ τῶν πρώτων χρόνων τοῦ χριστιανισμοῦ ἐπεκράτησεν ἡ παράστασις, ὅτι τὸ ἔργον τῆς Ἀπολυτρώσεως ὑπῆρξε νίκη τοῦ Ἰησοῦ κατὰ τοῦ Διαβόλου, ἀγωνιζομένου νὰ κατακυριεύσῃ τὸν ἄνθρωπον, ὁ θάνατος δὲ τοῦ Χριστοῦ, λύτρα, δι' ὃν ἐξηγοράσθησαν παρὰ τοῦ Διαβόλου αἱ ὑπ' αὐτοῦ κρατούμεναι ψυχαὶ καὶ ὅτι τὸ ἄπειρον πλῆθος τῶν πονηρῶν πνευμάτων, ὃν ἄρχει ὁ Διάβολος, ἐδρεύει ἐν τῇ Κολά-

Ο ΝΕΟΣ ΛΕΩΝΙΔΑΣ

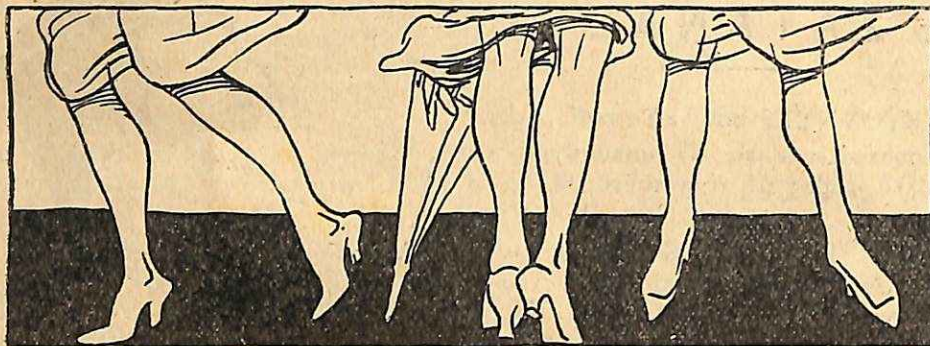
Ὁ Διευθυντὴς τοῦ «Ἐλευθέρου Λόγου» Μυτιλήνης κ. Στῆ. Παπανικολάου μετὰ στολήν λοχίου ἀφίχθεις εἰς Ἀθήνας ἐπὶ κεφαλῇς 300 ἐδελοντῶν Λεσβίων κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπανάστασιν.

σει, ὅπου τοὺς ἀνόμους περιμένουσιν αἰῶνα ἐκ μέρους αὐτῶν βασανιστήρια.

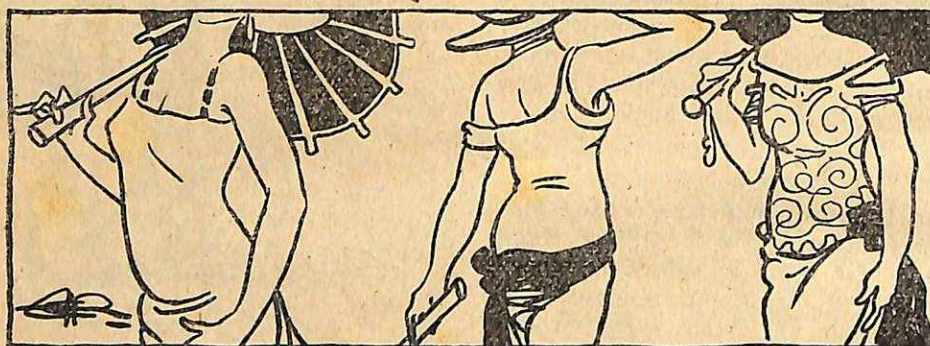
Καὶ ταῦτα μὲν κατὰ τὰς θρησκευτικὰς παραδόσεις. Ἀλλ' ἀπὸ φιλοσοφικῆς ἀποψις ἄλλως ἐξεταστέον τὸ ζήτημα τοῦ κακοῦ, τοῦ Σατανᾶ, τοῦ Διαβόλου.

Τὸ Καλὸν καὶ τὸ Κακὸν συναπάρχουσιν. Ἀλλὰ διαφόρως. Ὁ δὲ μέγα Γκαῖτε ποιεῖται μάλιστα τὸν Μεφιστοφελῆ, λέγοντα : «Εἶμαι μέρος τῆς δυνάμεως ἐκείνης, ἥτις πάντοτε τὸ κακὸν θέλει, ἀλλὰ τὸ καλὸν δημιουργεῖ». Οὕτω τὸ κακόν, αὐτὸ καθ' ἑαυτό, δὲν ὑπάρχει.

Ἐν φιλοσοφικῷ φροντιστηρίῳ, ὅτε ἐσπούδαζον ἐν Γερμανίᾳ, φίλοι μου Ἰάπωνες, βουδισταί, ὑπεστήριζον, ὅτι ἡμεῖς οἱ Χριστιανοί, πιστεύοντες εἰς Θεὸν πανταχοῦ παρόντα καὶ τὰ πάντα πληροῦντα, συγχρόνως δὲ πιστεύοντες καὶ ὑπαρξίν

Γιατί τάχα να μὴν ὑπῆρχον πέρυσσι Ζηλωταί;

... καὶ νὰ ἔβγουν μόνον ἐφέτος;!!

Σατανᾶ, εἴμεθα εἰς λογικὴν ἀντίφασιν. Ἐγὼ δὲ ἀνῆρσα τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν ἀποδείξας, ὅτι ὑπάρχουσι δύο εἶδη ὑπάρξεως. Ἡ κατ' ἄπειρον ὑπαρξίς, τὸ ὄντως ὄν, καὶ ἡ κατὰ λεπτομέρειαν ὑπαρξίς, τὸ φαινομενικῶς ὄν, τὸ ἐν μέρει ὑπάρχον. Τοῦτο, αὐτὸ καθ' ἑαυτό, δὲν ὑπάρχει. Ὑπάρχει δὲ μόνον πρὸς ἀνάδειξιν, ἐξυπηρέτησιν ἐκείνου. Καὶ κακὸν δὲν ὑπάρχει καὶ Διάβολος δὲν ὑπάρχει, εἰμὴ κατὰ μέρος, καθ' ὅσον ὑπάρχουσι κακοί, δίδοντες εἰς αὐτὸν ὑπαρξιν. Καὶ πρὸς ἀπόδειξιν φερῶ, ὡς εἶθιζεν, ὁ μέγας ἡμῶν φιλόσοφος ὁ Σωκράτης, παράδειγμα ἐκ τοῦ συνήθους βίου: Ἰδέτε ἐκεῖ ὥραιαν εἰκόνα. Ἡ ἰδέα τοῦ καλοῦ, τοῦ ὡραίου, τὴν πληροῦ. Ἡ σκιά, ἡ μουντζούρα, δὲν ὑπάρχει, εἰμὴ πρὸς ἀνάδειξιν, πρὸς ἐκφράσιν, πρὸς παράστασιν τοῦ ὡραίου. Αὕτη καθ' ἑαυτὴν δὲν ὑπάρχει. Οὕτω καὶ ὁ Σατανᾶς δὲν ὑπάρχει. Καὶ μόνον ὁ Θεὸς εἶνε ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ

τὰ πάντα πληρῶν. Εἶνε ὁ κατ' ἄπειρον ὑπάρχων. **Τὸ ὄντως ὄν.**

Καὶ τὸ παρὸν σατανογράφημα γίνεται σαβανογράφημα. Ὅπερ ἔδει δεῖξαι. Ἀλλ' ὁ Σατανᾶς, ὡς σατυρικὸν βιβλίον, ὑπάρχει. Ἐγείρει τὴν ἐπιθυμίαν, τὸν γέλωτα. Καὶ κατὰ πρόσκλησιν τοῦ διευθυντοῦ τοῦ βιβλίου τούτου, γελῶ ὡς καὶ οὗτος καὶ ὁ ἀναγνώστης, «**χά! χά!**», χωρὶς ὅμως οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν νὰ γίνεταί **χάχας!** Ἐγραψα δὲ ταῦτα ἐγὼ, πολιτευτὴς, ἀκολουθήσας τὸν Ἀριστοφάνη, ἀφήσας πρὸς στιγμὴν τὸν Πλάτωνα καὶ τὸν Ἀριστοτέλη.

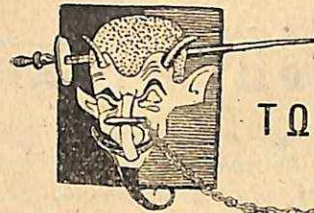
Γ. ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ

ΤΣΟΥΧΤΡΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΓΗ

«Δαρείου καὶ Παρυσάτιδος γίνονται ΠΑΙΔΕΣ δύο»! ΠΑΙΔΕΣ. Τ' ἀκοῦτε, κύριοι; Αὐτὸ ἀρκεῖ... Ἀντίο!

Ο ΧΑΝ

ΤΩ ΚΑΙΡΩ ΕΚΕΙΝΩ

ΠΡΟ εἰκοσιπενταετίας περίπου—καθ' ἃς ἀφηγοῦνται οἱ γεροντότεροι—ὑπῆρχεν εἰς τὸ Βατραχονῆσι ἓνας ἰδιότυπος ταβερνιάρης, διατηρῶν ναὸν τοῦ Βάκχου ἐντὸς τῆς ἰδίας του οἰκίας. Εἰς τὴν ἐποχὴν του ἦτο διάσημος μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν οἰνοποτικῶν κύκλων διὰ τρεῖς λόγους: Πρῶτον, διότι ἔκανε καλὰ κρασιά, δεύτερον, διότι παρείχεν οἰκιακὴν μαγειρικὴν, καὶ τρίτον διότι ὁ Θεόδωρος Τσαγκλῆς, ὅπως ἐλέγετο ὁ διατηρῶν τὴν πρότυπον ταύτην πέραν τοῦ Ἰλισσοῦ «τιμίαν εὐρεσιν», εἶχε μίαν ἐντελῶς ἰδιαιτέραν λογιστικὴν μέθοδον περὶ τὴν σύνταξιν τοῦ λογαριασμοῦ. Ὁ αἰμύνηστος οὗτος ἱεροφάντης τοῦ Βάκχου οὐδέποτε ἐνόθευε τὸν οἶνον, οὐδέποτε ἐπότιζε βιδάνιον τοὺς πελάτας του, ἦτο δὲ καὶ μέχρι βλακειᾶς τίμιος—ὅπως εἶναι τίμιοι ὅλοι οἱ βλάκες—μὴ ἐπανογράφων ποτέ, μὴ φουσκῶνων τοὺς λογαριασμούς, μὴ αἰσχροκερδῶν καὶ μὴ κλέπτων. Παρ' ὅλα ταῦτα εἶχε καὶ μίαν ἀπαράβατον φορολογικὴν τῆς πελατείας του ἀρχήν, εἰς τὴν ὁποίαν υπεβάλλοντο προθύμως οἱ πάντες. Ὁ Τσαγκλῆς, ὡς «μέτωπον τηλαυγές» τοῦ ἔργου του, εἶχε τοποθετήσει εἰς καταφανέστατον μέρος τὸν μαυροπίνακά του, διὰ νὰ βλέπουν ὅλοι τί γράφει.

—Θεόδωρε, φέρε μας ἄλλη μισή.

Ὁ Θεόδωρος ἔπανε τὴ μισὴ καὶ συγχρόνως τὸ τεμπεσίρι καὶ ἔγραφε λεπτὰ τριάκοντα προσφέρων διακόσια δράμα ἀγνοῦ ξανθοῦ ρητινήτου, ἀφρώδους, ἀμώδους γεμάτου μῦρα.

—Θεόδωρε, φέρε κι' ἄλλες μαρίδες.

Καὶ ὁ Θεόδωρος ἐκόμιζεν ἓνα βαθύ

πιάτο ζεστές, ἀχνιστές ξηροτηγανισμένες σὲ μπόλικο λάδι μαρίδες τοῦ Φαληρέα, σημειῶνων εἰς τὸν μαυροπίνακά του λεπτὰ 25.

—Φέρε κ' ἓνα κρομμύδι.

Προσῆγετο στονμπηχτὸ καὶ τὸ κρόμμυον παρὰ τοῦ Τσαγκλῆ, ὁπότε τὸ τεμπεσίρι δὲν ἐθίγετο ποσῶς. Ἀλλὰ μετὰ τὴν τετάρτην ἡ πέμπτην μισὴν κάποιος ἀπὸ τὴν παρέαν ἀρχίζει τὸ «τρά—λά—λά».

Τότε ὁ Τσαγκλῆς ἔπαιρνε τὸ τεμπεσίρι κῆγραφε εἰς τὸν λογαριασμὸν 30 λεπτὰ

—Τί γράφεις αὐτοῦ, Θεόδωρε;

—Τίποτα. Μισὴ ὁκὰ «τρά—λά λά!»

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐγένοντο καὶ νέαι σπονδαὶ μετὰ τὰς ὁποίας ὁ τενόρος τῆς παρέας ἐξεδήλωνεν αἰφνιδίως τὰ καλλιτεχνικά του ἐνστικτὰ εἰς λά μινύρε:

—Τοὺς πόνους τῆς καρδίας μου.

—Θεὲ νὰ τοὺς πάρῃ ἡ αὔρα!

Ἀμέσως τὸ τεμπεσίρι, ἡλεκτριζόμενον ἐκινεῖτο ἐπὶ τοῦ μαυροπίνακος καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ μελοδράματος ἐσημείωνε λεπτὰ 60.

—Ἐ, Τσαγκλῆ! Τί τρέχει αὐτοῦ;

—Τίποτα. Μία ὁκὰ.

Ὅταν δὲ τρίτος μουστράφηε θαμῶν τακτικῶς τοῦ ἰταλικοῦ μελοδράματος ἔπαιρνε τὴν αὐτὴν μελωδίαν εἰς τὸ πρότυπον τοῦ λιμπρέττου, τότε ὁ Θεόδωρος ἐνεπνέετο καὶ μετηρσιούτο.

—«Βεράνο ἀτὲ σου λ' ἄουρα

»μικὲ σουπίρι ἀρντέντι

»οὐντραί νελ μάρ κι μόμορα

»λ' ἐκὸ ντὲ μινὲ λαμέντι».

Τὸ τεμπεσίρι διέγραφε καββαλιστικὰ σημεία εἰς τὸ κενὸν καὶ μετ' ὀλίγον ὁ πί-

ναξ διελάλει: «Γαλόνι ένα. Δρ. 1,20».

Και ή παρέα, τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐξήρ-
χετο πολλάκις ἀπὸ τοῦ θείου ἀντρον τοῦ ἐπὶ
Βατραχονησίῳ Βάγκῳ μὲ λογαριασμὸν
φαγοποτίου δρ. 6 καὶ 80 εἰς τὰ τέσσαρα
ἄτομα, φόρον δὲ ἄσματος δρ. 2 καὶ 60.

Ἐνῷ τὴν σήμερον ἡμέραν, διὰ νὰ φα-
γοποτήσῃ μία τετραμελής παρέα ὄχι κα-
λύτερα ἀπὸ τοῦ Τσαγκῆ, βέβαια, θέλει
δρ. 6 καὶ 80 χωρὶς τὸ μπουμπουάρ. Μό-
νον ὅτι, δὲν θὰ πληρώσῃ φόρον ἄσματος—
ἀφοῦ πληρώνει φόρον αἵματος εἰς τοὺς
Τσαγκλήδες τῆς ἐποχῆς μας.

Π. ΜΑΜΜΑΚΙΔΗΣ

♦ ♦ ♦
ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΟΥ «ΣΑΒΟΥΑΡ ΒΙΒΡ»

Η ΒΑΡΩΝΗ ΣΤΑΦ

Ἀπὸ τὴν Ἐπιθεώρησιν «Ἀθηναϊκὸ Σαλόνι»
(Ἑλληνογαλικόν)

Ἡ μαντάμ Σταφ εἰμ' ἡ Βαρώνη,
στὸ Ἑλλάδα ἦρθα: «βουαλά!»,
στὸν κόσμον ὅλον εἶμαι ἡ μόνη
ὧ ντισκοῦρ ντὺ σαβουάρ.

Τοῦ σαβουάρ σουῖ ντισκόρα
μοναδικῇ μεσ' τὸ Παρί,
διδάσκω ἀπταίστως καὶ μπονώρα
τὸ φέρεσιμο τῆς ντερνιέ κρί.

Πῶς νὰ κρατεῖτε τὸ πηροῦνι
κομμάν ἱλ φῶ με σὶκ μανζέ,
πῶς νὰ τρουπάτε τὸ πιτσουνί,
καὶ πῶς νὰ παίρνετε μεζέ.

Πῶς νὰ κυττάζετε με πόζα
κι' ἀφ' ὑψηλοῦ τοῦ θεατάς,
ἀπὸ τῆ λόξα με σκερτσόζα
βλέμματα τὰς ἡθοποιάς.

«Ἴλ ἐσαρμάν» ν' ἀναφωνεῖτε
ποῦρ λά πιές ντε λά προμιέρ
καὶ τίποτ' ἄς μὴν ἐννοεῖτε
οἱ βουζ—ἐτιέ ἂ λά ντερνιέρ.

Στὸν καβαλλιέρο σας με νάζι
ντε ντιρ — ἂ λ' οὐβερνιέρ ντὺ φῶξ
ἀπότομα νὰ μὴν ἀρπάξῃ
τὰ χέρια σας, δὲν εἶνε μπόξ.

Ἐὸ ταγκό, ἂ, λά φικκὺρ—
σάν τρεμοσβύνη κάθε φῶς,
σᾶς ἀγκυλώνει ἡ μανικὺρ—
«καῦμένη, τσίμπα μ' ἐλαφρῶς!».

Ἡ Μαντάμ Σταφ εἰμ' ἡ Βαρώνη,
στὸ Ἑλλάδα ἦλθα, ποῦρ βουάρ,
στὸν κόσμον ὅλον εἶμαι ἡ μόνη
ἂ λ' ὧ ντισκοῦρ ντὺ σαβουάρ.

ΡΩΜΟΣ ΦΙΑΥΡΑΣ

Γ. Α. ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΠΡΩΤΗ ΤΑΞΙ

Ἡ κόρη τοῦ μπαλωματῆ
ἡ πολυσπουδασμένη
π' ἀπ' οὔλο τὸ δημοτικὸ,
ἦρε τὸ δίπλωμά της
μὲ τρανσπαράν, μὲ φασαμέν,
μὲ ποῦδρες ἀσπρισμένη
ἐδέχτηκε τῆς ποιδ' καλὲς
κυρίες σὶδ' ὄνομά της.

Ἦταν τοῦ γύφτου ἡ Μαργιώ
μὲ νέα σκαμπαβία,
ἐνὸς μπακάλη καὶ γιατροῦ
κνυρία ποῦ εἶναι τρέλλα,
ἡ πλύστρα ποῦ τὸν κούτσαβο
ἦρε μ' ἐργολαβία,
ἡ κόρη τοῦ ὑπάλληλου,
δνὸ δουῖλες με καπέλλα.

Ἡ κόρη τοῦ μπαλωματῆ
Ἑλληνικὰ μιλάει
«Νὰ κάμουμε τὸν ντιστεγκέ
πῶς κάνουν στάς... Ἀθῆναι»
οὔλες τὸ παραδέχονται,
μὰ ἡ Μαργιώ γελάει
π' ἄλλη καμμιὰ ὥσάν αὐτὲς
στὸν τόπο δὲν θὰ εἶναι.

Μέσα στὴν ἀγαλλίασι
ὁ γύφτος μεθυσμένος
μὲ τὴν ποδιά κατάμανρη
ἐμπῆκε μέσ' τῇ σάλα,
σπρώχνει ἐδῶ, σπρώχνει ἐκεῖ
σὶδ' κέφι σκοτισμένος
καὶ μουντσουρῶνει τὴ Μαργιώ,
φορέματα καὶ τ' ἄλλα.

Καὶ τώρα πῶς νὰ φαίνωνται
μὲ λέρους πρώτη τάξι;
κλαῖνε πικρὰ τὸν ντιστεγκέ
ἡ δόλιες φιλενάδες
μὰ ὕστερα ἀπεφάσισαν
ἡ κάθε μιὰ νὰ ἀλλάξῃ
καὶ μακρὰ νὰ διώξουνε
συζύγους, πατεράδες.

ΓΕΡΟΝΤΙΚΑ ΠΑΡΑΤΡΑΓΟΥΔΑ

ΑΘΛΙΟΣ

Κοντός, χονδρός, φρεσκοξυρισμένος, ὁ
κνὺρ-Χαράλαμπος, μὲ τὰς καινουργεῖς διό-
πτρας του, μὲ πόδια χονδρὰ καὶ κοντά,
ποῦ ὁμοιάζουν μὲ πόδια ἄρκτου, κινού-
μενος ὀλίγον, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἐργαζόμενος,
σπουδάσας κάποτε εἰς τὴν Ἱερατικὴν σχο-
λὴν τῆς Χάλκης, φιλόλογος, ὀλίγον γεω-
πόνος, ὀλιγώτερον ἱατρός, ἀκόμη ὀλιγώ-
τερον δημοσιογράφος, κάτοχος τοῦ φα-
ρέου κατὰ τοῦ Περονσοπόρου, ἐφευρέτης
νέου συστήματος ἐμπλάστρων, ἔχων ἀπο-
στηθίσαι ὅλας τὰς προφητείας τοῦ Ἀγα-
θαγγέλου, ἰδιόρρυθμος δημοτικιστής, συγ-
γραφεὺς, ἐννοῶν τὴν Γαλλικὴν, ἀλλὰ καὶ
μὴ ὁμιλῶν ταύτην, καὶ ἤδη τυγχάνων,
«λόγῳ τοῦ πολέμου», ὅπως λέγει, διορ-
θωτῆς-ἀδιόρθωτος, μίᾳ ἡμερησίας ἐφη-
μερίδος, καὶ διορθωτῆς μέχρι πρό τιнос
τῶν «Ἀθλίων» τοῦ Οὐγκῶ, ἐξ οὗ μερι-
κοὶ γνωστοὶ του, ἐφεῦρον καὶ ἀπένειμον
εἰς τὸν κνὺρ-Χαράλαμπον, τὸ παρώννυμον
Ἄθλιος, εἰσερχόμενος καθ' ἐσπέραν εἰς
τὸ τυπογραφεῖον, ἀπὸ τῆς κυρίας εἰσόδου
βρονχᾶται χαιρετῶν τὸ προσωπικόν:

— Καλησπέρα σας, ἀξιότιμοι κύριοι,
ἐν ἀθλιότητι συνάδελφοι!

Καὶ σὰν πυρὰ-δμαδὸν ἀκολουθοῦν οἱ
χαιρετισμοὶ τοῦ προσωπικοῦ πρὸς τὸν
Ἄθλιον:

— Καλησπέρα Πανάθλιε! Γεῖά σου
ἀθλιέστατε! Γεῖά σου γέροντα!! Γεῖά σου
λεβέντη Ἀθλιε!

Ὅμως ὁ κνὺρ-Χαράλαμπος, παρ' ὅλα
τὰ 54 χρονάκια του, δὲν κατώρθωσε νὰ
ὑπανδρευθῇ, ἀσχολούμενος ἴσως μὲ τὰς
διαφόρους ἐπιστήμας ἃς ἠρίθμησα. Καὶ
ἔμεινεν ἄγαμος! Τὸ κρῦο τῶν τελευταίων
ἡμερῶν, ἑνα-δνὸ λευκαὶ τρίχες ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς του, πρόδρομοι τοῦ ἐπερχομένου
γῆρατος, καὶ αἱ παρωδήσεις τοῦ ὑποφαι-
νομένου, συνετέλεσαν ὥστε ὁ Ἄθλιος νὰ
ἀρχίσῃ νὰ αἰσθάνεται σοβαρῶς τὴν ἔλλει-
ψιν θηλυκοῦ.

Ἐχὼ τὸ εὐτύχημα νὰ συνοδεύομαι,
καθ' ἐκάστην πρωΐαν ἀπὸ τὸν Ἄθλιον,
μέχρι τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Σκου-

φᾶ καὶ Ἀσκληπιοῦ, καὶ τὴν ὑπομονὴν νὰ
τὸν ἀκούω ὁμιλοῦν. α περὶ τῶν προσόν-
των του, τῶν σκέψεων του, τῶν παρελ-
θουσῶν, τῶν παρούσων, τῶν μελλουσῶν
τῆς λεβεντίας του καί... τέλος ἀφοῦ τὰ
ἐξήντησεν ὅλα, ἐφθασε προχθὲς εἰς ἐν
τρυφερόν, λεπτόν, καὶ φλέγον τὴν καρδίαν
τοῦ ζήτημα, τὸ ὁποῖον μοὶ ἐνεπιστεύθη
ὑπὸ ἐχεμύθειαν, καὶ τὸ ὁποῖον καὶ ἐγὼ
φέρω εἰς τὴν δημοσιότητα, ὑπὸ τὸν αὐστη-
ρὸν ὄρον τῆς Ἑλληνικῆς ἐχεμυθείας:

— Ἀκουσε, Σατανᾶ, μοῦ λέγει: Εἶμαι
54 ἐτῶν. Ἐξῆσα ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος, εἰς
τὴν... ἐπὶ πολλὰ ἔτη, καὶ νῦν «λόγῳ τοῦ
πολέμου» (Σ. Σ. τοῦ λήξαντος, τοῦ πα-
ρόντος, ἢ τοῦ μέλλοντος κ. Ἀθλιε;) ἀναγ-
κάζομαι νὰ παραμένω ἐνταῦθα. Οὐδέ-
ποτε διανοήθην ἢ ἡσθάνθην τὴν ἔλλειψιν
συμβίας. Ἦδη ὁμως — ὑπὸ ἐχεμύθειαν δὲ
παρακαλῶ — ἤρχισα σοβαρῶς νὰ αἰσθά-
νομαι τὴν ἔλλειψιν της, καὶ γι' αὐτὸ θὰ
σὲ παρακαλέσω, ἂν γνωρίζῃς καμμιὰ ἀρ-
σακειάδα, ἢ ἄλλην ἐγγράμματη κόρη,
ὁμορφῇ, κορτῇ, χονδρῇ, παχουλῇ, με

Ὁ μόνος ἐν Ἑλλάδι φωτοτύπησ
κ. Β. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ.

προϊκα πολύ, ηλικίας όχι μικρότερης των 14 ετών, άλλ' ούτε και μεγαλύτερας των 20, να πής και σύ, Σατανά, μια καλή κουβεντούλα για μένα, κι' εγώ πειά έννοια σου!!

Έμαυμάρωσα. Όταν συνήλθον, με προσποιητήν σοβαρότητα, τον διεβεβαίωσα ότι κάπου έχω υπ' όφιν μου ένα τέτοιο, και τον παρεκάλεσα να μου αφήσει πληρεξουσιότητα απόλυτον, ένα χειριζόμενος το ζήτημα καταλλήλως συνεννοηθώ και την επομένην έσπέραν τον καταστήσω ενήμερον των ενεργειών μου. Την επομένην προάγματι ώμίλησα εις τον "Αθλιον ότι το ποδοούμενον επετελέσθη. "Ωμίλησα περί της — ανυπάρκτου πάντοτε — κόρης, της όμορφιάς της, της προικός της, των προσόντων της, του... πάχους της, της ρι- νός της, και τέλος ότι την επομένην το απόγευμα ώφειλε να μās περιμένη την 6-7 έσπερινήν εις την αίθουσαν του «Σπλέντιτ», αφού έφοροούσε προηγουμένως τὰ μοριανά του. "Ο άθλιος την στιγμήν εκείνην δέν έβράδιζεν από την χαράν του. Κυριολεκτικώς έπιτατο. Μου έσφιγξε το χέρι και έχωρίσθημην!

Ωρα 7 παρά 1)4 εις την αίθουσαν του κινηματογράφου «Σπλέντιτ». Εισέρχομαι προφυλακτικά-προφυλακτικά. Βλέπω εις έν εκ των τελευταίων καθισμάτων τον "Αθλιον και προτού μ' αντιληφθῇ έτρά- πην προς την έξοδον.

Το έσπέρας του έπικον ότι κάποιον απρό- οπιον συνέβη και ότι έδει άπαραιτήτως ν' αναβληθῇ ή συνάντησις δι' ευθιτωτέραν περιστάσιν. "Ο "Αθλιος συγκατένευσε.

Έκτοτε δέν έγεινε πλέον λόγος! "Ο "Αθλιος όταν με βλέπη έρυθριζέ περιορίζό- μενος εις χαιρετισμόν άπλοον.

Ο ΣΑΤΑΝΑΣ

Υ. Γ. Εις νουθεσίας φίλον μας, ότι είναι ντρο- πή, σ' ένα γέρο άνθρωπο να ζητή να παντρευτή κορίτσι 20 χρονών, ό "Αθλιος, άποκαλυπτόμενος και δεικνύων τās βαμμένας τρίχας της κεφαλής του, αφήκε να έννοηθῇ ότι και άν ευρεθῇ κόρη 25 ετών καί θα γίνῃ! Πάλι καλά!!

Ο ΙΔΙΟΣ

Η "ΚΡΙΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΡΙΔΟΣ.,

ΚΑΙ ΤΟ . . . ΠΟΛΙΤΕΙΑΚΟ ΖΗΤΗΜΑ

Σάν πήγανε ή τρεις θεές στον Πάρη του Πρίλαμου το γυιό, τον πονηρό βοσκό, "Η καθεμιά τους ψήφο, για να πάρη, έκανε είδος πρόγραμμα πολιτικό.

Κι' ή τρεις, "Ηρα, Παλλάς και "Αφροδίτη μπήκαν σ' έν' αυτοκίνητο με βία, και τράβηξαν στο χτήμα του βουνίτη για.. προεκλογική περιόδεια.

"Ανέδηκαν ψηλά σ' ένα μπαλκόνι, κι' έβγαλαν λόγο με περίσσια χάρη, κι' ή καθεμιά στο λόγο που έξεφώνει έταξ' ένα πολίτευμα στον Πάρη.

"Η "Ηρα τουταξ' Αυτοκρατορία! του Δία, Κάτ'ερ να τον κάνη αδερφό. "Η "Αθηνά—Κορώνα στη Σοφία— του Νέστορα βασιλείο τουταξε σοφό.

"Η "Αφροδίτη τουπε: — «Μωρέ Πάρη! «Μ'αρέσεις. Φούμαρα δέν ξέρω είμαι πεζή, «Θάχω και σε καί... τον Έρμη..μα και τον Άρη «και το Μουτζουρο- "Ηραιστο.. κι' όλους μαζί».

«Όλους γλυκαίνω μα κι' απ'όλους γλύφω «κι' όλοι καλοπερνούν μ' έμέ—χωρίς άστεία — «Τώρα σε ποιά από μās δίνεις την ψήφο;» «Κι' ό Πάρης είπε: Ζήτη ή Δημοκρατία!»

ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ (Λ. Καρακάσης)

ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ

Τὰ παράξενα πιστά
Στους παράξενους μου τόπους
Θά σε φέρουν και θά ιδής
Τους παράξενους ανθρώπους.

Στους παράξενους χορούς
Τί παράξενα τραγούδια
θά τ' ακούσης! και θά ιδής
Τὰ παράξενα άγγελούδια.

Κι' ό παράξενος καπνός
Θά σκορπιέται και τριγύρω
"Η παράξενη ζωή
Θέ να σδύνη σάν σε μύρο.

Και μέσ' τις παραξενιές
που θά βλέπης σάν μαγεία,
της καρδιάς μου θά σου είπω
την παράξενη ιστορία.

Μ. ΔΑΜΠΡΑΛΗΣ

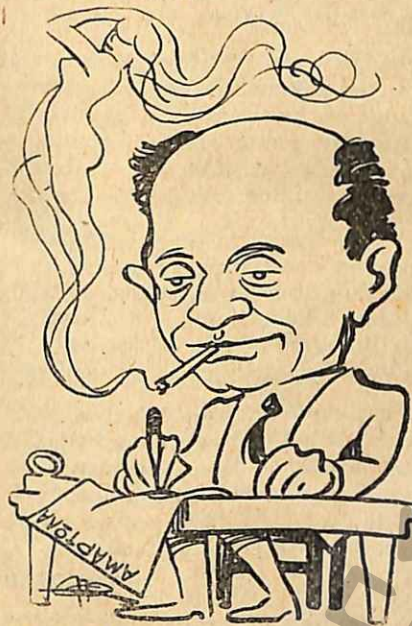
ΤΥΠΟΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ο ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ

ΤΟΝ είχα γνωρίσει στους χρόνους του πολέμου «καλόν πατριώτη», ένδια- φερόμενον διά τὰ «κοινά» και την «έθνικην ιδέαν». Έπειτα από την Μικρα- σιατικήν καταστροφήν τον είδα να περιφέ- ρεται με ένα κεχοιμπαρένιο κομπολόι στο χέρι, άνήσυχον και έρευνητικόν, σαστι- σμένον κυριολεκτικώς.

Τὰ έθνικὰ άτυχήματα, έσκέφθηκα, τον έχουν κάμει νευρικόν. Και τον συμπά- θησα περισσότερο, και τον έδεχόμην εις

ΤΥΠΟΙ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΜΑΣ

«Ο κ. ΜΙΧ. ΡΟΔΑΣ, ό συγγραφέας των «Αμαρτωλών»

το γραφείον με στοργήν, του άπανταύσα εις όλας τās έρωτήσεις του με ένδιαφέ- ρον.

Από καιρού εις καιρόν αναστέναζε και μουέλεγε:

— "Η Πατρίδα, ή καυμένη ή Πατρίδα. Ζητούσε πληροφορίας διά τās εργασίας της συνδιασκέψεως της Λωζάννης, διά την οικονομικήν ένίσχυσιν της χώρας, διά την ένδεχομένην προέλασιν του Έλληνι- κού στρατού, την τύχην της Κερκύρας, το προσφυγικόν δάνειον, την Δημοκρατίαν, το κύρος των εκλογών, την ήσυχίαν της

χώρας, για όλα τὰ μεγάλα προβλήματα της άνθρωπότητας.

"Ητο ό τακτικώτερος επισκέπτης των γραφείων μας, τακτικώτερος και από τους τζαμπατζήδες των θεατρικών εισιτηρίων. Δέν εκάπνιζε, άλλ' έδέχετο Καραβασίλην. Δέν έπινε καφέ άλλα δέν έννοούσε και να μās δυσαρεστήση. Τί καλός πατριώτης, μου έλεγε ό διπλανός συνάδελφός μου, αξίζει να τον χρησιμοποιήση κανένας εις ένα δράμα του ως τον κυριώτερον ήρωα της εποχής μας. Αυτός πάσχει, υποφέρει διά την καταστροφήν και τὰ δεινά του Έλλη- νισμού.

"Η κωμωδία του εκράτησεν αρκετά, όπως εις τὰ πολύπρακτα δράματα του παλαιότερου καιρού. Και επί τέλους άπε- καλύφθη ότι ό συμπαθής «πατριώτης» δέν ήτο τίποτε άλλο παρά ένας γυρολόγος του χρηματιστηρίου, του χειροτέρου είδους.

"Ο συμπαθής Μήτσος του γραφείου μας έλαβεν έντολήν να μās απαλλάξῃ από την επίσκεψίν του «πατριώτου». Και ό συνάδελφος, ό όποιος τον είχε δραματο- ποιήση εις ένα μονόπρακτον υπό τον τί- τλον: «Μετά την καταστροφήν», ήναγκά- σθη να καταστρέψῃ τὰ χειρόγραφα του.

MIX. Λ. ΡΟΔΑΣ

ΤΣΟΥΧΤΡΕΣ

Στην Κυρίαν Θ...

Τὰ δυό ποδάριμ που σου χάρισεν ή Φύσις στά φάσκισεν ή μόδα και σου τάκαμ' ένα Μά σκέφθηκες: Παλούκι άν βρεθῇ κανένα δέν θα μπορέσης, φυσικά, να τὰ πηδήσης...

Και φάρδυνες τη φούστα σου, κυρά μου, [κατ' αυτές] κ' έτσι μπορείς ελεύθερα παλούκια να.. πηδάς! Σ...

ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΚΑ... ΓΙΛΕΝΤΙΑ

Οι υπότροφοι του Μετσοβείου μετά την λήψιν της υποτροφίας. (του γλύπτου κ. Κακουλίδου)

ΣΑΤΑΝΑΣ

Η ΠΑΝΤΟΥΦΛΕΣ

Καλή γυναίκα ήταν η Μαρίκα κι' έξω απ' τσι' όμορφάδας της τη προίκα είχε και ψυχικά πολλά χαρίσματα ήγου άδυναμία στα τσακίσματα π' όποια γυναίκα όμορφη τὰ έχει ακόμα και τσού' άγιους τσού' μπλέχει.

Ήτανε ψυχικάρα ή καυμένη και ός όμολογούνε οί γνωστοί τσι. έτούτη ή άρρώστεια τσι συμβαίνει άφ' τó καιρό πού ήτανε κορίτσι πού πά νά πη, ρε γυέ μου, ό άνδρός τσι δέν στάθηκε θυσία τού άνδρός τσι.

Έκειά τὰ έκλεχτά τσι φίνα κάλλη κάποτε τὰ δοκιμάσανε κι' άλλοι, και τó παιδί τσι με τὰ μαύρα τὰ τζουλού- [φια του π' ό σύζυγός τσι δικό του τó καμάρωνε, δέν ήξερε τó πόθε κράταε ή σκούφια του κι' άν ήτανε δικό του ή τó κουμπάρωνε.

Όντας ύπάρχουν τέτοιες μπερδεψίες ούλος ό κόσμος έχει ύποψίες, για όποιο βλασταράκι ξεφυτρώνει και μόνο ό κύρ σύζυγος στραβώνεται, και τó βλαστάρι τούτο καμαρώνει και τó' άμαρτίες τσι γυναίκας του φορτώνεται.

Μά κι' άν τó μάθη ακόμα μωρò γυέ μου στέλνει τσι ύποψίες κατ' άνέμου. και τώχει και τιμή ή άφεντιά του γιατί και σ' τσι γραφής τó κάτου-κάτου τó κέρατο την σήμερο ρε φως μου μασκότα εκατάντησε τού κόσμου!

Βλέπεις μαθès σ' αυτή την οίκουμένη άθρώπους με κεφάλια τετραπέρατα, πού είναι αιώνως πεινασμένοι πειδή τις και τσού' λείπουνε τὰ κέρατα, και γλέπεις και τσού' μούμιους ούλο τύχη πειδή τις και τὰ έχουν έναν πήχυ!

Όστε λοιπό τὰ λόγια είναι βλακώδη όσα περι τιμής είναι έν χρήσει, και είθε μωρò γυέ μου νάσουν βώδι. παρὰ πού σ' έφκισ' άνθρωπο ή φύσι γιατί μ' εκείά τὰ κέρατα τὰ δύο θάσουνα κι' εύγενής θάχες και βίο!

Μά, τώρα άς έρθούμε στη Μαρίκα πού είναι με τόν άνδρα τσ' όλο γλύκα πειδή τις και τού βάρθηκε ή σκέψι —τ' άντρός τσι δηλαδή— νάν ταξιδέψη και θέλει άφ' τó ταξίδι σάν γυρίση τὰ δώρα πού θά φέρη νάν τού όρίση.

—'Αντρούλη μου, μέσ' σ' ούλες σου τσι έννοιες θέλω— τού λέγει εκείά ή Δαλιδά— παντούφλες νά μου φέρης κατηφιθέντες και νάχουνε και φιόγκο άπάνω δά, νάν τσι φορώ νά σκάνουν οί γειτόνισσες και νά ρωτάνε ούλες πού τσι ψόνησες!

Καλά, τσι λέγει εκείος ό κουτεντέος φιλά τηνε στο στόμα ός είχε χρέος, παίρνει και τσιπραμάτιες του σιόν ωμο κι' ίσα για τó ταξίδι, ίσα δρόμο... την ίδια ώρα εκείά πά στο σοφά τσι έθαυματούργα μ' ένα κάποιο γείτονά τσι.

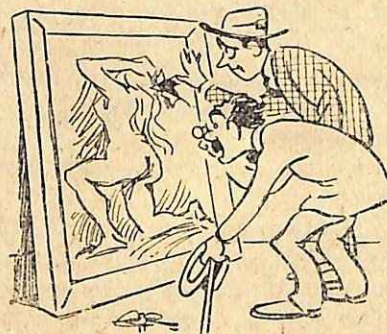
Όστερα από κάμποσο καιρό ό άντρας τσι λαμβάνει ένα γράμμα πού νόβιτες άνάφερε σωρό και τσι γυναίκας τὰ καμώματα άντάμα πού ήτανε σημεία τε και τέρατα και είχανε και σχέσι με τὰ κέρατα!

Τó γράμμα λοιπό τούτο τόμου παίρνει ξεπίσω τσιπραμάτιες του τσι φέρνει, μά τόμου μέσ' στο σπίτι του πατάει εκείά για τσι παντούφλες τόν ρωτάει τότες κι' εκείος με ούλα του τὰ δίκηα βγάξει και τσι πασέρνει δυò τερλίκια.

—Δέν ντράπηκες, τού λέγει ή Δαλιδά νά φέρης τὰ τερλίκια τούτα δά; μιά ώρα μοναχά νάν τὰ φορέσω θά βγούμε τὰ δαχτύλια μου στο μέσο; Πού είχες μωρò μόμολο τó νού σου; όρσε λοιπό δυò μουντζες... φτου σου! φτου σου!

—Σώπα, γυναίκα! ξέρω γώ τι κάνω κι' αυτά ακόμα σοδναι παραπάνω! με τη δουλειά πού τώρα έχεις πιάσει δέν έχουν τὰ παπούτσια καμιά δρᾶσι! όσο θάν αναβαίνης στην καργιόλα πολύ ναι κι' χαρτένια μετζισόλα!..

ΒΟΥΡΑΟΥΛΕΥΣ

—Όραίο αυτό τó έργο. Τó χαλᾶ όμως ή τρύπα πού έχει.

—Νά ήταν τουλάχιστον στή... θέσι της

ΜΙΑ ΖΗΜΙΑ

Καθρέφτισέ τους λίμνα μου. Καθένας νά μεθάη κυντάζοντας την όψη του εις τὰ νερά σου κάτον κινήσεις και προσπάθειες, σ' αυτό σκοπεύουν μόνο· (ένῶ έγώ ματώνουμαι σιὰ νύχια ένδς βάτου).

“Όλη ή εύκολη ζωή μέσ' τόν καθρεφτισμό σου άπ' έπαρση φαντάζοντας:—Ποιός είμ' έγώ φωνάζει! Κι' ό βάτραχος, πού δίπλα της διαλαλεϊ ποιός είναι, θολώνει ξάφνου τὰ νερά και τόν καθρέφτη σπάξει! !

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΔΟΥΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΓΕΡΟΝΤΟΓΥΡΕΥΟΥΣΑ

Δέ μου λές, καλή μου κόρη, έλεγε προχθές τó βράδυ εις ξανθήν γαλανομάταν, ένας γέρος με καβάδι. Δέν μου λέγεις, τι σου ήλθε, πώς τούς νέους άπηρνήθης; Και τούς γέροντας ζυγώνεις όσάν πλέον ν' άπηλπίσθης;

Είς' ώραῖα και μικρά

ώ! μη σκέπτεσαι πικρά!...

Τι μικρά, καλέ μου πάτερ, τó τριακοστόν βαδίζω, έμαράνθ' ή καλλονή μου, έπανσα πλέον ν' άνθίζω!.. άχ! άγάπησα και νέους με ήπάτησαν οί σκύλλοι όλοι έγιναν έχθροί μου, οί καλύτεροι μου φίλοι.

Τι νά κάνω πιά κ' έγώ;

όλο γέρους κυνηγώ!...

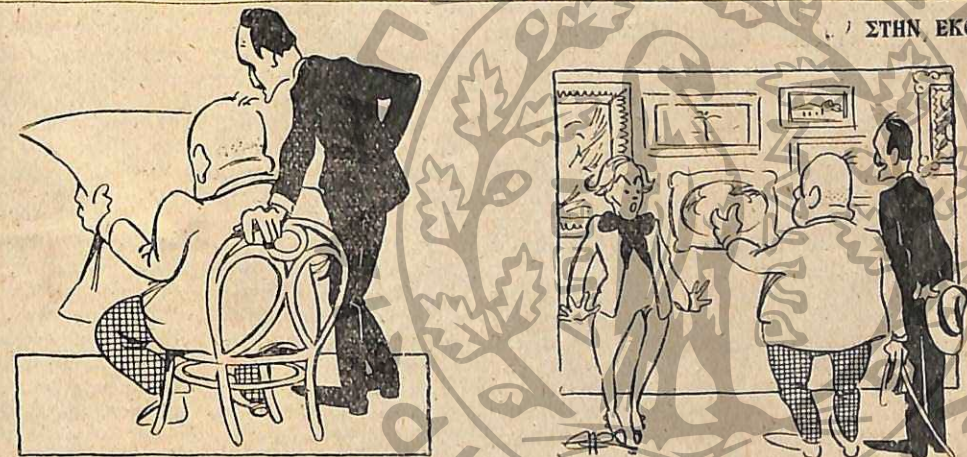
Με ήγάπησε πρò χρόνων πλουσιώτατός τις νέος ήτο νόστιμος, γεννᾶτος, σάν τó γιασεμί ώραῖος πλην απέδρα μετ' όλίγον και μ' άφήκε την καυμένην κ' έκτοτε και την μορφήν μου βλέπουν όλοι μαραμένην.

Τι νά κάμω πιά κ' έγώ

όλο γέρους κυνηγώ!...

ΤΟ ΦΩΣ

ΣΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙ

“Έγραφαν αί έφημερίδες: —«Διπλωματούχος τού Πολυτεχνείου τού Μονάχου τών Παρισίων, της Νέας Υόρκης, έκθέτει τὰ έργα του. —Πάμε νά θαυμάσουμε!

—Δέν μου λένε, κ. Καλλιτέχνα, τί στοιχίζουν ή... κορνίζες σου;

ΜΙΑ ΠΑΡΤΙΔΑ ΣΚΑΚΙ

—Σας λέω πώς η θεία Πηνελόπη έχει καστανά μαλλιά!

—Και εγώ σε διαβεβαιώνω πώς τα μαλλιά της είναι ξανθά!

—Μά επί τέλους δεν έτρελλάθηκα!

—Πες μας τώρα λοιπόν ότι έχασα και τα μυαλά μου!

Η φιλονεικία μεταξύ του Νίκου και της Κατίνας, διά να καθορισθῇ ἂν ἡ θεία Πηνελόπη είχε πραγματικῶς καστανά ἢ ξανθά μαλλιά, εξακολουθοῦσε ἐπὶ ἓνα τέταρτο καὶ εἰς τὸν ἴδιο τόνο. Ἡ Κατίνα σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ ἐπέταξε κάτω τὴν πετσέτα τῆς ἀποτόμως. Ἡ φιλονεικία ἐγύρισε σὲ σωστὸ καυγᾶ.

—Ψεύδεσαι! Ἀκούς; ψεύδεσαι! Εἶνε ἀτιμία νὰ ψεύδεται κανεὶς ἐτσι! Ὁρκίζομαι στὰ κόκκαλα τῆς γαγιάς μου πὼς ἡ θεία Πηνελόπη ἔχει ξανθὰ μαλλιά!... Ἀχ, Θεέ μου, τί σοῦ κανα γιὰ νὰ μὲ καταδικάσῃς νὰ ζῶ μ' ἓναν τέτοιο ψευθοδόωρο;

—Ἀφροσὲ τὸν ἥσυχο τὸ Θεό, διάολε ξυδάτε, πὺν νὰ σὲ πάρῃ καὶ νὰ σὲ σηκώσῃ! Ἄν κανένας ἀπὸ τοὺς δυὸ μας λὲγ ψέματα, τὸ ξέρεις πολὺ καλά ὅτι εἶσαι σὺ! Γιατί τάχα δὲν ὀρκίζεσαι στὰ κόκκαλα τῆς γαγιάς σου ὅτι ἡ θεία Πηνελόπη ἔχει μαλλιά κόκκινα ἢ πράσινα;

Ἐξαφνὰ ὁ Νίκος ἐχτύπησε τὸ πόδι μὲ μανία, καὶ ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ μὲ ὅλη τὴν δύναμη:

—Καστανά! Καστανά! Καστανά!...

Ἡ Κατίνα ἐκατάλαβε ὅτι δὲν θὰ μπορούσε νὰ σκεπᾶσθῃ τὴ φωνὴ τοῦ ἀντρός τῆς· γιὰ νὰ μὴ φανῇ ὅμως ὅτι νικηθῆκε, ἐβούλωσε τ' αὐτιά της. Ἐχῶσε τὸ κεφάλι τῆς σ' ἓνα μαξιλάρι.

Μετὰ τρία λεπτὰ, ὅταν ἐσκέφθῃ ὅτι θὰ εἶχε πιασθῇ ἡ ἀναπνοὴ τοῦ ἀντιπάλου, ἐσήκωσε τὸ κεφάλι. Ὁ Νίκος δὲν βρισκότανε στὴν τραπεζαρία. Τοῦ κάκου τὸν ἀνεξήτησε σὲ ὅλα τὰ δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ...

Μὲ τὸ καπέλλο στὸ κεφάλι, μὲ τὸ μαστοῦνι ὑπὸ μάλῃς, πολὺ ἥσυχος φαινομενικῶς, ὁ Νίκος κατέβαινε τὴ σκάλα σφυρίζοντας τὴν ἄρια τοῦ «Ριγολέττου».

Φτερό στὸν ἄνεμο

Ἡ γυναῖκα μοιάζει...

Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ὁ ἄντρας τῆς ἔκλεισε ἀπροόπτως τὴ φιλονεικία καὶ μὲ τὸν ὁποῖον ἔφυγε ἀηδιασμένος, ἀπῆλπισε τὴν Κατίνα. Θὰ προυτιμοῦσε χίλιες φορές νὰ τῆς ἔδινε δέκα μαπάτσους στὰ μάγουλα.

Γεομένη στὴ ράμπα τῆς σκάλας, ἄρχισε ν' ἀπαγγέλλῃ μιά σελίδα ἀπὸ τὸ «Ἐγχειρίδιον τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς» τῶν Ἀθηναίων Ἀμαξάδων: «Παλιάνθρωπε!... Μασκαρά!... Γουρουνί!...»

Ἐπειτα ξαναγύρισε στὴν τραπεζαρία καὶ ἔπεσε σὲ μιὰ καρέκλα. Γιὰ νὰ διασκεδάσῃ, ἔμπηξε τὰ κλάματα. Διέκοπτε πότε πότε τοὺς λυγμοὺς τῆς μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ λὲγ ἀναστενάζοντας: «Τὸν συγγαίνουμαι!... τὸν συγγαίνουμαι!... Ἀκούς ἐκεῖ; Νὰ τολμᾶ νὰ ὑποστηρίξῃ

ὅτι ἡ θεία Πηνελόπη ἔχει καστανὰ μαλλιά!... Λοιπὸν, στὰ σωστὰ τὸν συγγαίνουμαι!...

Ἐμισοῦσε πραγματικῶς τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ τὸ Νίκο, καὶ τόσο πολὺ, ὥστε διὰν ἐσταμάτησεν ὁ κοκκιναρὰς τῶν δακρύων τῆς, ἔκαμε τὰς ἐξῆς σκέψεις: «Νὰ τοῦ ρίξω ἀπὸψε ποντικοφάρμακο στὸ ποτήρι ποὺ πίνει πρὶν κοιμηθῇ; Νὰ τοῦ ξεγδάρω τὰ μούτρα μὲ τὰ νύχια μου τὴν ὥρα ποὺ θὰ κοιμάται; Νὰ κάψω σιγὰ-σιγὰ τὶς πατούσες του μὲ τὸ σίδερο ποὺ κάνω τὰ κατσάρια μου; Ἡ καλλίτερα νὰ τὸν πνίξω μὲ τὴν πράσινη σάρπα μου;»

Ἐξαφνὰ ἡ Κατινούλα ἐχτύπησε τὰ χεράκια τῆς χεροῦμενῃ. Καὶ μουρμουρίζοντας: «Ἀ, ἡ θεία Πηνελόπη ἔχει καστανὰ μαλλιά; Καλὰ λοιπὸν, περιμένε λιγάκι, φιλαράκο μου!», κατέβηκε τὴ σκάλα, διέσχισε τὸ δρόμο, ἐξηφανίσθη κάτω ἀπὸ τὴν ἐξώπορτα τοῦ ἀντικρινοῦ σπιτιοῦ, ἀνέβη στὸ δευτερο πάτωμα καὶ ἐχτύπησε στὴν πόρτα τοῦ Πλουμιστοῦ.

Ὁ Γεράσιμος Πλουμιστὸς ἦτο ὁ καλλίτερος φίλος τοῦ Νίκου. Ἡ ἀφιξὺς τῆς Κατίνας—ἐτοίμης καὶ χωρὶς νὰ τὴν περιμένῃ—τοῦ ἐπροξένησε ζωηρὴ ἐκπλήξη. Ἡ ἐκπλήξη του μετεβλήθη εἰς ἀληθινὴν παραζάλην, ὅταν εἶδε τὴν νεαρὴ κυρία νὰ μπαίνει ἀποφασιστικῶς στὴν κρεββατοκάμαρά του, νὰ βγάξῃ σιωπηλὴ τὸ μπολερό τῆς, τὴ σεμιζέττα τῆς, τὴ φοῦστα τῆς, τὰ γοβάκια τῆς, τὸν κορσέ τῆς, τέλος τὸ καπέλλο τῆς καὶ νὰ μουρμουρίζῃ:

—Ἐ, λοιπὸν, κύριε Πλουμιστέ, τί περιμένετε γιὰ νὰ γδύνητε; Γιατί ἐκπλήττεσθε φίλε μου; Μήπως δὲν μ' ἐκορτετίζατε τόσον καιρό; Λοιπὸν, ἰδοῦ, ἤρθα! Εἶμαι δική σας.

—Μά... μὰ δὲν καταλαβαίνω..., ἐτραυλίζε ὁ καταπληκτος Πλουμιστός.

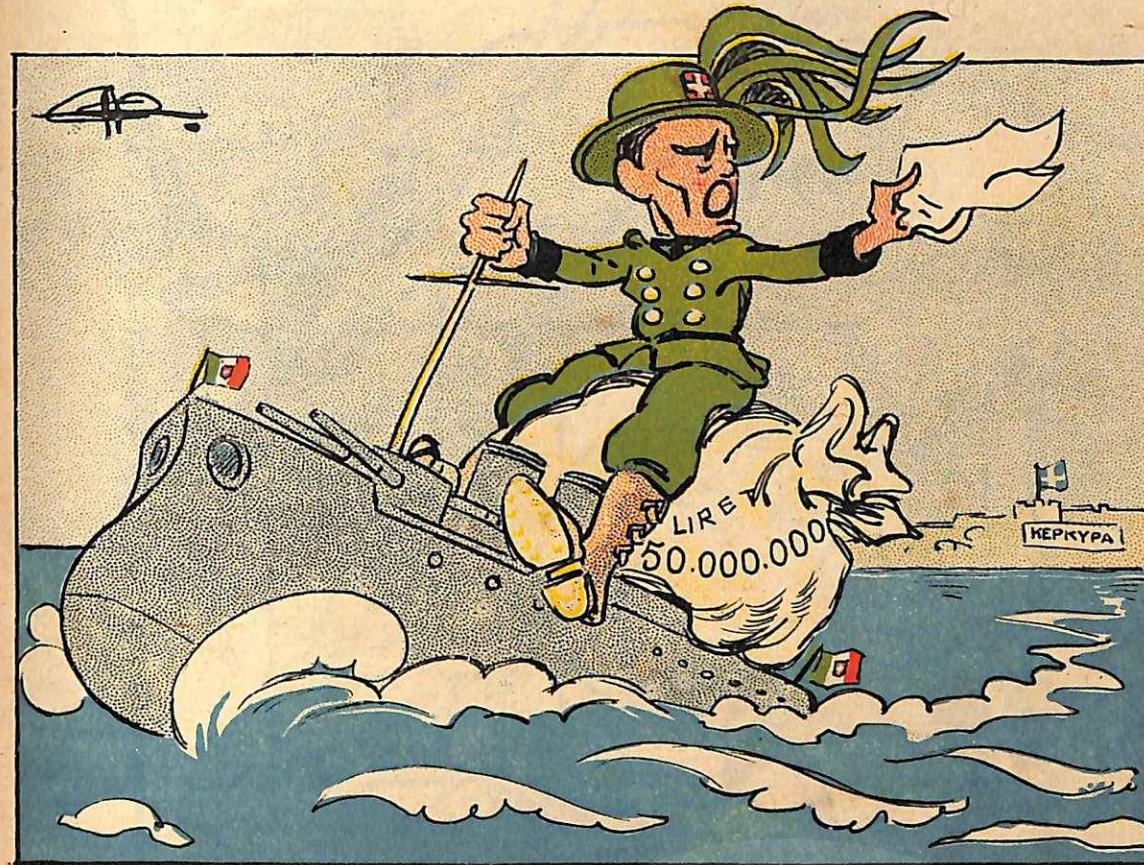
—Εἶναι τὰ μαλλιά τῆς θειᾶς Πηνελόπης, ἐξέρεστε... Θὰ σᾶς πῶ ἀργότερα. Μὰ τώρα ἂς μὴ χάνουμε καιρό, παρακαλῶ!...

Πρὸ μισῆς ὥρας ἡ Κατίνα ἐγύρισε εἰς τὴν συζυγικὴν ἐστία καὶ τώρα ἔχει χωθῇ μαλακά-μαλακά στὸ κρεβάτι. Ὁ Νίκος ἔχει ἐπιστρέψει.

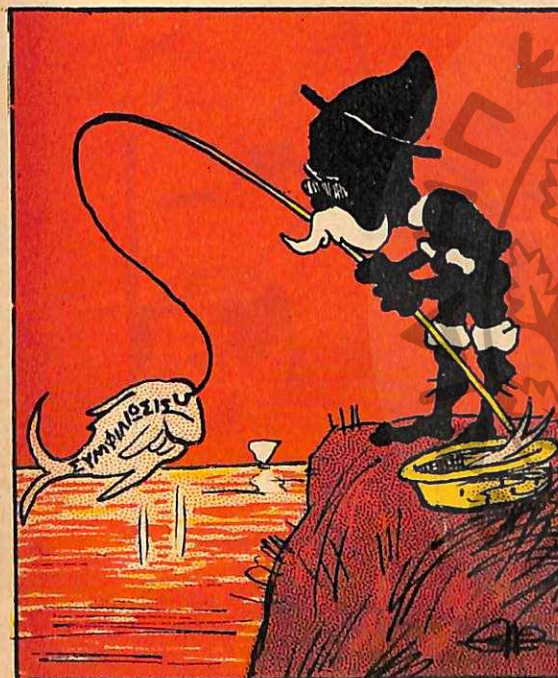
Ἡ Κατίνα στὴν ἀρχὴ ἐκαμώθηκε πὼς κοιμᾶται. Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ τοῖνυρά της, ἐκύτταξε τὸν ἄντρα τῆς ποὺ ἄρχισε νὰ γδύνεται. Ἀπελάμβανε τὴν ἐκδίκησί της: «Χά! χά! ἡ θεία Πηνελόπη ἔχει καστανὰ μαλλιά!... Νὰ μάθῃς ἄλλῃ φορὰ νὰ μὴν ἐπιμένῃς, κύριε, καὶ νὰ μὴ θέλῃς σώνει καὶ καλά, ν' ἀποδείξῃς στὴ γυναῖκα σου πὼς ἔχεις δική!... Τὴν ἔ-πα-θες! Τὴν ἔ-πα-θες!...

Σὲ λίγο κουράστηκε νὰ περιφρονῇ τὸν ἄρρενα σύντροφον, τὸν ὁποῖον ἡ φύσις τῆς εἶχε προικίσει καὶ ὁ ὁποῖος—παρ' ὅλους τοὺς τετραγωνικοὺς ὤμους του, παρ' ὅλην τὴν δύναμιν τῶν βραχιόνων του,—δὲν θὰ μπορούσε νὰ παλαίψῃ μὲ τὴν τελειότητά ἀλλὰ νόστιμῃ ἐκείνῃ γυναίκα. Καὶ ἡ Κατίνα ἔδωσε σημεῖα ζωῆς: Ἐξεροτενιάθηκε ἐπιδεικτικῶς κάτω ἀπὸ τὴν κουβέρτα καὶ ὕστερα ἀνοίξε κάτι μάτια ἐντελῶς ἀθώα:

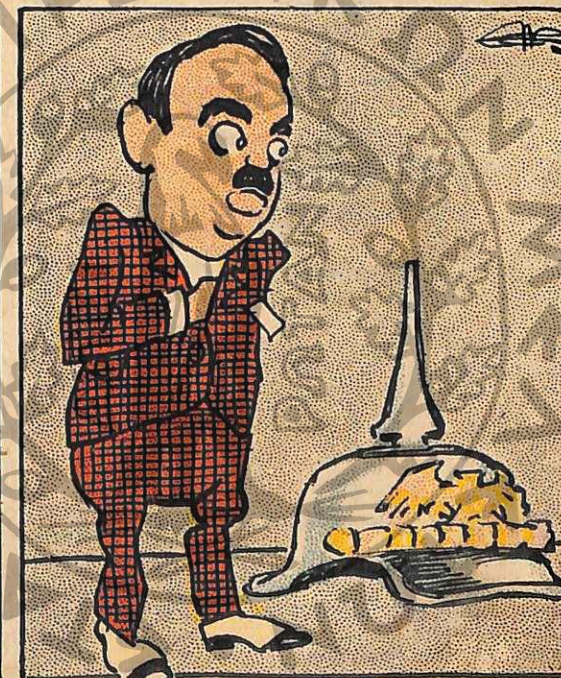
—Μπα! Ἐδῶ ἦσουν, χρυσό μου; Ἐλα, σοῦ πέρασε πιά ὁ θυμός; Δὲν εἶσαι μαλωμένος μαζύ μου;

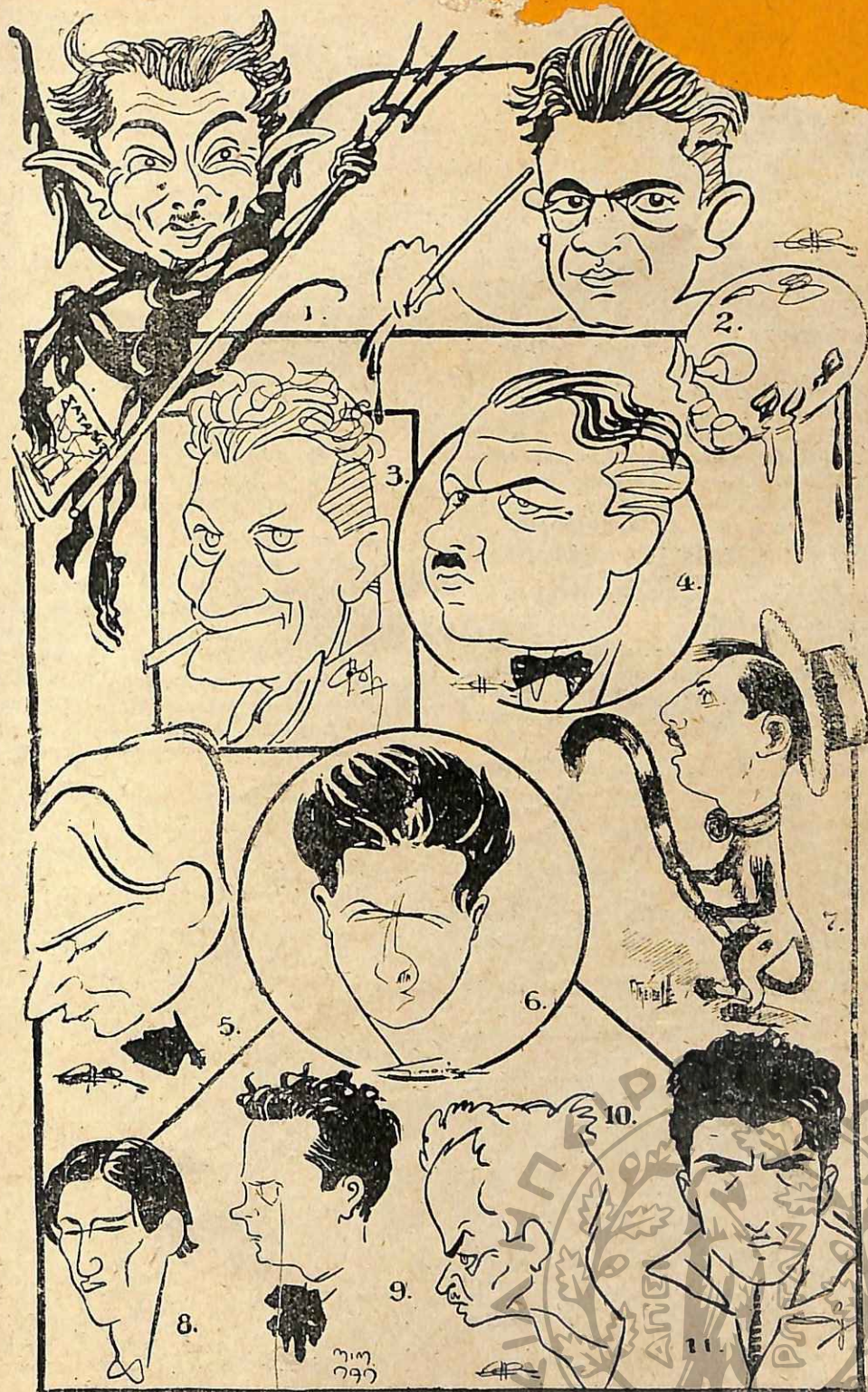
Veni, vidi, ... vici

Ὁ ἀτυχὴς παρὰς τῆς Αἰγίνης.

Νοσταλγίες!...

- 1) Θάος Ζήρας. 2) Νίκος Καστανάκης. 3) Φ. Δημητριάδης. 4) Ηλ. Κουμετάκης.
 5) Β. Ίωαννίδης. 6) G. NOIR. 7) Γ. Γκέρβελς. 8) Στφ. Αρτωριάδης.
 9) Μμ. Παπαδημητρίου. 10) Γ. Κακουλίδης. 11) Αντ. Αθρονοτιδής.

της μπράτσο, είτε :
με, νά εκλιπαρήσετε

...ορησε κάτω από τὰ σκεπά-
σματα. Μηχανικῶς τὸν ἠρώτησε:

—Καὶ τί ἔκανε αὐτὸ τὸ παλιόπαιδο ὁσπν
ὥρα ἦταν μακριὰ ἀπὸ τὴ γυναικούλα του;

Ἄνθρωπος θὰ μπορούσε νὰ ὁμολογήσῃ:

«Πῆγα στὸ Πανελλήνιο, κι' ἦμα τρεῖς μπί-
ρες καὶ ἔπληξα τρομερά». Θὰ ἔλεγε: «Ἐκίνα
δύο φορὲς, εἰάνω κάτω, τὴν ὁδὸν Σταδίου καὶ
μοῦ φάνηκεν ἡ ὥρα ἀτελείωτη. Ἀλλὰ δὲν
εἶπε τίποτ' ἀπ' αὐτά. Κοκκινίζοντας ἐλαφρά,
τῆς εἶπε:

—Πῶς πέρασα αὐτὲς τὲς δύο ὥρες, ἀγάπη
μου; Πού τίς πέρασα, χρυσό μου;... Πού;...
Νά, ... στὸ... στοῦ... στή... Μὰ δὲν μαντεύεις;
Διάβολε! πού θέλεις νὰν τίς πέρασα; Πού ἄλ-
λου, παρὰ στοῦ... νά, νά... στὸ σπῖτου τοῦ
καυμένου τοῦ Πλουμιστοῦ. Λαμπρὸς ἄνθρω-
πος, ἐξαιρετικὸς χαράκτορ. ἔχει καὶ σκάκι,
ξέρεις, σπῖτι του. Λοιπόν, ἐπαίξαμε σκάκι, νά,
αὐτὸ ἀκριβῶς, μιὰ παρτίδα σκάκι....

Ο ΤΡΙΒΟΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΟΥ «ΣΑΤΑΝΑ»

Ἀγάπη—Λέξις ἄγνωστος. Ἀπαντᾷται μο-
νάχα εἰς τὰ παραμύθια.

Τσιγάρον—Σύνδεσμος φιλικός. Ἀντίθετος
λέξις: «ἀμάκα». Συνώνυμος αὐτῆς Καστανάκης!

Ἡλίθιος—Φίλος σου στενός, ἔχων τὴν σπα-
νίαν εὐγένειαν νὰ σοῦ παρουσιάζεται ὅταν...
καθρεπτίζεσαι!

Κεφαλή—Δοχεῖον τοῦ ἔγκεφάλου. Παράγει
ιδέας καὶ συνηθέστερον...πιτυρίδα!

Μῆλα—Ὀπωρικά μὴ τρωγόμενα. Τὰ βλέ-
πομεν μονάχα ἀπὸ μακριὰ. Εἰς τὴν ἐφετερινὴν
παραγωγὴν πλεονάζουν τὰ ξυνόμῃλα!

Ξύλον—Στοιχεῖον μορφωτικὸν διὰ τὰς...
πενθεράς, ἔξ οὗ καὶ τὸ ξύλον τῆς γνώσεως!

Πανσέληνος—Ἡ οἰκονόμος τῆς...Δημαρ-
χίας μας!

Τυφλός—Ἐκ τοῦ τί-φίλος! Πρὸ πάντων
ὅταν ἔχη ὥραϊαν σύζυγον! Σ....

ΤΥΠΟΙ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΜΑΣ

Ὁ κ. Μ. Παρθένης.

Ἀπὸ τὸν «Πειρασμὸ τοῦ 1923» τοῦ κ. ΔΡΑΓΑΤΣΗ

ΤΑ ΚΑΛΑΝΔΑ ΤΟΥ 1924

—Ἀρχιμηνιά κι' ἀρχή-χρονιά
κι' ἀρχή-ἀρχή καθέννας θέλει
γιατὶ 'στὴν-στὴν ἀρχὴ εἶνε τὸ μέλι!

—Μά... ὁ Ἀἰβασίλης δὲν ἔρχεται
κι' οὔτε μᾶς καταδέχεται
γιατὶ... σὺν δάσκαλο μιὰ 'μέρα
τὸν μετὰ-τὸν μετὰθεσαν περὶ πέρα!

Refrain

—Μὰ καὶ τί νερθῇ νὰ κάνη
ποῦ ἂν μᾶς 'δῇ θὰ μᾶς βασκάνη!
—Κι' ἂν κρατᾷ καὶ κάνα δῶρο...
θὰ τὸν σπᾶσουνε 'στὸ φόρο!!

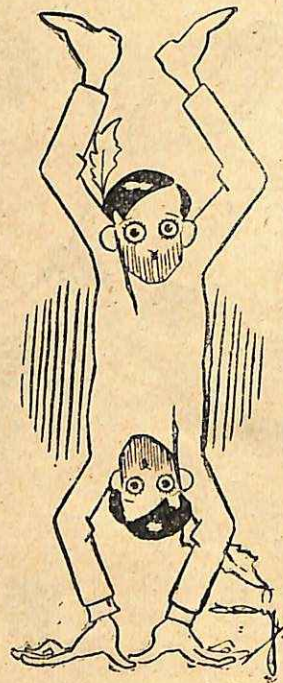
II

Τί νερθῇ ὁ Ἅγιος νὰ ἰδῇ
ποῦ ἂν πάη 'στὸ φοῦρνο γιὰ ψωμί
πρέπει ἀράδα γιὰ νὰ πιάσῃ
σίγουρα-σίγουρα θὰ ξαναγιάσῃ!

Κι' ἂν πάη κι' ἀπ' τὴν ἀγορὰ
γιὰ νὰ ψωνίσῃ μιὰ φορὰ
θὰ 'δῇ-θὰ 'δῇ 'κεῖ καὶ κόττες
περὶ ἀκριβαῖς, περὶ ἀκριβαῖς ἀπ' τὶς κοκόττες!

Refrain

Καὶ ἂν τύχη καὶ θελήσῃ
καὶ τὴ δίψα του νὰ σβύσῃ
τ' Ἀδριάνειο θὰ κάτῃ!
Κι' ἔτσι θάναί ὅλα.... πάτσι!

Ὁ διευθυντὴς τοῦ «Ἀνω-Κάτω» κ. Χ. Δελῆς

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΤΑΝ ΣΚΑΝΕ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

ΠΡΩΙ, πρωί, χαράματα, ὁ Λούμας ἦτανε
στὸ πόδι, σὰ νὰ εἶχε μεγάλη δουλιὰ, κι'
ἔβγαине ἔξω βιαστικὸς παίρνοντας τὸ δρό-
μο τοῦ ρέματος, ἡ τῆς θάλασσας. Ἐβάδιζε
πάντα γρήγορα, κρατώντας καὶ μιὰ βέργα στὸ
χέρι καὶ μὴν ἀπαντώντας στοὺς χαιρετισμοὺς
τῶν ἀνθρώπων ποὺ συναντοῦσε.

—Γειά σου Λούμα! τοῦ φωνάζανε, ἀλλὰ
ποῦ αὐτός! Προχωροῦσε χωρὶς νὰ προσέχει,
ἢ νὰ φαίνεται ὅτι τοὺς ἀκουσε. Κι' ἂν ἤθελε
ὁμως νὰ μιλήσῃ, νὰ τοὺς ἀπαντήσῃ, θὰ ἔκα-
νε κόπο μεγάλο, γιατί ἡ ὁμιλία του ἔβγαине
δύσκολα, κοιμμένη, μπερδεμένη, καὶ δὲν μπο-
ροῦσε κανεὶς νὰ ξεχωρίσῃ τι ἔλεγε.

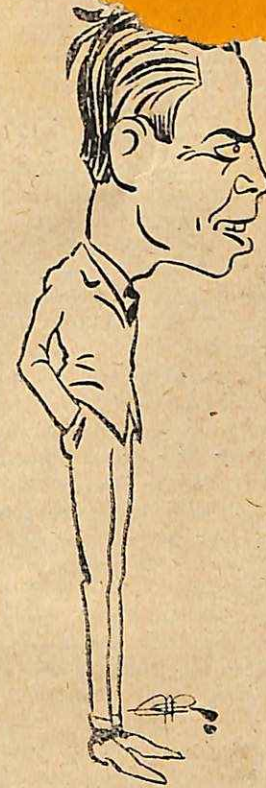
Καὶ πάντα πῆγαине μόνος, μόνος, καὶ ποτὲ
δὲν τὸν εἶδανε μὲ συντροφιά, ποτέ... Μάλι-
στα ἀπόφυγε τὸν δρόμο κείνον ποὺ ἔβλεπε
νὰ παίρνουν πολλοί.

Κρατώντας τὴ βέργα του καὶ βαδίζοντας σὰ
νὰ ἦτανε μεγάλη ἀνάγκη, πῆγαине κατὰ τὸ ρέ-
μα ποὺ πλένανε οἱ γυναῖκες, τὰ κορίτσια, καὶ
καθόταν ἐκεῖ κοιτάζοντας τὰ πόδια τους τὰ
ἄσπρα, τὰ μπράτσα τους τὰ παχουλὰ. Ἄν καὶ
μέσα στὴ χώρα φαινότανε νάποφεύγει τις γυ-
ναῖκες σὺν τὸν διάβολο, καὶ κανεὶς δὲ θὰ βρι-
σκοῦταν νὰ πεῖ ὅτι τὸν εἶδε νὰ μιλᾷ, ἢ νὰ
προσπαθᾷ νὰ μιλήσῃ μὲ κορίτσι. Μὰ ἦτανε
κι' ἄσκημος, τόσο ἄσκημος, ποὺ ἦτανε τρο-
μάρα!...

Ἀλλὰ γι' αὐτόν, πανηγύρι σωστό, ἀληθι-
νὴ του ἑορτή, γιατί ἄλλη ἑορτὴ ἢ τελετὴ δὲν
ἦξερε, ἦτανε τὸ καλοκαίρι, ὅταν στὴ θάλασσα
λουζόντουσαν οἱ γυναῖκες καὶ τὰ κορίτσια. Αὐ-
τὸς κρυμμένος, χωμένος μέσα στὰ βράχια, ἔρ-
ποντας, πλησίαζε, καὶ βγάζοντας τὸ κεφάλι
του κοίταζε. Ἀλλὰ σχεδὸν πάντα θὰ τὸν ἀνα-
κάλυπτε τὸ γυναικεῖο μάτι, θὰ ἔβλεπε τὴν τρι-
χωτὴ μουτσούνα του, καὶ τότε, τότε βροχή ἀπὸ
βότσαλα ἔπεφτε κοντὰ καὶ γύρο στὴν τριχω-
τὴ του μούρη.

Αὐτὸς ἔφευγε σιγά, ποτὲ γρήγορα, καὶ πῆ-
γαине πρὶς μακριὰ, ὅπου δὲν τὸν ἔφταναν τὰ
βότσαλα, καὶ κεῖ στεκότανε, χωρὶς νὰ κρύβε-
ται, φανερά, ὀρθὸς καὶ κοίταζε...

Ἐνα πρωὶ ἀνοιξιὰτικο σηκώθηκε καὶ βγή-
κε, κατὰ τὴ συνήθειά του, βιαστικὸς σὰ νὰ εἶ-
χε καμιά μεγάλη δουλιὰ. Γύρισε ἀπ' ἐδῶ κι'
ἀπ' ἐκεῖ ἄσκοπα, γιατί στὸ ρέμα εἶδε μόνο
βατράχια νὰ πηδοῦνε μέσα στὰ λιθάρια, στὰ
ἀγριόχορτα καὶ στὰ καταπράσινα ἀγκάδια. Καὶ
τὸ ρέμα αὐτὲς τὶς ἡμέρες, εἶχε γίνῃ θλιβερό,

Ὁ κ. Πάνος Δ. Ταγκόπουλος

κυλώντας μόνο μιὰ γραμμὴ στενὴ νεροῦ...

Βάδιζε σιγά, ἀκουγε, κοίταζε. Ἐρημιὰ ἦταν
ἐδῶ, κι' ἐκεῖ. Ζῶα βόσκανε, γελάδες, πρόβα-
τα καὶ βοσκοί, ἀκίνητοι τὰ προσέχανε.

Κοντὰ σ' ἓνα μεγάλο κῆπο στάθηκε. Οἱ μυ-
ρουδιὲς τῶν λουλουδιῶν, τῶν ἀνθισμένων δέν-
τρων, μεθυστικὲς πνοές, γεμίζανε τὸν χλιαρὸ
ἀέρα, τὴ σφιγμένη ἀτμόσφαιρα ἀπ' τὰ βαρὶὰ
τὰ σύννεφα, ποὺ χαμηλωμένα σκεπάζανε τὸν
οὐρανό. Κ' οἱ λουλούδιες πνοές, πικνές, τρέ-
χοντας, χίλιες ἐπιθυμίες ἀνάβανε σὺν τραγοῦδι
Σειρήνων, στὸν ἄνθρωπο ποὺ τις ἀνέπνεε, ἐπι-
θυμίες ἡδονῆς, ζωῆς, λαγνείας!

Πρὶς ἄσκημος ὁ Λούμας, ἀπ' ἄλλοτε, ἀνέ-
πνευσε τις λουλούδιες πνοές, ἀκουσε τί αὐτὲς
τοῦ λέγανε, καὶ σὺν ἀρχαῖος σάτυρος προ-
χώρησε καὶ χάθηκε μέσα.

Μιὰ φωνὴ στὸν κῆπο, φωνὴ κόρης, μιὰ φω-
νὴ σὰ φτερούγισμα ἐπιθυμίας, φτερούγισμα
τῶν ἐπιθυμιῶν ποὺ μέσα βράζανε στὴ χλιαρὴ
ἀτμόσφαιρα, κι' ἄλλη φωνὴ κρυσταλένια ἀ-
πάντησε καὶ γρήγορα μέσα στὰ πράσινα δέν-
τρα, τὰ στεφανωμένα μὲ τ' ἄσπρα νυφιάτικα

ΣΑΤΑΝΑΣ

...ή μία, μιὰ ξανθού-
...με μαύρα μάτια, στην
...μια ρωμαλαία κόρη με κόκκινα μάγου-
...λα και καστανά θεράμια μάτια.

Αυτή, χωρίς ν'απαντήσει, τίποτε ν'απε-
...ξοφίξε περισσότερο στο στήθος της και με
...μανία, με δίψα ζήτησε τὰ χείλια της.

—Δὲ μπορῶ!... ἐστὲναξε στὴ φίλη της,
...ποῦ ἔκανε νὰ φύγει. Ἄφησέ με!...

Ἐκείνη παρατήθηκε, ἡ οἱ πνοὲς τῶν λου-
...λουδιῶν ὅλο πάθος τὴν ἐξοφίξαν, τὴν παρῆλ-
...σαν, τὴν ἔκαναν κάτι νὰ ἐπιθυμῇ, κι' αὐτὸ τὸ
...κάτι ἐξέσπασε σ' ἓνα φίλημα, φίλημα μακρὸ,
...ἡδονικὸ, ἓνα ρούφηγμα μανιακὸ τῆς ἡδονῆς
...ποῦ σαλεύει, θαμπώνει, τὸ νοῦ, τὰ μάτια, καὶ
...κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ ζεῖ σβυστά, κι' ὁμοίως
...μὲ τὶς μεθυστικὰς τῶν δέντρων πνοές. Ἀλλὰ
...κάτω κεῖ, μέσα ἀπὸ φύλλα πράσινα, πράσινα
...καὶ ποῦ πάνω ἔφερον κλώνοι ἀνθισμένης ἀκα-
...κίας, σὰ λυπόθυμοι ἀπὸ σπαρτάρισμα ἡδονι-
...κὸ, μιὰ κεφάλι τριχωτὴ παρουσιάστηκε μὲ
...γουρλωμένα μάτια, κίτρινη, κίτρινη νεκρικιά,
...καὶ κοίταξε, κοίταξε....

Τὰ χείλια τῶν κοριτσιῶν πάλι σμίγονται
...καὶ πάλι φίλημα χύνεται στὸ μαγεμένον ἀέρα,
...μαζὶ μὲ τὸ ἑλαφρὸ θρόισμα τῶν φύλλων, καὶ
...κάνει τὸ πρόσωπο κεῖνο νὰ βγεῖ ἀκόμα πιὸ
...πολύ. Λεπτὲς ψυχάλες, ἀραιὲς πέφτουν ἀπ'
...τὸν οὐρανὸ, δροσιὰς, ἀλλ' ἡ ἀτμόσφαιρα πιὸ
...βαρὺ γίνεται τώρα ἀπ' τὶς πνοὲς τῶν λουλου-
...διῶν, τῶν ἀνθισμένων δέντρων, καὶ οἱ φωνές
...τοῦ πάθους βγαίνουν, βγαίνουν, ἀνάβοντας
...τὴ μανία.

—Ἀκόμα, ἀκόμα!...

Ξαφνικὰ ἓνας ἄνθρωπος γυμνὸς ὁλόγυμνος,
...πηδᾷ στὴ μέση, κοντὰ τους, μὲ μουγκρητὸ θη-
...ρίον. Τὰ κορίτσια, μὲ φωνὴ τρομάρας, χωρί-
...ζονται καὶ φεύγουν, φεύγουν γρήγορα, μέσα
...στὰ δέντρα. Ὁ Λούμας τρέχει, τρέχει πίσω
...τους γυμνὸς ὁλόγυμνος. νὰ τὶς φτάσει, ἀλλ'
...αὐτὲς τὸν περνοῦν πολὺ, τὰ δέντρα τὶς προ-
...στατεύουν καὶ γρήγορα τὶς χάνει μέσα σ'αὐτά...

Τρελὸς, τότε, ὁ Λούμας, ἀφηνιασμένος,
...μουτζώνοντας τὸν οὐρανὸ, φοβερίζοντας καὶ
...βορίζοντας τὸ Θεὸ μὲ τὴν μπερδεμένη φωνή
...του, ὁρμᾷ ἔξω, ἔξω ἀπ' τὸν κήπο, καὶ τρέχει
...στὰ βράχια πάνω, καὶ μὲ μιὰ βλαστημιὰ στὸ
...Θεό, κι' ἓνα μούντζωμα ἀκόμα στὸν οὐρανὸ,
...οἰχνεται κάτω ἀπ' τὸν γκρεμνὸ, ἐκεῖ ὅπου ἡ
...θάλασσα κάποτε, κάποτε κουρασμένη ἐρριχνε
...τὰ κύματά της, στὸ βράχο, σὰ βυθισμένη, σκε-
...πτικὴ, κι' αὐτὴ, ἀπὸ κάποια ἐπιθυμία!...

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΒΟΥΤΥΡΑΣ

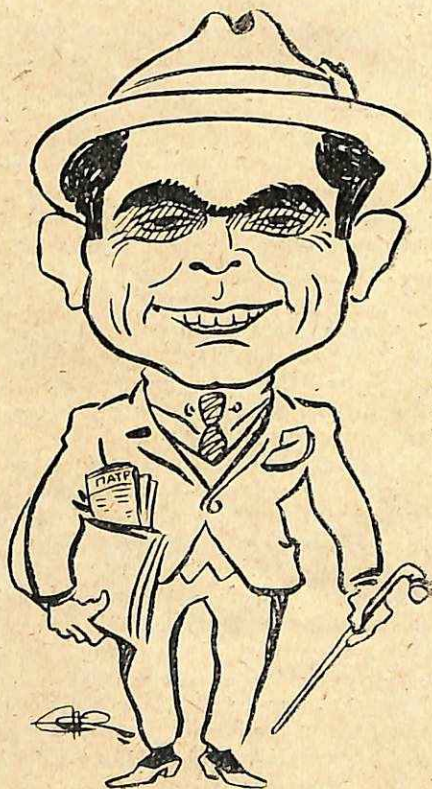

ΣΑΤΑΝΑΣ

Ὁ διηγηματογράφος κ. ΙΩΑΝΝ. Α. ΖΗΡΑΣ
(Ροδόφυλλος Ἀγκαθιώτης)

ΤΥΠΟΙ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΜΑΣ

Ὁ κ. ΘΕΜ. ΤΣΑΚΙΡΙΔΗΣ, ὁ ἀποκαλούμε-
...νος «Ζακχαῖος».

ΖΥΘΟΠΟΙΕΙΟΝ "ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΕ",

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ
ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΝ
ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΣΙΔΕΡΟΛΟΤΤΑ (1)

(ΚΥΠΡΙΩΤΙΚΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ)

Στόν καφενέν ήταν συναμένοι καμπόσοι χωρ-
κανοί τζ' έσυντηγάναν. (2) Έλαλούσαν για
τό ψειρινόν τὸ κακόν τζ' ή κουβέντα έν εΐσθεν
τελειωμόν.

“Αμα άρκεινεν νά σουρουπιάζει άνέφανεν
τζ'ό Μαυράντωνος, ό γυιός του παπᾶ, με τζει-
νες τές βαρετές ποδιές του (3) τζ' έκράταν
κάτι άρκόσκιλλους (4) στό σθέρι.

— “Ηντα ν' πόν' τούτα όλάν; (5) ήντα ν'
πόν' νά τὰ κάμης;

— Θέλω τα! τζ' έκατέβασεν τὸ φρούδιν του.
Τζ' άμα τζ' έκατσεν: έν νά τὰ πάρω τὸ μιτσι
(6) νά ποσκολιέται (7) . . . τζ' έσιώπησεν.

Τζ' οί χωρκάτες έξαναπαΐσαν τήν κουβένταν
τους: Τὸ χωρκόν πολασέλα (8) έν γεμάτον
στοισιή τζι' όχτρούς. Βρέ, παπᾶς έορκίζει τα,
τίποτες! “Άλλοι έλέαν πῶς έν κλέφτες. “Αφού-
τις στού Μαυράντωνου έβρεθῆκαν τζαί τὰ
μῆλα κομμένα τζαί τὰ δεντρά ξυσμένα. Μά
βκαίννει και πᾶς στά δεντρά ή σιερόλοττα ή
μαυρογέρμη! Χαρά στό κακόν!

“Ο Μαυράντωνος βσιώπαν τζι' έδάκκανεν τὰ
μουστάτζια του τζ' έδικλοῦσεν (9) ποῦ τήν άλ-
λην πάντα. “Αμα άκονεν νά λένουν για λό(γ)ου
του έξεροκατρίνεν ποῦ τόν θυμόν του.

— . . . Τζαί πᾶς στά δεντρά, καλό! “Εν
στοισιή, σιόρ, (10) όσοι τὸ εΐδαν έμείναν
σέκκοι. (11)

— “Ο Μιχαήλης ό στρατουράς (12) ποῦ τὸ
εΐδεν έκατούρησεν σαμόλαδο (13) ποῦ τόν φό-
(β)ον του, άμμά (14) τζεινος έν στοισιωμένος
άθροπος . . . οὔλον στοισιή θωρεΐ. Μιά φοράν,
λέει, σάν έπῆεν, με συμπάθκειον, για τόν ερόν
του, πίσω π' όναν τοΐχον ήρτεν κ' έκαβαλλί-
τσειν πᾶς στούς νόμους του έναν στοισιήν,
τζ' έβαλεν τές φωνές . . . “Αμμά στοισιήν
σάν τούτην τήν σιερόλοτταν έν έξανακούστη-
κεν άλλου . . . “Εν παληόν, σιόρ, έν τὸ χωρ-
κού, λαλούν, τζ' έshei χρόνια ποῦ τὸ ξερεΐ ό
κόσμος . . . Λαλούν πῶς βκαίννει άμα έshei
φεγκάριν τζ' έshei σκιδόν πολλήν στ' άρκάτζιν
(15) ποῦ τὰ βουνάρκα (16) και τούς ρότσους
(17) κατά τὸ μεσάνυχτον, περνᾶ τζαί μουγα-
ρίζει τζ' έshei τζαί καμπανέλλιν στόν λαιμόν.
“Άλλοι λένουν πῶς πᾶν τζαί λοττούδκια (18)
ξοπίσω . . . Τζαί κατύση (19) του, στό μά-
λιν (20) τζεινού πόν νά πάει . . .

1) Σιδερένια γουρούνα. 2) έμιλοῦσαν. 3) βαθειές και
βαριές μπότες, ψηλές ός τὸ γόνατο. 4) άρκόσκιλλος
έν' ένα άγριο βοτάνι τὸ κάμπου με ρίζα σάν κορ-
μύδι κι' όποιον τὸήρουνε μ' αυτό τρέχει άδιάκοπα
ἀπό τὸ κάμπιο και πέφτει στό νερό νά δροιστεΐ μά-
ταια. 5) τί έν' αυτά. 6) μικρός (παιδί). 7) άπασχολεΐ-
ται. 8) δλοῦθε. 9) ένκυτῶσε. 10) κύρις. 11) ξερός. 12)
σαματοποιός. 13) σισαμέλιον. 14) άλλα, όμως. 15) γου-
ράρατζ. 16) βουνάλακια. 17) μεγάλοι λιθοί. 18) γου-

— Καλά(ν)! καλάν! εΐπεν ό Μαυράντωνο-
τζ' έδικλήσαν οἱλοι τζ' εΐδαν τον φοΐτζιασμέ-
νοι (21) γιατί ήταν άρκος(22) και λυμάντερος
(23) τζ' έν τζ' έσήκωνεν περιπαΐζιμο για τὸ
πάθημά του . . .

— Καλάν, έξανάπεν τζ' έφυνεν τζ' έν τόν εΐ-
δαν πιόν.

II

“Ο Μαυράντωνος έμυρίστηκεν τὰ νύσσια
του. . . “Αμμά γελᾶς του;

— Διτιάολε, ρέ Γιαννή άν δέν έν δουλειά
τοῦ στρατουρά . . . νά τὸ ξιουρίσω! . . . Βα-
στᾶ σε ή καρδιά σου; “Ελα μαζί μου πόψε
έκαμα έναν καταφερτόν (24) κι' έσκέπασά τον
με φύλλα, έν βαθύς ός τὸ μποΐ μου (25), ίσια
μπροστά στόν φραμόν, τζ' αμαί (26) ποῦδα
τές παδικιές (27) τζ' άδε! (28) όποιον πκιάω-
έν νά τόν κάμω νά βουρά τζαί νά μέν συ-
φτάνει (29).

III

Τσουλοκαθισμένοι (30) τζ' οί δκνὸ τους
άκρολοῦνταν (31). “Ο Γιαννης τῆς Καλαθοῦς
άροθύμαν (32) . . . Σιωπή πολλή τζ' άγέρας
άλαφρός άμα ήσαν τὰ μεσάνυχτα . . . Τζ' ά-
ξιππα (33) άκούουν τὸ μαμπανέλλιν, τζ' έναν
γκόν, γκο, γκούρ, γκούρ! . . . “Ερουφήσαν
τήν γλώσσαν τους τζ' έμουρρώσαν (34). “Αη
Γιόρκη μου ήντα κακόν ήταν τζεινον! Τζ' ω-
σπου έκόντεβαν έτρεμαν . . . Τζ' εΐδαν έναν
μάβρον πράμαν νάρεται άρκουδιασᾶ τζαί νά
μουγκαρίζει... Μπλούμ! κράτς! γκορ! γκούρ!
ά! ά!

Πετιάσεται πάνω ό Μαυράντωνος τζ' εΐν-
ταν ποῦ θωρεΐ; Μέσας τόν κάταφερτόν ήταν
πεσμένος ένας τζαί φώναζεντζ' ήταν τυ-
λιμένος μ' έναν μαῦρον μαλαρόν καπότον!!
Βκάλλοντον πάνου: ό Μιχαήλης ό στρατουράς
ό στοισιωμένος!

— “Α ρέ καμμένε, τζ' ήνταν πῶsheis νά πά-
θης τώρα! Φέρ' τόν άρκόshυκλον πό τζει ρέ
Γιαννή.

Τζι' έτυτσιρώσαν τον (35), με συμπάθκειον
έβκάλαν τήν βράκαν του τέλεια, τζ' έτρίψαν
τόν πισινόν του, με συμπάθκειον, με τόν άρκό-
shυκλον τζ' έκάμαν τον φωθκιάν, τζ' άφή-
καν τον.

Τζ' εΐπεν νά σύρη βούριστρον (36), τζαί κα-
κόν, τζι' όπου ήταν κόλυμος (37) και λάντα (38)
έππεφτεν μέσα, όπου βρύση με νερόν έπήαινεν
τζι' άναπαμόν έν έβρισκεν.

26 XI 28

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΠΥΛΩΤΟΣ

ρουνόπουλα. 19) κακή τύχη. 20) κτήμα. 21) φοβισμένοι.
22) άγριος. 23) με λυωμένα έντερα—μοθηρός. 24)
καταφερτός, είδος παγίδος, δηλ. λάκκος βαθειᾶ
στή γῇ σκαμμένος γεμάτος νερό σκεπασμένος
με χόρτα όστε νά μή φαίνεται κι' όποιος πατάει
πέφτει μέσα. 25) τ' άνάστημά μου. 26) εκεί κάμω.
27) πατημασιές. 28) και κύταζε. 29) νά τρέχει και νά
μή προφθάνει. 30) ήμικαθισμένοι. 31) άφοκάζουνταν
32) άροθύμω—φοβοῦμαι στό σκότος. 33) έξαφνα. 34)
έσιώπησαν. 35) τόν έγῶμωσαν. 36) βούριστρον—τρέ-
ξιμο. 37) λίμνη. 38) λιμνούλα τῆς βροχής.

ΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΜΑΣ ΜΕΧΡΙ 10 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ (Καθυστερού-
ΑΘΗΝΑΙ

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τῶν κ. κ. Ἀλεξάνδρου Ζιανέτου: Ἀ.
Ἐνωτιάδης, Δ. Ἀναστασιάδης, Δ. Γιαννακόπουλος, Ν. Ζιανέτος.

κ. Κοκοττοπούλου Γεωργίου (μηχανικοῦ): Γεώργ. Χ. Κοκοττοπούλος (2 extra),
Μιχ. Τρίκκας, Φρ. Τζουλάτης, Δ. Κυπριάδης, Κωνστ. Κεφάλας, Ἀλ. Μαρκόσης,
Σοφία Διαμαντοπούλου, Χρ. Κοκοττοπούλος, Στέφανος Κοντούσης, Γ. Ρογνιόπου-
λος, Κ. Βαρδάκης, Σίμος Δουβίτσας, Ἀντ. Τσαπάρας, Ἰ. Ζιμπίκος.

Κας Πηελόπης Τηλ. Παντελίδη: Λάκης Καραβίας (Π.), Τασία Οἰκονομίδη
(Π.), Διον. Καλλιμάνης (Π.), Ρίττα Κοτσώνη (Π.), Κ. Καρδαμάτης (Π.), Λυσιμάχη
Ἀναγνωσταρά (Π.), Κ. Μαυρομάτης (Π.), Νίτσα Μεταλλينوῦ, Μαίρη Ἀνδρέου,
Ἰωάννης Σφυρῆς, Φιλ. Κιουρξόγλου, Παῦλος Χᾶνος, Τηλ. Παντελίδης.

κ. Μίμη Στυλιανοπούλου: Δημ. Βεντιάδης, Μαρίκα Ἀνδρεάδου, Γ. Χαλαμαν-
δάκης (Π.), Φώτης Πάργας, Κώστας Μανιατάκης, Μαν. Βεντιάδης, Μαν. Καβαλα-
κίδης, Γεώργ. Βοραζάνης, Χρ. Καραμήτρος, Γ. Μιχαηλίδης.

κ. Περικλέους Δουκίδου: Περικλῆς Δουκίδης (Π.), Γ. Πηγαδιώτης, Α. Πέτρο-
βας (Π.), Δ. Θουβάλλας, Ἰ. Θεοφυλακτόπουλος, Χρ. Καραλῆς, Εὐάγ. Δρίτσας,
Ἀρ. Γαϊτάνου, Φ. Ἡλιακόπουλος (Π.), Ἰ. Καραγιάννης (Π.).

Λίδος Καλλ. Δ. Μεσσαλά: Γ. Δ. Δημητριάδης (Π.), Νικ. Σ. Εὐτυχίδης, Στ.
Γ. Κωλυτός, Βασ. Σωτηρόπουλος, Δ. Ἀγγελόπουλος (Π.), John Doscas (Π.),
Peter Michelides (Π. Ἀμερικῇ), Ἀθ. Λάμπρου (Π.), Σπ. Καλόθετος (2 Π.), Ἰω.
Μπριόλας, Δρ. Γιαννουκάκος (Π.), Π. Δ. Μήλιος (Π.), Χρ. Χατζόπουλος, Πάνος Δ.
Θεοδωρίδης, Γ. Ἰ. Κοραγιαννάκος, Ν. Φρουδαράκης, Μ. Βασιλειάδης, Β. Βασιλά-
της, Α. Μεγαριώτης, Mimina Max Piet (Π. Παρίσιου), Λέων Γεμενετζιάν, Κ. Στρίγ-
κοβις, Χρ. Σπανός, Ἰ. Ὀλύμπιος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἰωάννου Ζαχαρία: Μιχ. Μιχαλόπουλος, Παν.
Ζαχαρίας, Φώτ. Σοφιανός, Ἀνάρ. Ἀδριόπουλος, Νικόλ. Ἀβαρλῆς, Ἀθαν. Πιλάλας,
Δημ. Ἀδρουσινός, Αἰκστ. Λώτζερη (Ζάκυνθος), Ἰ. Βανιλόπουλος, Κ. Μαυροειδῆς,
Ν. Γεωργιάδης, Ἀν. Σκιαδόπουλος, Ἀρίστος Δεσίπρης, Ντίνα Σχίτζα, Λουκία
Παπαδοπούλου, Νότα Ἡλιοπούλου, Βασ. Ροδόπουλος.

κ. Π. Μεντζελοπούλου: Π. Μεντζελόπουλος (60), Β. Μαντόπουλος, Χρ. Μπα-
λάσας, Χ. Μπαχαρίας, Χάρης Ροῦφος, Χαρίκλεια Χρονοπούλου, Παν. Διακουμῆς,
Ἀθ. Ἰ. Τραχίλης, Ἰ. Μπαρδόπουλος (Π.), Νικ. Κωστόπουλος, Ντίνο: Προκοπίου,
Ζίνου, Ζάχος Σακκῆς, Ἀθανασία Κλάδη, Χριστίνα Παπαράκη, Δίς Θεολόγη, Ἀνδρ.
Μεντζελόπουλος, Παν. Δημόπουλος, Ντίνο: Παπαθανασόπουλος.

κ. Ἀντ. Χωματιανοῦ: Ἀντ. Χωματιανός (Π.), Φιλ. Παπαγεωργίου, Δημ.
Γιολλάσης (Π.), Παρ. Στεφανίδης, Φώτης Σφράτης, Δημ. Μαστροκόστας, Νικ.
Παπαζώτος (Π.), Διον. Ζωγράφος, Ἀνδρ. Νικολάου, Μάρκος Ξανθάκης, Εὐάγ.
Οἰκονόμου, Ἐρμ. Οἰκονόμου, Νικ. Καζιμάκος, Γ. Βασάτζικος (Π.), Χαρ. Ζέρβας
(Π.), Βασ. Ἀσημακόπουλος, Χρῆστος Ἐξαρχόπουλος (Π.), Ἰ. Βουνησεᾶς (Π.), Θ.
Μακρῆς, Νικ. Μπα, Βικέντιος Γαούσης (Π.), Χριστόφ. Περιβολιώτης, Δημ.
Κυριακόπουλος (Π.), Δημ. Μαρουδῆς, Παν. Μαῦρος, Σημ. Σφαῆλος (Π.), Γ.
Δρέττας, Κ. Ζαχαρόπουλος, Ἡρακλῆς Δρεττάς, Μάτα Ποταμιάνου (Π.), Βασιλική
Τσαπούρα (Π.), Ἄννα Ψύλλα, Μαρίκα Ἐξαρχοπούλου (Π.) Ἐλεῦσα Μουτσούκου,
(Π.), Ἀγγελικὴ Χωματιανοῦ, (Π.), Μαρίκα Χωματιανοῦ, (Π.), Κ. Γάλλος (Π.),
Σπ. Χρυσομάλης, Πελοπ. Δυπλάρης, Γ. Κράλλης, Μιλτ. Καραγιάννης, Λούλα Ἐξαρ-
χοπούλου, Χρ. Ἐξηρχόπουλος, Γ. Λᾶλος, Ἰ. Κοτωνάκης, Μ. Ἀνδρόνικος, Σ. Στρα-
γανιώτης, Μιχ. Μιχαήλ, Σωτῆρ. Βαφειαδάκης.

κ. Μηνᾶ Κλωνάρη: Δημ. Βακάλης, Στυλ. Καραμασούνας, Εὐστ. Καραϊτζῆς,
Καρ. «Ἀκαδημαϊκόν», Κ. Καλιοντζῆς, Ν. Κελαϊδίνη, Γ. Πολυκαρπίδης, Κ.
Ραφτόπουλος, Ἰ. Παπανικητάς, Ἀθαν. Μυστακίδης, Δημ. Ἀλήμονος, Ἀλκιβ.
Βολοβίνη, Εἰάνθης Βαβυλῆς, Κλέων Θεοδοσιάδης, Κ. Οἰκονόμου, Ν. Χατζηα-
ποστόλου, Κοινοχωρίτης, Κ. Παπᾶς, Βασίλ. Ἐλευθερίου, Χαράλ. Μούρκος, Γ.
Βαξεβανίδης, Κωνστ. Ἀγγέλου, Νικ. Λεβαντῆς, Χ. Ναρλῆς, Ἀρ. Οἰκονόμου,
Ἀνδρ. Κυπαρίσου, Ρήγας Παπαδόπουλος, Κ. Μπριόλας, Εὐστ. Δασκαλόπουλος,
Ἀνδρ. Τσιχλόπουλος, Χρ. Ροσιόπουλος, Νίκος Κατσιπόδης.

...αροπούλου: Τίμος Π. Ζιχαρόπουλος, Ούρανός 'Αστερινός, 'Ανδρ. 'Ασημακόπουλος, Ι. 'Αγγελετόπουλος, Κ. Γεωργοβασίλης, 'Ιωάννης 'Ιωάννου, Νικ. Δήμου.

κ. 'Αθανασίου Κολοκύθα: Παντελής Χαλαμπούπουλος, Φίλιππος Κυρίτης, 'Αθ. Κολοκύθα, Χρ. Μανωλόπουλος, Παν. Κυρίτης.

κ. 'Αβραάμ Προσπαθόπουλου: 'Αβραάμ Προσπαθόπουλος, Δ. Παπαδόπουλος, 'Α. Καρατζόγλου, 'Αδελ. Πλατωνίδου, Κ. Βλαστάρης, 'Αποστολίδης, Α. Νικολαΐδης, Δ. Ι. Γουαλός, Ι. Παύρης, Κ. Θ. Ζουμπουλίδης, Α. Τιφτικτσόγλου, Ι. Περβανίδης, Ξενοδ. «'Αθήναιοι», Μιλ. Μελικάδης, 'Αθαν. Βεργόπουλος.

Δος Εὐγενίας Πολυχρονιάδου: Εὐγενία Πολυχρονιάδου, Σ. Χουδαβερόγλου, Α. Παυλίδου, Mίnerve Desain, 'Αννα Ρόκου.

κ. Λεωνίδα Παπαδοπούλου: Ζωή Τσακασιάνου, 'Αναστ. Χαλαμπούπουλος, Κ. Βελιώτης, Περ. Βογιώτας, Ν. Σκούμας, Γ. Σιδέρης, Ε. Παπακωνσταντίνου, Μαρμίνας, Κ. Λυμπερόπουλος, Ε. Χρυσαφίδης, Σ. Βουγιούκας, Χ. Α. Παναγιωτόπουλος (2Π.).

Δος Φρόσως 'Εγγλεζάκη: Ν. Παπαγεωργίου (Π.), Γεώργ. 'Εγγλεζάκης (Π.), Ι. Μ. Κεχαγιόγλου (Π.), Κ. Γεωργιάδης (Π.), Γ. Κούλουθρος (Π.), Β. Ζαφειρίου (Π.), Ι. 'Αγιαννόπουλος (Π.), Α. Ζαφειρίου (Π.), Α. Πετρίδης (Π.).

κ. 'Εμμαν. Ι. Καραματζώνη: Μπάμπης Σ. 'Αννινος, Ν. Π. Δρακάσος, Μ. 'Αννινος, Γ. Ραυτόπουλος, Γεώργ. Κυριακός, Ν. Ο. Νικολαΐδης, Εὐάγγ. Ραυτόπουλος, 'Εμμ. Καραματζώνης, Ι. Γ. Σακελλαρίδης, Κ. Γ. 'Αθανασιάδης.

κ. Δ. Χ. 'Ιακωβίδου: Δημ. 'Ιακωβίδης, Σπ. 'Αποστόλου, Κωνστ. Παπαδόπουλος, Θ. Ίλεια 'Αποστόλου, Μαρία Παπάζογλου.

κ. κ' Β. Ν. 'Ιωαννίδη και Γιάννη Κατσουνωτοῦ: Γιάννης Χ. Κατσουνωτός, Θεόδ. Μορίδης, Χρήστος Πανταζής, Ι. Χ. Τορναρίτης, Νίκος Ρούσος, 'Αχιλλεύς Οικονομίδης, 'Αμφικρύων 'Υδραΐος, 'Ηρακλῆς 'Αγγελίδης, Γιάν. Π. Μιχαηλίδης, 'Αλέκος Κόμης, Χρυσ. Ταλχορίδης, Δημ. Κολιαντρή, Βασίλ. Καρατζάς, 'Ηρόδ. Στ. Νικολαΐδης, Βίκτωρ Ν. 'Ιωαννίδης (Ζωγράφος).

ΝΑΥΣΤΑΘΜΟΣ Τοῦ κ. Πλάτωνος Καστανάκη: Εὐάγγ. Πυρσός (Π.), Σωτήρ. Μαρωνίτης (Π.), Γαλ. Παπαναυιάδης, Παν. 'Αντζουλίδης, Χαρ. 'Ακάσογλου, Στ. Δυβέρης, 'Αντ. Πολόζος, Ι. Λαΐζος, 'Αντ. Παπαδόπουλος, Περ. Παπαδοπούλου.

ΜΥΤΙΔΗΝΗ Φροντίδι τοῦ κ. Σ. Παπανικολάου «'Ελ. Λόγος»: 'Ι. Κράλλης, Θεόφρ. Χατζηγιώργης, 'Αθαν. Σκούφος, Μενέλ. Μελανδινός, Βρασ. Ναγουμίδης, Δημ. Σμυρναΐος, Χαρ. Γρηγορίου, Εὐστο. Λούκαρις, Στ. Πασχαλίδης, Βύρων Καραπαναγιώτης, Βάνιας Σιφναΐος, 'Ι. Λαδάς, Λαΐλιος Καρακάσης, Δημ. Σάλτας, Δημ. Σάββας, 'Αντ. Παπαγεωργίου, Μαλ. Λαΐλιος, Μενέλ. Παπαντωνίου, Στέλ. Κρητικῆς, Δημ. Καλλιγιάννης, Δουκάκης Κουτοπιάδης, Μιχ. Κανόνης, Δημ. Μπέλας, Παν. Νικήτας, Πέτρο. Γρημάνης, Θεμ. Ταλιάνης, 'Ελ. Εὔσταθίου, Εὐάγγ. Κομίλης, 'Ανδρ. Σιφτελής, Γ. 'Ανδρεόπουλος, Μαν. Γούτας, Δημ. Βερναρδάκης, Νίκος Πασαλής, Σ. Παπανικολάου (7).

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (Κρήτης)

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Νικολάου Εὐγενῆ Νικολ. Εὐγενῆς. (Π.), 'Εμμαν. Συμινελάκης, 'Εμμ. Λιναρδάκης, 'Ανδρέας Εὐγενῆς, 'Ιάκωβος Τσουράτσογλου, 'Ηλίας Κρέν, 'Ελλη Καζακίδου, 'Ιωάν. Παπρδάκης, Σωκρ. Σφακιανάκης.

ΧΙΟΣ (Καρδάμελλα):

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Στεφάνου Κ. Μαυρῆ: Π. Λαιμός, 'Ιω. Γλύπτης, Γρηγ. Μορέσκας, 'Αθαν. Μαρματσούκας, 'Ιωάν. Μιέλης, Δημ. Γουργγελῆς, Ν. Γρέγος, 'Ιωάν. Κουγουμούνδρας, Παν. Λάμπρου, Νίκος Κιούσης, 'Αν. Μπούρης, Μάρκ. Μπουριπούνης, Στέφ. Ι. Μαυρῆς, Στ. Κ. Μαυρῆς.

ΚΥΠΡΟΣ (Δεμεσσός): Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Γεωργίου Ταλιαδώρου: Σοφία Γιαβοπούλου, Μαυρίκιος Κατσαράς, Βασ. Βασιλείου, Κώστας Χατζησωτηρίου, Κ. Στυλιανού, Λέλος Μαρκουλίδης, 'Ηρ. 'Ιωαννίδης, Γεώργ. Ταλιαδώρος.

ΒΟΣΤΟΝΗ ('Αμερικῆς): Σταῦρος Καμιλάκης 10 (ἀπλᾶ), (2 Π.), 1 (extra.)

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΟΙΝΟΠΟΙΓΑΣ & ΟΞΟΠΟΙΓΑΣ

“ΠΑΡΟΥ,”

A. ΑΛΙΠΡΑΝΤΗ & ΥΙΩΝ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΕΚΡΩΠΟΣ - ΑΛΙΠΕΔΟΥ ΤΗΛ. 3-19
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ

ΟΙΝΟΠΟΙΓΑΣ

ΕΝ ΠΑΡΩ

ΟΞΟΠΟΙΓΑΣ

ΕΝ Ν. ΦΑΛΗΡΩ

ΟΙΝΑΠΟΘΗΚΑΙ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ, ΠΙΡΩ,
ΣΑΜΩ & ΘΗΡΑ

ΟΙΚΟΣ ΙΔΡΥΘΕΙΣ ΤΩ 1894

ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

ΟΙΝΟΙ

Οίνος Μέλας 'Επιτραπέσιος Πάρου

» » 'Επιδόρπιος »

» 'Ερυθρός Ξηρός »

» Λευκός » Θήρας

» » Ρητινίτης »

» Μαυροδάφνη Παλαιά Πάρου

» Μοσχάτος Παλαιός Σάμου

» » Κεφαλληνίας

» Ρομπόλα »

» Βερμούτ Παλαιός Πάρου Extra

» Μεγάλα Πάρου

ΟΞΟΣ

“Οξος άγνόν Σταφυλής Πάρου

Πρότυπον έν 'Ελλάδι

ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΜΑΣ, ΕΚ ΣΤΑΦΥΛΗΣ, ΗΓΓΥΗΜΕΝΑ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΜΠΙΣΚΟΤΤΩΝ

Κ. ΤΣΙΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ—ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 57—ΑΘΗΝΑΙ

(ΟΙΚΟΣ ΙΔΡΥΘΕΙΣ ΤΩ 1901)

ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΗΣ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΙΚΗΣ:

Κόκ, πάστες διάφορες, Μπακλαβάδες, Καταΐφια, Παστίτσια, Πτι-φούρ, Φρουτί-γλασέ, Κουραμπιέδες, Φοντάν, Καραμέλλες κτλ. κτλ. εις τιμάς άπιστεύτως εύθηνάς και ύλικά άγνά.

ΛΙΚΕΡ: Παντοία είδη.

ΕΙΔΗ ΑΡΤΟΠΟΪΑΣ: Άρτος μύρας, Παξιμάδια σκέτα, βανίλιας και μύρας, Κουλουράκια, Μπισκοτάκια κτλ. κτλ. με τὰ πλέον άγνότερα τών ύλικών.

ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ: — **ΜΠΙΣΚΟΤΤΑ** συναγωνιζόμενα με τὰ καλύτερα τών Εύρωπαϊκών — Παντοία είδη με ύλικά ήγγυμένα σὲ πακεττάκια και εις κιβώτια καλλιτεχνικώτατα μεγάλα (4 κιλών) και μικρά (1 κιλού).

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΑΡΚΕΙ ΝΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΣΗ
ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΛΕΟΝ ΔΥΣΤΡΟΠΟΝ ΠΕΛΑΤΗΝ

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΜΠΙΣΚΟΤΤΩΝ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Κ. ΤΣΙΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ—ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 57—ΑΘΗΝΑΙ

ΑΔΡΙΑΝΟΣ

ΣΤΑΔΙΟΥ 41-ΑΘΗΝΑΙ-41 ΣΤΑΔΙΟΥ

Απαντα τὰ ανδρικὰ είδη στοῦ
ΑΔΡΙΑΝΟΥ

Δοκιμάσατε τήν στερεότητα και ποιότητα
δύλων τών είδών μας.

Ρευματισμούς αποφεύγετε αγοράζοντες
ύποδήματα **ΑΔΡΙΑΝΟΥ**

Ιδού ό σωτήρ τών Αθηναίων
ΑΔΡΙΑΝΟΣ

Απ' όλα τὰ ανδρικὰ είδη στοῦ
ΑΔΡΙΑΝΟΥ

Νέα μοντέλα βρίσκετε πάντοτε στοῦ
ΑΔΡΙΑΝΟΥ

Ολος ό κόσμος ντύνεται στοῦ
ΑΔΡΙΑΝΟΥ

ΣΤΑΔΙΟΥ 41 **ΑΔΡΙΑΝΟΣ** ΣΤΑΔΙΟΥ 41

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ & ΧΗΜΕΙΟΝ

ΣΤΑΥΡΟΥ Ι. ΒΟΣΥΝΙΩΤΗ

(ΠΡΩΗΝ ΦΙΝΤΙΚΛΗ)

*Αρώματα καμυντικά
Specialités*

*Ύψιστημονική εκλέξεις
συνταγών.*

*Χημικά καὶ Μικροβιολογικά
ἀναλύσεις.*

Ὁδὸς Ἀγ. Κωνσταντίνου 15
— ΑΘΗΝΑΙ —

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΤΣΟΥΚΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ—ΒΑΛΛΑΩΡΙΤΟΥ 9—ΑΘΗΝΑΙ

Ἀναλαμβάνει καὶ διεκπεραιώνει παντὸς
εἶδους ἐργασίαν Νομικὴν. Συνιστᾶται ἰδιαίτε-
ρως εἰς τοὺς πολλοὺς φίλους τοῦ «Σατανᾶ».

ΤΟ ΡΑΦΕΙΟΝ
ΣΩΚΡ. Α. ΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΠΟΛΩΡΟΣ 8—ΑΘΗΝΑΙ

Ἀναλαμβάνει παντὸς εἶδους ἐργασίαν
με ἐγγύησιν καλλιτεχνικῆς ἐπιμελείας.

ΕΛΩΔΙΟΜΟΡΩΕΙΟΝ ΚΑΙ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ
ΧΡ. ΜΑΝΩΛΟΠΟΥΛΟΥ & ΠΑΝ. ΚΥΡΙΤΗ
ΑΘΗΝΑΙ Κολοκοτρώνη 10 ΑΘΗΝΑΙ

Φαγητὰ καὶ ὕλικά ἄγνά. Κουζίνα πρω-
τότυπος. Τυγιά Παράσου ὡς καὶ βού-
τυρον α' τάξεως.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΘΩΜΑ ΘΕΟΦΑΝΙΔΗ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α' & ΦΙΛΩΝΟΣ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Ἀπαντὰ τὰ εἶδη γραφικῆς ὕλης,
πλουσία συλλογὴ φιγουρινίων,
διαρκῆς παρακαταθήκη ἐκ-
λεκτῶν καρποστᾶν.

Πώλησις χονδρική καὶ Λιανική.

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΜΠΑΡΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ—ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 42—ΑΘΗΝΑΙ

Ἐάν θέλετε νὰ σωθῆτε ἀπὸ τοὺς πυρετοὺς
καὶ τὸν σπλήνα λαμβάνετε ΑΝΤΙΘΕΡΜΙΝΗΝ
ΓΕΡΑΝΙΟΥ 2β'.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ Φ. ΡΟΥΦΟΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ

Διπλωματοῦχος Ἑθνικ. Πανεπιστημίου

Ὁδὸς Ρόμβης 18—ΑΘΗΝΑΙ

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ
ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΧΩΜΑΤΙΑΝΟΥ

Ὁδὸς Ἀναπαύσεως 13. ΑΘΗΝΑΙ
Στερεότης, Κομψότης, Φθὴνία.

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 47
(ΣΤΟΑ ΜΑΡΟΥΔΗ)

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Κ. Χ. ΜΠΟΥΣΜΠΟΥΡΕΛΗΣ

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ—ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Εἰς ὅλας τὰς Ἑφημερίδας καὶ Περιοδικὰ.—Κινηματογραφικαὶ—Πίνακες Ζωγραφικοί.—Σκηνογραφίαι.
Διακοσμήσεις.—Σχέδια.—Τοιχογραφίαι.—Καλλιτεχνικαὶ Ἐκδόσεις.—Τυπογραφικαὶ Ἐργασίαι.
Τοιχοπολλήσεις κ.τ.λ.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΑΣ

Κ. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ—221 ΑΙΟΛΟΥ 221—ΑΘΗΝΑΙ

Ὑπερτερεῖ ὅλους εἰς τὴν κομψότητα,
στερεότητα, ἐφαρμογὴν καὶ ἐφθηνίαν.
Ἰκανοποιεῖ καὶ τὸν πλέον ἰδιότροπον
πελάτην.—Μία ἐπίσκεψις ἀρκεῖ.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΔΙΑ ΔΩΡΑ
Τρέξατε!!!

SAVON FILODERMA

ΜΠΑΧΑΡΙΑ

Ὁ Σάπων ΦΙΛΟΔΕΡΜΑ καθα-
ρίζει καὶ λεπτύνει τὴν ἐπίδερμίδα.
Συνιστᾶται παρὰ τῶν κ.κ. Ἰα-
τρῶν ὡς ὁ ἀγνότερος καὶ καταλ-
ηλότερος διὰ κυρίας καὶ βρέφη.

ΠΡΑΣΙΝΟ ΣΑΛΟΝΙ

LE MONDE CHIC S'HABILLE CHEZ LUI ROBES ET MANTEAUX POUR DAMES

9 ΠΕΣΜΑΖΟΓΛΟΥ 9 (Κάτωθι Ἀργασιῶν) ΑΘΗΝΑΙ

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΔΕΝ ΤΟ ΧΟΡΤΑΙΝΩ
ΕΙΝ' ΤΟΥ ΣΚΙΑΔΑ

ΤΕΧΝΙΚΟΝ
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΣΦΑΛΤΟΣΤΡΩΣΕΩΝ

ΜΙΧ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ

ΜΗΧΑΝΙΚΟΥ

Ἀγ. Κωνσταντίνου καὶ Σωκράτους 6'

ΑΣΦΑΛΤΟΣΤΡΩΣΕΙΣ

ΟΔΩΝ, ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΩΝ, ΤΑΡΑΤΕΩΝ
ΚΑΙ ΔΑΠΕΔΩΝ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ

ΙΩΑΝ. Γ. ΜΠΑΡΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ-ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 42 ΑΘΗΝΑΙ
Ριζική θεραπεία τοῦ ᾤσματος δωρεάν.
Γερανίου 2β' ΑΘΗΝΑΙ

ΣΟΚΡΑΤΗΣ ΔΟΥΤΖΙΑΝΗΣ

Ειδικὸς τῶν Συφιλιδικῶν, Δερματικῶν, Οὐροποιογεννητικῶν, Γυναικολογικῶν Νοσημάτων.

Μέλος τῆς Συφιλοδολογικῆς Ἑταιρίας τῶν Παρισίων. Εἰδικῶς σπουδάσας ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐν Εὐρώπῃ, 14ετῆς πρακτικῇ ἐν Σμύρνῃ. Ριζικὴ καὶ ταχεῖα θεραπεία τῆς Βλεννορροίας καὶ τῶν ἐπιπλοκῶν αὐτῆς διὰ νεωτάτων μεθόδων ἡλεκτρισμοῦ. Νέα θεραπεία τῆς Συφιλίδος διὰ Βισμουθίου καὶ Νέο-606 (Νεο-Σαλβαράν). Ἡγγυημένη θεραπεία τῆς Ἀνικανότητος, Σπερματορροίας, Στειρώσεως. Δέχεται ἄνδρας 9—12 π.μ. καὶ 4-7 μ.μ. Γυναῖκα; 7-7 1) 2 μ.μ.

56—Ὁδὸς Σωκράτους—56
(Πλησίον Πλατείας Ὁμονοίας)

ΑΘΑΝ. Ι. ΤΡΑΧΙΔΗΣ

Τ. Ὑψηγῆτης τῆς Συφιλοδολογίας ἐν τῷ Ἑθν. Πανεπιστημίῳ
Διευθ. τοῦ Συφιλιδικοῦ τμήμ. τῆς Πολυκλινικῆς
Ἱατρός τῶν εἰδικῶν νόσων ἐν τῇ Ἀστυκλινικῇ

Ἀθῆναι Τηλέφ. 888 Πειραιῶς 9

ΓΕΩΡ. Ι. ΣΤΑΜΠΟΛΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ

Ἀφροδισίων καὶ Δερματ. νοσημάτων
Κλινικὴ: Ἰωνος 2
Ἐναντὶ Θεάτρου Κοτοπούλη
Ὀκία:
Ἀναγνωστοπούλου 37 ΑΘΗΝΑΙ